

News Overview

Uvnitř facebookové bubliny.....	7
1.2.2017 A2 ~ page 27 ~ Společnost <i>marie heřmanová</i>	
Česká televize: Zkorumpovaná pakáž a nebo ochránci veřejného zájmu?.....	8
2.2.2017 zpravy.tiscali.cz ~ page 00 ~ Zprávy / Komentáře <i>Jaroslav Bican</i>	
Z TWITTERU.....	11
3.2.2017 Hospodářské noviny ~ page 05 ~ události	
Krásná moderátorka měla pracovat v Bruselu. Nyní je ráda, že se rozhodla jinak.....	11
3.2.2017 expres.cz ~ page 00 ~ Celebrity <i>Expres.cz, Karen Mchitarjan</i>	
Čipem pod kůží platí kávu a odemýká dveře i počítač.....	11
3.2.2017 Mladá fronta DNES ~ page 01 ~ Titulní strana <i>Aleš Černý</i>	
Rok žije s čipem pod kůží. „Rukou“ platí za kafe nebo si odemýká počítač.....	13
4.2.2017 ekonomika.iDNES.cz ~ page 00 ~ Domácí ekonomika <i>MF DNES, Aleš Černý</i>	
Představení novinářky Šárky Kuchtové.....	15
5.2.2017 ČRo Pardubice ~ page 01 ~ 09:04 Zálety Aleny Zárubnické	
Jan Kučmáš zůstává předsedou rady PR agentur APRA.....	15
5.2.2017 Kariera.iHNed.cz ~ page 00 ~ <i>-rkp</i>	
Zed' mezi USA a Mexikem se možná postaví za peníze z dovozního cla.....	16
6.2.2017 Impuls ~ page 04 ~ 08:00 Zprávy	
Angela Merkelová se oficiálně stala kandidátkou unie CDU-CSU na německou kancléřku.....	16
6.2.2017 ČRo Plus ~ page 03 ~ 17:10 Den podle...	
Studentské klipy se musí dělat opatrně, pak mohou mít dopad.....	18
6.2.2017 Metro ~ page 14 ~ Školy <i>PUR, MAH</i>	
VŠKK otevírá marketingové obory.....	19
6.2.2017 Marketing & Media ~ page 16 ~ Agenda <i>Jiří Hořčica</i>	
Všechno, nebo nic, řekli lidovci Starostům.....	20
6.2.2017 E15 ~ page 02 ~ Události	

Jana Havlígerová

Křeček v kole	20
6.2.2017 kurzy.cz ~ page 00 ~ Investice	
KDU Starostové riskantní námluvy	22
6.2.2017 Mladá fronta DNES ~ page 03 ~ Z domova Jakub Pokorný	
K nejstrašnějším genocidám došlo ve 20. století	23
6.2.2017 ČRo Plus ~ page 01 ~ 15:35 Zaostřeno	
Brexit: Výzvy pro Evropskou unii a Spojené království	30
8.2.2017 protext.cz ~ page 00 ~ kom pol pod sko eur	
Zapeklité důsledky volebních klauzulí	31
8.2.2017 ČRo Plus ~ page 03 ~ 18:10 Názory a argumenty	
Osel a Kim Kardashian	32
9.2.2017 Art + antiques ~ page 50 ~ Profil Filip Láb	
Kdo by podle vás měl platit zdravotní pojištění za studenty doktorských programů?	34
9.2.2017 ČRo Plus ~ page 01 ~ 12:30 Radioforum	
,Tendenční články Mafrý záměrně hrotily situaci.‘Chovanec se ohání analýzou	42
9.2.2017 echo24.cz ~ page 00 ~ Renáta Bohuslavová, Robert Šlachta	
Německo chce urychlit vracení zamítnutých žadatelů o azyl do jejich domovských států	43
10.2.2017 Regina DAB Praha ~ page 04 ~ 13:00 Události dne	
Ministerstvo vnitra zveřejnilo analýzu mediální reprezentace tématu Reorganizace policie	44
12.2.2017 parlamentnilisty.cz ~ page 00 ~ Tiskové zprávy Tisková zpráva	
Vítězná fotka World Press Photo zachycuje atentát na ruského velvyslance	44
13.2.2017 ČRo - wave.cz ~ page 00 ~ wavenews Ondřej Trhoň	
TELEGRAFICKY	45
13.2.2017 Týdeník Rozhlas ~ page 06 ~ Telegraficky (reé)	
Je ta holka z Novy zadaná? Muži z celého Česka začali řešit tuto tajemnou kočku!	45
14.2.2017 extra.cz ~ page 00 ~ Celebrity jos	

Nejblíží termíny pro podání přihlášek.....	46
14.2.2017 Pardubický deník ~ page 51 ~ Příloha - vzdělávání vysoké školy	
Nejblíží termíny pro podání přihlášek.....	49
14.2.2017 Prostějovský deník ~ page 51 ~ Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy	
České univerzity chrlí nejvíc ekonomů.....	53
14.2.2017 Českolipský deník ~ page 51 ~ Příloha - vzdělání	
Mění hry naši představu světa?	55
15.2.2017 A2 ~ page 20 ~ Rozhovor <i>matěj metelec</i>	
První měření sil mezi Rexem Tillersonem a jeho ruským protějškem Lavrovem	59
16.2.2017 ČRo Plus ~ page 01 ~ 17:10 Den podle...	
A sakra. U Jílkové se střetne nad Donaldem Trumpem sestava, ze které vám spadne čelist.....	61
16.2.2017 parlamentnilisty.cz ~ page 00 ~ Monitor <i>mp</i>	
Donald Trump a my	61
16.2.2017 ČT 1 ~ page 01 ~ 21:30 Máte slovo	
Realismus, nebo malý český trumpismus?	83
16.2.2017 ČRo Plus ~ page 02 ~ 18:10 Názory a argumenty	
Damoklův meč nad Trumpem. Kvůli podezření o jeho vazbách na Rusko se mluví o impeachmentu	84
16.2.2017 info.cz ~ page 00 ~ Svět <i>Eliška Kubátová</i>	
RECENZE: Pohled Slováků na minulost je pro Čechy hořký.....	85
16.2.2017 ustavmezinarodnichvztahu.cz ~ page 00 ~ <i>Eva Orossová</i>	
Fotožurnalistika jako pánský klub. Proč je tak málo fotoreportérek?	87
16.2.2017 ČRo - wave.cz ~ page 00 ~ společnost <i>Alžběta Medková</i>	
BENEŠ JE ČESKÝ HROMOSVOD.....	88
16.2.2017 Reflex ~ page 20 ~ Rozhovor <i>HANA BENEŠOVÁ</i>	
Beneš je český hromosvod	91
16.2.2017 reflex.cz ~ page 00 ~ Hlavní články	
ČSSD a KSČM spolu ve vládě?	94

17.2.2017 ČT 24 ~ page 01 ~ 22:00 Události, komentáře

Marketing je potřeba všude. Vyučuje se ve Zlíně, v Pardubicích i v Ostravě	103
20.2.2017 Marketing & Media ~ page 13 ~ Téma čísla <i>Martina Vincencová, Jan Bredl</i>	
Chcete nakoupit bitcoiny? Některé banky vám transakci zablokují	103
20.2.2017 e15.cz ~ page 00 ~ Finance a bankovníctví	
Jan Mládek.....	104
20.2.2017 zpravy.iDNES.cz ~ page 00 ~ Zprávy iDNES.cz / Politika <i>iDNES.cz</i>	
Reklamní boj univerzit. Jde i o přežití oborů	105
20.2.2017 Marketing & Media ~ page 08 ~ Téma čísla <i>Martina Vincencová, Jan Bredl</i>	
Evropské turné amerického viceprezidenta	107
20.2.2017 ČRo Plus ~ page 03 ~ 21:10 Den v 60 minutách	
Miroslav Macek: Sobotkovo úsilí je jasné - prostě s kýmkoliv, jen ne s ANOfertem	108
20.2.2017 parlamentnilisty.cz ~ page 00 ~ Názory a petice <i>PV</i>	
Premiér rozhodl podle svých PR poradců, komentuje Mládek své odvolání	109
20.2.2017 ct24.cz ~ page 00 ~ Domácí <i>srnovav</i>	
Mobilní data nebyl Mládkův první problém. „Paraziti“ se s ním táhnou už 4 roky	111
20.2.2017 ct24.cz ~ page 00 ~ Domácí <i>fialaa</i>	
Drahá mobilní data byla poslední kapkou. Sobotka odvolá ministra Mládku	114
20.2.2017 ct24.cz ~ page 00 ~ Domácí <i>kutekl</i>	
Některé banky blokují nákupy bitcoinů	118
21.2.2017 E15 ~ page 06 ~ Byznys <i>Jan Vávra</i>	
Uprchlíci jsou důležitější než novorozenci dýchající benzopyren v Radvanicích?	118
21.2.2017 blisty.cz ~ page 00 ~ <i>Marek Beneš</i>	
„Krnďa“, Dolínek a neznámí radní.....	121
22.2.2017 Mladá fronta DNES ~ page 15 ~ Praha <i>Kateřina Havlická Michaela Búnová</i>	
VIDEO: „Krnďa“? Pražskou primátorku si lidé vybaví, ostatní radní spíš ne.....	123
22.2.2017 praha.iDNES.cz ~ page 00 ~ Praha / Praha - zprávy <i>iDNES.cz, Michaela Búnová, iDNES.cz, Kateřina Havlická</i>	

Ázerbájdžán vydal mezinárodní zatykač na Jaromíra Štětinu	125
23.2.2017 ČRo Radiožurnál ~ page 02 ~ 12:08 Ozvěny dne - publicistika	
V redakci iDNES.cz odstartoval další kurz pro mladé novináře	127
23.2.2017 zpravy.iDNES.cz ~ page 00 ~ Zprávy / Domácí iDNES.cz	
Šéf Chovancova úřadu proti dezinformacím promluvil. Co říká kritice za cenzuru?	127
24.2.2017 blesk.cz ~ page 00 ~ Politika	
iDNES.cz povede opět seminář pro studenty žurnalistiky, zájem studentů je mimořádný	129
24.2.2017 feedit.cz ~ page 00 ~ Tisková zpráva FeedIT.cz	
Bušení na vrata českého Oxfordu.....	129
24.2.2017 Téma ~ page 18 ~ Rozhovor Lubor Černohlávek	
Upoutávka na příští díl	133
25.2.2017 ČT 1 ~ page 11 ~ 12:00 Z metropole	
Facebook je zajatcem politiky	133
25.2.2017 Benešovský deník ~ page 08 ~ Svět PAVEL KOPECKÝ PAVEL HRABICA	
Facebook je zajatcem politiky	135
25.2.2017 denik.cz ~ page 00 ~ Z domova Pavel Kopecký, Pavel Hrabica	
Facebook je zajatcem politiky	135
25.2.2017 Frýdecko-místecký a třinecký deník ~ page 07 ~ Svět PAVEL KOPECKÝ A PAVEL HRABICA	
Od „Majdanu“ a pádu Janukovyče uplynuly tři roky. USA podporovaly aktivisty miliony dolarů	136
26.2.2017 e15.cz ~ page 00 ~ Politika	
Hostem ministr zdravotnictví Miloslav Ludvík	138
26.2.2017 Frekvence 1 ~ page 01 ~ 17:00 Press klub	
BANKY BLOKIJÍ NÁKUPY BITCOINŮ, ALE JEJICH TECHNOLOGII BY CHTĚLY	153
27.2.2017 E15 Premium ~ page 32 ~ Kryptoměny Jan Vávra	
MILENIÁLOVÉ: GENERACE, PRO KTEROU JSOU PENÍZE PROBLÉM	157
27.2.2017 E15 Premium ~ page 54 ~ Mileniálové Jan Vávra	
V Turecku začal soudní proces, který v mnoha ohledech nemá obdoby	162

28.2.2017 ČRo Plus ~ page 03 ~ 17:10 Den podle...

První dámy zpravodajství164

28.2.2017 Týdeník Televize ~ page 16 ~ Retro
Jitka Kománková

News

Uvnitř facebookové bubliny

1.2.2017 A2 page 27 Společnost
marie heřmanová

Jak česká média zaspala dobu

Se zpožděním, ale přece si některá česká média všimla, že žijeme v době postpravdy, která je plná dezinformací a všudypřítomné manipulace. Stále ale platí, že na problematiku online světa česká média dosud nedokážou relevantně reagovat.

V prosinci loňského roku zveřejnila tři česká média rozsáhlé studie a v jednom případě i vlastní výzkum na téma „facebookové bubliny“, dezinformace a šíření falešných zpráv. Lidovky.cz odvedly opravdu dobrou práci a zkoumaly data několika stovek tisíc uživatelů Facebooku, sestavily grafy, z nichž plyne, jak vzdálené jsou si informační světy voličů jednotlivých stran, a předvedly zajímavou simulaci toho, co tak asi vidí na své facebookové zdi. Český rozhlas sestavil žebříček těch nejvíce virálních falešných zpráv a popsal, proč a jak se šíří po internetu. Oba fenomény pak zmiňuje Petr Horký v článku pro Respekt, kde také upozorňuje, že Google a Facebook se v praxi staly vydavatelskými domy a mají mnohem větší moc než klasická média, přesto však nepodléhají regulacím a zákonným normám jako tisk, televize a rozhlas.

To, že si česká média palčivého problému současnosti všímají, je výborná zpráva. Přesto je ale potřeba pár věcí dodat. Problematické body jsou minimálně dva. Je namístě se ptát, proč nás tento fenomén začal opravdu zajímat až teď a jak je možné, že se zatím mezi českými médii nenašlo žádné, které by na situaci v online světě dokázalo adekvátně reagovat. Je také potřeba vyjasnit několik nepřesností, které se do zmíněných mediálních výstupů vloudily.

Filtrové bubliny a ozvučné komory

Ve hře je několik různých principů, které se ve zmiňovaných člancích a analýzách ne vždy rozlišují – přitom jejich pochopení je pro adekvátní reakci nezbytné. Prvním je princip takzvané filtrové bubliny. O tom, že žijeme v informačních, sociálních a kulturních bublinách, bylo napsáno mnoho. Princip filtrové bubliny, který se projevuje v online informačních tocích, je však něco jiného než sociální bublina, kterou lépe než mediální teoretik popíše třeba antropolog nebo sociolog. V sociálních bublinách jsme žili tak trochu vždycky. Filtrové bubliny ale vznikají na základě algoritmů, které pro třídění informací používají internetové vyhledávače, především Google. Ten o svých uživateli sbírá data, jako je třeba lokace nebo historie vyhledávání, a na základě nich pak umísťuje na přední místa ve vyhledávání typ zpráv, o kterém se domnívá, že je pro uživatele relevantní a zjednoduší mu práci. Všichni se s tím potkáváme například ve formě všudypřítomných Google reklam – jak jednou koupíte něco na Alze, vlezlého zeleného uřada se už pak skoro nezbavíte, vyskakovat na vás bude všude.

Stejný princip se do jisté míry uplatňuje i na Facebooku, který ovšem neplní primárně vyhledávací funkci – problém spočívá spíše v tom, že pokud „lajkujeme“ nějaký článek, Facebook podle klíčových slov nabídne další, které by se nám mohly líbit. Neumí však rozlišit jejich relevanci a pravdivost, a proto když klikneme na seriózní článek z Respektu, může nám pod ním v nabídce „mohlo by se Vám líbit“ vyskočit článek na podobné téma z Aeronetu. Princip filtrové bubliny poprvé důkladně popsal internetový aktivista Eli Pariser už v roce 2011. A na základě tohoto konceptu pak také vybudoval úspěšný server Upworthy, který se pokouší šířit pozitivní zprávy virálním způsobem – článků s titulky typu „Uprchlíci přijeli do Německa a neuvěříte, co se stalo pak“ je tu spousta, ale následuje většinou veskrze pozitivní obsah místo skandálních zpráv o znásilňování.

Druhým podstatným fenoménem, který zmiňuje Horký v Respektu, zatímco Lidovky ho opomíjejí, je princip takzvaných echo chambers (ozvučné komory). Ten na rozdíl od filtrových bublin nemá nic společného s algoritmy vyhledávačů a není to nový společenský fenomén. Používá se pro označení situace, kdy se názory nebo zprávy šíří v uzavřeném komunikačním prostoru mezi lidmi s totožným pohledem na věc, kteří se ve své pravdě navzájem utvrzují a postupně dochází k jejich radikalizaci. V ozvučné komoře se může za vhodných okolností proměnit jakýkoli fyzický i virtuální prostor, od hospody přes politickou stranu až po komunikační síť mezi uživateli Facebooku. K jejich vytváření napomáhá nejen přirozená lidská touha po vyhledávání názorových spojenců, ale i média, která získávají stranický charakter a vznikají tak celé uzavřené scény nadbíhající různým politickým táborům. Stačí se jen podívat na širokou paletu amerických pravicových webů či české impérium Parlamentních listů.

Propaganda a fake news

Často také bývá zaměňována propaganda a šíření dezinformací s fenoménem takzvaných fake news, tedy falešných zpráv. Propaganda je ale většinou účinná právě proto, že je založena na ověřitelné pravdě, kterou jen chytře vsazuje do zveličeného či pokřiveného kontextu. Fake news jsou vynálezem byznysmenů, kteří pochopili, že dokud Google ani Facebook žádným regulacím nepodléhají a chovají se, jako by na ně pravidla novinářské etiky neplatila, je možné vydělávat na šíření naprostých blbostí. Zatímco problém falešných zpráv by se tedy dal řešit poměrně jednoduše, manipulace a propaganda rozhodně nejdou tak snadno rozeznat a nelze je úplně vymýtit.

Důvodem, proč novinářský úžas nad fenoménem starým minimálně několik let přichází až nyní, může být nepatrná velikost informačního systému, ve kterém se pohybujeme. Velká většina Čechů stále čte a sleduje zpravodajství výhradně v rodném jazyce, a čerpá tak informace dohromady ze tří televizí, několika rádií a hlavních deníků. Obrovský konkurenční tlak, kterému jsou tváří v tvář všemožným propagandistickým webům vystavena například seriózní anglojazyčná nebo ruskojazyčná média, na ně tedy doléhá jen málo. Relativní uzavřenost českého mediálního trhu může být do jisté míry výhodou, která chrání producenty mediálního obsahu a poskytuje nám čas. Také ale otupuje naše reakce, které někdy mohou přijít ve chvíli, kdy už je pozdě. Tím se dostáváme k poslednímu bodu.

Na síť nebo proti proudu

Proč se v Česku zatím nenašel téměř nikdo, kdo by na aktuální situaci dovedl adekvátně reagovat? Když jsem se na přednášce pro bakalářské studenty žurnalistiky na **Fakultě sociálních věd** UK dotazovala, jak často se sociálními sítěmi a fenoménem mediálních obsahů v online prostředí zabývají ve výuce, odpovědí bylo rezignované kroucení hlavou a povzdech „měli jsme o tom ve druháku jeden předmět“. Někteří čeští novináři ani jejich domovská média se zatím nenaučili pořádně používat Twitter, o Instagramu či Snapchatu nemluvě. Přítomnost mnoha významných médií na Facebooku sestává ve sdílení článků z webu a občasného krátkého videa. Obsah na míru sociálním sítím zatím produkuje málokdo – nejdál je v této oblasti Český rozhlas.

Odpovědí na současnou situaci přitom rozhodně není jen investice do facebookové reklamy a posílení vlastní přítomnosti na síti. Když se podíváme do zahraničí, můžeme vysledovat v zásadě dva typy reakcí, které si dokážou najít své specifické publikum. První spočívá v důrazu na to, aby obsah byl přizpůsobený případnému šíření na sítích a měl virální potenciál, v ideálním případě by tedy měl být multimediální. Konkrétně jde o interaktivní reportáže, datažurnalistiku, která umí vyprodukovat srozumitelné a informačně hodnotné infografiky, nebo podporu novinářů jako osobností na sítích. Příkladem v českém prostředí může být zmíněný Český rozhlas, který za poslední dobu vyprodukoval hned několik velmi kvalitních interaktivních projektů. V zahraničí se lze inspirovat například u magazínu Vice, jenž svou schopnost produkovat takzvaný clickbait (návnada na kliknutí) či virální obsah vyvažuje důrazem na nadprůměrnou investigativní žurnalistiku a vlastní dokumentární tvorbu.

Druhou možnou reakcí je pak snaha jít naopak „proti proudu“ a klást důraz na kvalitní reportážskou a investigativní práci, kterou žádný vyhledávač ani interaktivní prvek nemůže nahradit. Například The Economist, kterým se tak rád inspiruje právě třeba Respekt, publikuje klidně i dvacetistránkové reportáže.

Ani jeden z výše zmíněných typů žurnalistiky se však studenti na českých univerzitách neučí a v českém prostředí se s nimi příliš nesetkává. Přitom zmíněná uzavřenost by případnému projektu, který by se o něco podobného pokusil, dávala docela velkou konkurenční výhodu. Pokoušet se vymýšlet nové způsoby komunikace, zkoumat, jak současné informační toky skutečně fungují a co nového nabízejí, a přizpůsobovat obsah nové formě by totiž boji s propagandou, fake news a všemožnými bublinami a komorami pomohlo rozhodně víc než například smutné konstatování některých odborníků ve stylu „tohle víme už dlouho a teď už je asi pozdě s tím něco dělat“.

Autorka je antropoložka a věnuje se mj. antropologii médií a internetu.

Foto popis| Facebook žádným regulacím nepodléhá a chová se, jako by na něj pravidla novinářské etiky neplatila. Foto Matt Biddulph

Česká televize: Zkorumpovaná pakáž a nebo ochránci veřejného zájmu?

2.2.2017 zpravy.tiscali.cz page 00 Zprávy / Komentáře

Jaroslav Bican

Ministr financí Andrej Babiš označil redaktory pořadu Reportéři ČT za "zkorumpovanou pakáž". Tvrdí, že o něm točí negativní a zmanipulované reportáže na objednávku, kterých odvysílali už celkem dvacet. Novináři z České televize podle něj vedou za peníze z koncesionářských poplatků politický boj s cílem ho poškodit. Předseda hnutí ANO se odmítá za svůj výrok o "zkorumpované pakáži" omluvit.

Babiš připomíná, že korupce nemusí být jen finanční, dokonce cituje ze slovníku, že korupce je "zneužití postavení, které je spojeno s porušením principu nestrannosti". Nezmiňuje však, že na korupci musí být vždycky dva: korumpovaný a korumpující.

Korupce skutečně nemusí být motivovaná jen finančním obnosem, ale neobejde se bez někoho, kdo po redaktorech České televize chce, aby negativní reportáže o Babišovi točili a výměnnou za to jim něco poskytl.

Na webu Policie ČR se opravdu u popisu korupce objevuje Babišem zmíněná věta: "Korupci je možno charakterizovat jako zneužití postavení, které je spojeno s porušením principu nestrannosti při rozhodování."

Ale definice korupce pokračuje: "Je motivováno snahou po materiálním zisku nebo získání jiných výhod. Korupce je projevem chyby v rozhodovacím a řídicím procesu. Součástí korupčního vztahu je vždy ten, kdo rozhoduje, jeho moc odchylovat se od stanovených pravidel, výměna takto vychýleného rozhodnutí za výhodu a nesprávnost, protiprávnost nebo amorálnost takového vztahu výměny."

Klíčový je právě "korupční vztah", který pokud nelze prokázat, těžko hovořit o korupci. Předseda hnutí ANO může poukazovat na to, že publicistické pořady České televize nejsou vyvážené, pokud ale nemá důkazy o korupčním vztahu a na vztah jsou, jak známo, potřeba dva, nemůže ji nařknout z korupce.

Měl by se buď omluvit a nebo dokázat, že redaktory ČT někdo korumpoval. Pokud neudělá ani jedno, měla by se Česká televize bránit a na Babiše podat žalobu.

Vyváženost není pět reportáží o Babišovi a pět o Kalouskovi

Co se týče obvinění, že je pořad Reportéři ČT nevyvážený, protože o předsedovi ANO natočil za několik málo let 20 negativně vyznívajících reportáží a přitom o jiných politikách jich za kratší dobu natočil méně, to je složitější.

Předně Reportéři ČT jsou pořadem, jehož cílem je točit investigativní reportáže. V takovém případě je hlavní, aby novináři veřejnoprávního média hájili veřejný zájem, byli nezávislí a mohli si svobodně vybírat témata reportáží.

ČTĚTE TAKÉ: Proč bych vám měl sdělovat svoje příjmy? Sorry jako!

V tomto formátu nelze zajistit, aby na každého politika připadal stejný počet reportáží s negativním vyzněním. Vyváženost v tomto smyslu není možná. Pokud novináři vyhodnotí, že je nějaké významné téma, kterému je třeba se věnovat, točí o něm. Nelze se mu vyhnout jen proto, že o Babišovi tento měsíc už něco vysílali, takže by toho bylo už moc. Nahradit důležité téma méně závažným, jen aby se zachovala jakási kvantitativní vyváženost, je hloupost. Tak to nefunguje.

Zásadní je, aby druhá strana měla možnost se vyjádřit, to ovšem Reportéři ČT udělali. Babiš mohl říct, jak to s jeho dluhopisy bylo, místo toho ale Reportéry ČT označil za "zkorumpovanou pakáž", sám tedy zabránil tomu, aby v pořadu zaznělo jeho stanovisko. Samozřejmě to, že Reportéři ČT o ministru financí točí velký počet reportáží, musí být odůvodnitelné. Nezávislost a svoboda novinářů neznamená svévoli.

Pokud si však Reportéři ČT dovedou před Radou České televize či Radou pro televizní a rozhlasové vysílání obhájit, že zkoumání Babišových kauz je ve veřejném zájmu, pak je vše v pořádku.

Součástí takového zdůvodnění může být i to, že soukromé televize se těmto závažným tématům, které si to zaslouží, investigativně nevěnují, proto uvedenou roli musí zastat ČT. Ta je ostatně právě z tohoto důvodu placená koncesionářskými poplatky, aby pro veřejnost pokrývala to, co z různých důvodů zanedbávají soukromá média.

Kdo jiný než ČT

To, že je ve veřejném zájmu zjišťovat, nakolik závažná jsou různá podezření panující kolem Babiše, lze odůvodnit poměrně snadno. Člověk v jeho postavení, který je členem vlády, poslancem, má svoji politickou stranu, vlastní média, je majitelem holdingu, který pobírá státní dotace a účastní se veřejných zakázek atd., zkrátka musí být podroben detailnímu zkoumání.

A pokud je v českém prostředí ve významných médiích nedostatek investigativních novinářů, kteří se Babišovi věnují, je povinností České televize vzít tuhle službu veřejnosti na sebe.

Pokud by ji vykonávaly například Lidové noviny či Mladá fronta DNES, nemusela by to být ČT. V těchto novinách ale dávají čas a energii do odhalování pozadí schůzek předsedy Vrchního soudu v Praze Jaroslava Bureše s advokátem Radkem Pokorným, tomu, kdo chodí na narozeniny bývalého ministra vnitra Ivana Langra či kauzám sociálnědemokratických politiků, na případech týkajících se Babiše však investigativně nepracují.

ČTĚTE TAKÉ: Nevyvážené zpravodajství České televize? Ve hře je její nezávislost

Nejen to, Tomáš Němeček, který odešel z Lidových novin poté, co je Babiš koupil, před časem napsal: "Během podzimu jsem vedl na **Fakultě sociálních věd** UK v Praze seminář, v němž mladí žurnalisté každý den zkoumali zkresení v mediálním obsahu deníků Mafra. Výsledek byl ještě horší, než jsme čekali. Zpravodajství MF Dnes a Lidových novin během podzimu nápadně pozitivně referovalo o práci ministerstev spravovaných ANO a nápadně negativně o soupeřích, zejména ČSSD a TOP 09 (volbou témat a jazykových prostředků, volbou zařazení článků, pozitivními nebo naopak konfrontačními rozhovory). Při zavádění elektronické evidence tržeb se pak Babišova média stala prodlouženou rukou ministerstva financí."

To, že Babišova média nerozkrývají kauzy svého vlastníka, jim ale nelze úplně zazlívat. Bylo by absurdní, aby si majitel novin platil novináře, kteří by prověřovali, zda neudělal nějakou "levárnu". Protože ale existuje oblast, kterou tito novináři mají zapovězenou a nemohou se do ní pustit, nelze o nich mluvit jako o nezávislých.

Ve skutečnosti kulhají na jednu nohu a je proto těžké brát je vážně a považovat je za plnohodnotné novináře. Podobný problém mají i média vlastněná Zdeňkem Bakalou, která také žádnou velkou investigativní práci ohledně svého majitele nepředvedla. Rozdíl je ale v tom, že Bakala nezaložil stranu a nevstoupil do politiky. O to je u Babiše situace vážnější.

Ztráta důvěry jako cesta do pekel

Česká televize si tak může dovolit točit o předsedovi ANO tolik reportáží, kolik považuje za potřebné, pokud bude dávat prostor k vyjádření i Babišovi, nevyskytnou se v nich lži či zkresené informace a nebudou manipulativní, jak tvrdí ministr financí.

Česká televize si však svoji práci musí obhájit. Velkým selháním by rovněž bylo, kdyby o Babišovi vznikl jeden investigativní pořad za druhým a například kolem zmíněného Zdeňka Bakaly a dalších bylo na ČT ticho po pěšině.

Tímto směrem ostatně vede útok na Českou televizi na svém facebookovém profilu i šéfredaktor Mladé fronty DNES Jaroslav Plesl, který napsal, že "pro obyčejné lidi je dnes Česká televize politickou institucí propagující jednu minoritní ideologickou linii, jejímž hlavním finančním reprezentantem je u nás (jako analogicky v Americe Soros) Zdeněk Bakala", a dále Českou televizi označil za "a.k.a. Bakala TV".

Česká televize si nesmí počínat způsobem, který by takovým slovům dával jakékoli opodstatnění. V tomto smyslu musí být důsledná a pokud si chce udržet nezávislost a pro své redaktory svobodu volby témat, nesmí se chovat svévolně, ale skutečně poctivě hledat veřejný zájem a zabránit tomu, aby její vysílání někomu stranilo.

Situace, v níž se Česká televize nachází, není jednoduchá. Tlak, pod který se dostává, se zvětšuje. Její nezávislost a svoboda dnes závisí na koncesionářských poplatcích, to je také důvod, proč Andrej Babiš na její práci útočí tím způsobem, že poukazuje na to, kolik peněz ČT své koncesionáře stojí. Česká veřejnost si ale nesmí nechat svoji televizi vzít, stejně tak si však ČT pro změnu nesmí nechat vzít českou veřejnost. Pokud se jí vzdálí, prohraje.

Z TWITTERU

3.2.2017 Hospodářské noviny page 05 události

V únoru 1948 se s Moskvou „radili“ komunisté, dnes jí přizvukuje prezident.

@MichaelRomancov

Michael Romancov, politický geograf **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Foto popis|

Krásná moderátorka měla pracovat v Bruselu. Nyní je ráda, že se rozhodla jinak

3.2.2017 **expres.cz** page 00 **Celebrity**
Expres.cz, Karen Mchitarjan

Nová tvář zpravodajství televize Nova Michaela Šmídová měla o své profesní budoucnosti jiné představy. Ačkoliv se před mnoha lety rozhodla pro práci v médiích, původně toužila po postu překladatelky v Evropském parlamentu. Zpětně ale říká, že je ráda, že se nerozhodla pro život v Bruselu. A může za to i fakt, že se z belgické metropole stala líheň evropských teroristických buněk.

Michaela Šmídová není obyčejnou reportérkou, nově moderátorkou večerních zpráv, který již od pondělí poběží každý všední den na stanici Nova 2, dříve Smíchov. Mladá kráska totiž vystudovala **Fakultu sociálních věd** obor mezinárodních vztahů na Univerzitě Karlově a chtěla se živit jako simultánní překladatelka v Bruselu.

„V ždycky jsem měla blízko k jazykům Studovala jsem mezinárodní vztahy a po vysoké škole jsem dělala roční postgraduální kurz v rámci filosofické fakulty, který byl zaměřený na simultánní tlumočení, protože jsem původně chtěla být tlumočnice v Bruselu,“ svěřila se Expres.cz Šmídová s tím, že se později rozhodla, že bude pracovat v médiích, za což je nyní ráda.

„Musím říct, že člověk na to město přehodnotí názor, když se tam pohybuje častěji. Brusel je zajímavé město, protože tam najdete mix různých kultur. Žijí tam lidé z různých prostředí, ale aktuálně jsem ráda, že žiji v Praze. Člověk to ocení, až když hodně cestuje, že Praha je bezpečné město a v současné době je to velmi příjemné,“ vysvětlila moderátorka, která má ale v Bruselu mnoho trvale žijících přátel.

I proto byla po loňském teroristickém útoku v Bruselu, během kterého po třech sebevražedných útocích vyhaslo na 34 životů, ráda za aplikaci na facebooku, díky kterému rychle zjistila, že jsou všichni její přátelé v pořádku. „Bylo to velmi užitečné,“ říká Šmídová, která ale už nyní avizuje, že večerní zprávy sice přinesou ty nejzajímavější zprávy z celého dne, budou ale odlehčené informacemi ze společnosti.

Čipem pod kůží platí kávu a odemýká dveře i počítač

3.2.2017 **Mladá fronta DNES** page 01 **Titulní strana**

Aleš Černý

PRAHA Když šestadvacetiletý Jan Hubík platí ve své kavárně, nemusí po kapsách hledat peněženku ani kartu. Před terminálem jen „mávne“ rukou. Stejně tak, když si chce v automatu koupit plechovku s pitím. Přiložením hřbetu ruky k snímači se také přihlašuje do počítače nebo otevírá elektronický zámek u dveří.

Dělá to tak už rok, od loňského ledna, kdy si mezi palec a ukazováček nechal tlustou jehlou implantovat takzvaný NFC čip ve skleněném pouzdře. Tedy technologii, která umožňuje bezkontaktní přenos dat na malou vzdálenost. Té využívají různé vstupní turnikety nebo terminály na bezkontaktní platební karty. Hubík a po něm tři desítky následovníků se v Česku stali prvními lidmi, kteří si nechali za tímto účelem vpravit do těla čip. Ten sám o sobě – kromě speciálního pouzdra z biokompatibilního skla – není nijak zvláštní. „Je to v podstatě jen normální digitální úložiště dat. Funkční ho dělá infrastruktura kolem,“ vysvětluje absolvent matfyzu a **fakulty sociálních věd**, který nyní pracuje jako datový vědec ve vývojářském studiu Creative Dock.

Sám předpokládá, že používání čipu pod kůží zůstane záležitostí pro pár nadšenců. Ani karetní společnosti se nechystají čip nabízet. Budoucnost placení vidí v biometrii – například pomocí otisku prstu. Pokračování na str. 9

Čipovaný

Pokračování ze str. 1

Část okolního světa Hubík musel svému vylepšení přizpůsobit. Aby se mohl přiložením čipu pod kůži přihlašovat do počítače, koupil si na to bezkontaktní čtečku karet. Klíč však nemá nahraný na kartě, ale přímo v čipu v ruce. Podobně to je s dveřmi.

U placení to je trochu jinak. Kavárna i nápojový automat, kde si Hubík rukou platí, se nacházejí v pražském kryptoanarchistickém institutu Paralelní Polis. A jako platidlo tam funguje alternativní digitální měna bitcoin. A opět – zatímco většina hostů má plastové kartičky nebo chytré telefony s nahranou bitcoinovou peněženkou, Hubík má tu svou nahranou v čipu v ruce.

„Vnímám to jako součást svého těla, protože ho nemůžu jen tak sundat. Zároveň čip pod kůží ale nijak necítím,“ popisuje život s netradiční vychytávkou. Jeho motivací byla zvědavost a zájem o technologie. Chtěl si to prostě vyzkoušet, protože ta možnost tu je. Proto si také uvědomuje, že většina činností, které takto dělá, je zbytná.

„Ale třeba opravdu užitečné je to u přihlašování do počítače. To je něco, co dělám třeba dvacetkrát denně,“ říká a dodává, že jeden z jeho kolegů si na čip nechal nahrát „kartičku“ ke vstupu na univerzitu. K ovládnutí lidí to není Představa, že mají lidé čip pod kůží, je většinou, třeba ve sci-fi konspiračních teoriích, spojována s negativními souvislostmi. Například s kontrolou lidí ze strany státu. Z toho ale lidi z okruhu Paralelní Polis – tedy instituce, která bojkotuje EET, protože ho považuje za „rakovinu pro svobodnou a aktivní společnost“ – lze podezřívát jen těžko.

Podle Hubíka jsou konkrétně u jeho „hloupého“ čipu podobné obavy úplně zbytečné. „Ta technologie vůbec neinteraguje s lidským tělem. Nejde přes ni člověka nijak ovládat. Zároveň by byla kvůli nutnosti číst data z bezprostřední blízkosti velmi nešikovná i k jakémukoli sledování. Na to jsou efektivnější nástroje,“ říká.

V nejhorším případě tak podle něj hrozí, že mu někdo do čipu nahraje nějaký vzkaz nebo mu vysaje bitcoiny za 150 korun, které tam obvykle nosí.

Čip neumí spoustu věcí. Zatímco kávu nebo koláč si Hubík v unikátní holešovické kavárně za bitcoiny koupit může, ve večerce za rohem by nepochodil. Proto také podle něj zůstane tato technologie velmi menšinovou záležitostí nadšenců a nenajde komerční uplatnění.

Napojit čip na platební kartu nebo bankovní účet už by vyžadovalo spolupráci bank a karetních společností. Tyto konzervativní instituce se na to však moc netváří. „Rozhodně teď neuvažujeme o tom, že bychom čipy takto nabízeli klientům,“ říká manažer inovací české Mastercard Josef Puczok.

Ani podle Rudolfa Čiháka, šéfa společnosti IdeaSense, která se specializuje na inovace ve finančních technologiích, není čip pod kůží cestou. „Lidem musí být inovace příjemná. Implantování něčeho pod kůži se většina bude bát. Negativa převáží nad pozitivy,“ myslí si.

Zároveň si Čihák myslí, že karty či mobily může v dohledné době nahradit přikládání ruky na terminál. Ovšem ruky s náramkem. Odkazuje přitom na rok a půl starý test, který dělali na několika desítkách dobrovolníků. Nechali je půl roku platit bezkontaktním náramkem (tzv. chytrými hodinkami). V aplikaci si měli účastníci testu předdefinovat nějaké stropy na měsíční útraty. Když se jim potom v praxi blížili, displej je na to upozorňoval. Podle Čiháka měl právě tento test velký úspěch. „Za krátkou zkušební dobu díky ní účastníci testu změnili své spotřební chování a omezili útraty o stovky korun měsíčně. Zároveň si tento způsob plateb oblíbili a i po konci testu se nám ozývali, zda bychom jim náramky opět neaktivovali,“ líčí Čihák.

Platit budeme spíš okem Puczok z Mastercard vidí i další krok – pomnutí jakéhokoli speciálního nástroje pro placení. Tedy platební karty, chytrého telefonu či zmíněného náramku.

Místo toho mohou lidé v budoucnu platit pomocí kombinace biometrických údajů. Účet, ze kterého mají obchodníkovi odejít peníze, tak platební brána nerozpozná podle čísla karty nebo informace na jejím čipu, ale podle otisku prstu nebo snímku oční sítnice.

„Podobné řešení už na některých trzích testujeme. Zatím ale pouze u plateb on-line a pro ověření, tedy jako náhradu dnešních potvrzovacích SMS zpráv. Ve finále by ale jedinečné biologické údaje mohly platbu obstarat celou,“ myslí si Puczok.

Nijak moc se koneckonců na svou „očipovanou budoucnost“ neupíná ani Hubík. „Pokud se vyvine nová technologie, tak nebude mít smysl čip dál používat a nechám si ho vyndat. Pokrok jde rychle kupředu, proto nepočítám s tím, že to budu mít do konce života,“ říká.

Nemyslí si, že by bylo technicky těžké se ho zbavit, až ho z nějakého důvodu omrzí. „Vyndat se dá jednoduchým řezem, je to méně trvalé než třeba tetování,“ uzavírá.

„Lidem musí být inovace příjemná. Implantování něčeho pod kůži se bude většina bát.“

Rudolf Čihák IdeaSense

O autorovi | Aleš Černý, redaktor MF DNES

Foto autor | 3x foto: František Vlček, MAFRA

Foto popis | Otevřeno Použití čipu se omezuje jen na „známá“ zařízení, třeba otevření dveří. V běžném obchodě s ním platit nelze.

Foto popis | Jak dostat čip pod kůži NFC čip se ukrývá v kapsli vytvořené z biokompatibilního skla. Vyjmout ji by neměl být v budoucnu žádný problém.

Rok žije s čipem pod kůží. „Rukou“ platí za kafe nebo si odemyká počítač

4.2.2017 ekonomika.iDNES.cz page 00 Domácí ekonomika

MF DNES, Aleš Černý

Třicítka technologických nadšenců žije v Česku s implantovaným čipem pod kůží ruky. Mohou díky němu na pár místech platit jako bezkontaktní kartou nebo si otvírat dveře. V masové rozšíření a komerční využití technologie ale nevěří ani experti, ani samotní „očipovaní“.

Když šestadvacetiletý Jan Hubík platí ve své „domovské“ kavárně za kafe, nemusí hledat peněženku či kartu. Pouze k terminálu přiloží ruku. Stejně tak, když si chce v automatu koupit plechovku s nápojem. Přiložením hřbetu ruky k snímači se i přihlašuje do počítače nebo otvírá elektronický zámek u dveří.

Dělá to tak už rok, konkrétně od chvíle, kdy mu loni v lednu piercer tlustou jehlou mezi palec a ukazováček implantoval tzv. NFC čip ve skleněném pouzdru. Tedy technologii, která umožňuje bezkontaktní přenos dat na malou vzdálenost. Té využívají různé vstupní turnikety nebo terminály na bezkontaktní platební karty.

Hubík a potom na tři desítky následovníků se tak v Česku stali prvními známými lidmi, kteří si nechali za tímto účelem vpravit do těla čip. Ten sám o sobě - kromě speciálního pouzdra z biokompatibilního skla - není nijak zázračný. „Je to v podstatě jen normální digitální úložiště dat. Funkční ho dělá infrastruktura kolem,“ vysvětluje absolvent matfyzu a **fakulty sociálních věd**, který nyní pracuje jako datový vědec ve vývojářském studiu Creative Dock.

Část okolního světa tak svému vylepšení přizpůsobil. Aby se mohl přiložením čipu pod kůží přihlašovat do počítače, koupil si bezkontaktní čtečku karet. Klíč ale nemá nahraný na kartě, ale přímo v čipu v ruce. Podobně to je s dveřmi.

U placení to je trochu jinak. Kavárna i nápojový automat, kde Hubík rukou platí, se nachází v pražském kryptoanarchistickém institutu Paralelní Polis. A jako platidlo tam funguje alternativní digitální měna bitcoin. A opět - zatímco většina hostů má plastové kartičky nebo chytré telefony s nahranou bitcoinovou peněženkou - Hubík má tu svou nahranou v čipu. Pro přihlašování do počítače se to hodí

„Vnímám už čip jako součást svého těla, protože ho nemůžu jen tak sundat. Zároveň ho pod kůží ale nijak necítím,“ popisuje život s netradiční vychytávkou. Jeho motivací byla zvědavost a zájem o technologie. Chtěl si

to prostě vyzkoušet, protože ta možnost tu je. Proto si také uvědomuje, že většina činností, které takto dělá je zbytná.

„Ale třeba opravdu užitečné je to u přihlašování do počítače. To je něco, co dělám třeba dvacetkrát denně,“ říká a dodává, že jeden z jeho „kolegů“ si na čip nechal nahrát „kartičku“ ke vstupu na univerzitu.

Samotná představa, že mají lidé čip pod kůží je většinou - třeba ve sci-fi či konsiračních teoriích - spojována s negativními souvislostmi. Například s kontrolou lidí ze strany státu. Z toho ale lidé z okruhu Paralelní Polis - tedy instituce, která bojkotuje EET, protože ji považuje za „rakovinu pro svobodnou a aktivní společnost“ (psali jsme zde) - lze podezřívát jen těžko.

Podle Hubíka jsou konkrétně u jeho „hloupého“ čipu podobné obavy úplně zbytečné. „Ta technologie vůbec neinteraguje s lidským tělem. Nejde přes ni člověka nijak ovládat. Zároveň by byla velmi nešikovná - kvůli nutnosti číst data z bezprostřední blízkosti - i k jakémukoli sledování. Na to jsou efektivnější nástroje,“ říká.

V nejhorším případě tak podle něj hrozí, že mu někdo do čipu nahraje nějaký vzkaz nebo mu vysaje bitcoiny za 150 korun, které tam obvykle nosí. Expert: Nerozšíří se to, běžní lidé by čip pod kůží nechtěli

Věcí, které čip neumožňuje je zároveň mnohem víc. Zatímco kafe nebo koláč si v unikátní holešovické kavárně za bitcoiny koupit může, ve večerce za rohem by nepochodil. Proto také podle něj zůstane tato technologie velmi menšinovou záležitostí nadšenců a nenajde komerční uplatnění.

Napojit čip na platební kartu nebo bankovní účet už by vyžadovalo spolupráci bank a karetních společností. Tyto konzervativní instituce se na to ale samozřejmě moc netváří. „Rozhodně teď neuvažujeme o tom, že bychom čipy takto nabízeli klientům,“ říká manažer inovací české Mastercard Josef Puczok.

Ani podle Rudolfa Čiháka, šéfa společnosti IdeaSense, která se specializuje na inovace ve finančních technologiích, není čip pod kůží cestou. „Lidem musí být inovace příjemná. Implantování něčeho pod kůží se většina bude bát. Negativa převáží nad pozitivy,“ myslí si.

Zároveň se Čihák domnívá, že karty či mobily může v dohledné době nahradit přikládání ruky na terminál. Ovšem ruky s náramkem. Odkazuje přitom na rok a půl starý test, který dělal na několika desítkách dobrovolníků.

Ty nechali půl roku platit bezkontaktním náramkem (chytrými hodinkami). V aplikaci si měli účastníci testu předdefinovat, nějaké stropy na měsíční útraty. Když se jim potom v praxi blížili, displej je na to upozorňoval.

Podle Čiháka měl právě tento test velký úspěch. „Za krátkou zkušební dobu díky ní účastníci testu změnili své spotřební chování a omezili útraty o stovky korun měsíčně. Zároveň si tento způsob plateb oblíbili a i po konci testu se nám ozývali, zda bychom jim náramky opět neaktivovali,“ líčí Čihák Budoucnost je spíš v otisku prstu či snímku sítnice

Puczok z Mastercard potom vidí i další krok - pomnutí jakéhokoli speciálního nástroje pro placení. Tedy platební karty, chytrého telefonu či zmíněného náramku. Místo toho mohou lidé v budoucnu platit pomocí kombinace biometrických údajů. Účet ze kterého mají obchodníkovi odejít peníze tak platební brána nerozpozná podle čísla karty nebo informace na jejím čipu, ale podle jeho otisku prstu nebo snímku oční sítnice.

„Podobné řešení už na některých trzích testujeme. Zatím ale pouze u plateb on-line a pro ověření, tedy jako náhradu dnešních potvrzovacích SMS zpráv. Ve finále by ale jedinečné biologické údaje mohli platbu obstarat celou,“ myslí si Puczok.

Nijak moc se koneckonců na svou „očipovanou budoucnost“ neupíná ani Hubík. „Pokud se vyvine nová technologie, tak nebude smysl čip dál mít a nechám si ho vyndat. Pokrok jde rychle kupředu, proto nepočítám s tím, že to budu mít do konce života,“ říká.

Momentálně ale o výměně čipu nepřemýšlí. Neláká ho ani novější verze implantátu od stejného výrobce Dangerous Things, který už není jen úložištěm, ale spíš „jednoduchým počítačem“, do kterého lze kromě dat

nahrát i jednoduché aplikace provádějící výpočty. „To už je ale obdélníček, který se do ruky vkládá chirurgickým zákrokem, ne jen injektorem,“ říká, co ho mimo jiné odrazuje.

Až ho z nějakého důvodu ten stávající omrzí, nemyslí si, že by bylo technicky těžké se ho zbavit. „Vyndat se dá jednoduchým řezem, je to méně trvalé než třeba tetování,“ uzavírá.

URL| http://ekonomika.idnes.cz/profil-cloveka-ktery-ma-v-ruce-nfc-cip-dw5-ekonomika.aspx?c=A170203_184358_eko_profily_my

Představení novinářky Šárky Kuchtové

5.2.2017 ČRo Pardubice page 01 09:04 Zálety Aleny Zárybnické

Alena ZÁRYBNICKÁ, redaktorka

Novinářka Šárka Kuchtová pochází z Litomyšle, teď žije v Pardubicích. Nejdřív vystudovala geodézii a kartografii na Vysokém učení technickém v Brně, a pak k tomu přidala i žurnalistiku na **fakultě Sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Se svým stávajícím manželem se seznámila už na střední škole a spolu začali cestovat. Od toho, jak sama říká se odvíjelo všechno to ostatní. Když se po roce osmdesát devět otevřeli hranice, táhlo jí to spíš na východ než na západ. Do zemí, které mohou být hodně nebezpečné, zvláště pro novináře a ani to jí neodradilo. Šárko jsem ráda, že se kromě občasných setkání na chodbách České televize potkáváme i tady v Českém rozhlasu v Záletech zvláště.

Šárka KUCHTOVÁ, novinářka

Dobré dopoledne, já také.

Jan Kučmáš zůstává předsedou rady PR agentur APRA

5.2.2017 Kariera.iHNed.cz page 00

-rkp

Asociace Public Relations Agentur (APRA) si na řádné valné hromadě zvolila na dvouleté období novou výkonnou radu. Jejím předsedou se stal opět Jan Kučmáš z AMI Communications. Mezi hlavní aktivity APRA bude nadále patřit organizace České ceny za public relations, příprava vzdělávacích kurzů, realizace odborné konference a kultivace oboru PR.

APRA volila na valné hromadě i Revizní radu, ve které zůstali Jaroslav Duroň (PR.Konektor), Martin Frýdl (AC&C) a Václav Pavelka (Native PR). Dalšími členy vedení byli znovu zvoleni Patrik Schober (PRAM Consulting), Radek Vítek (PR.Konektor) a Ondřej Kubala (Ewing Public Relations). Novými členy jsou Jana Lutonská (Bison&Rose), Michal Vlasák (Havas PR) a Michal Hoblík (Aspen PR). Informovala o tom výkonná ředitelka APRA Barbora Bělíková.

Jan Kučmáš vystudoval žurnalistiku, politologii a mezinárodní studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. V devadesátých letech pracoval jako redaktor v Českém deníku, Reportéru, a v měsíčníku Interview, později jako redaktor a editor v Lidových novinách a v redakci zpravodajství České televize. Od roku 1999 působil, jako PR manažer Internetu On Line, a od roku 2000 pracoval čtyři roky jako ředitel korporátní komunikace společnosti Eurotel. V letech 2003 a 2004 vedl jako šéfredaktor odborný týdeník o médiích a marketingu Strategie. V AMI Communications se od roku 2005 specializuje na strategické konzultace, krizovou komunikaci a mediální tréninky.

Jan Kučmáš se stal v roce 2013 partnerem skupiny AMI Communications. Řídí konzultanty zaměřené na průmysl, zahraniční kanceláře v Bulharsku a na Slovensku a reklamní studio Design Communications.

APRA vznikla jako odborné sdružení v roce 1995. Hlavním posláním asociace je mimo jiné reprezentovat obor PR veřejnosti, kultivovat činnost agentur a budovat dobré jméno oboru. Členové procházejí opakovaně procesem certifikace. APRA je členem mezinárodní organizace ICCO (International Communications Consultancy Organisation) sdružující národní PR asociace po celém světě.

URL| <http://kariera.ihned.cz/pro-hr-manazery/c1-65612660-jan-kucmas-zustava-predsedou-rady-pr-agentur-apra>

Zed' mezi USA a Mexikem se možná postaví za peníze z dovozního cla 6.2.2017 Impuls page 04 08:00 Zprávy

Veronika CULKOVÁ, moderátorka

Zed' mezi USA a Mexikem se možná postaví za peníze z dovozního cla. Stavbu ještě před volbami slíbil nový americký prezident Donald Trump. Krátce po nástupu do Bílého domu taky vydal příkaz k zahájení prací. Podle Ondřeje Dittricha z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy ale můžou Spojené státy například uvalit větší importní daň na dovážené zboží z Mexika.

Ondřej DITTRICH, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Nedá se říci, že by to platila mexická vláda jako taková, dotklo by se to, dotklo by se to lidí, kteří třeba jsou zaměstnání ve Spojených státech nebo podnikatelských subjektů, které tam dovážejí zboží.

Veronika CULKOVÁ, moderátorka

Trump dlouhodobě požaduje, aby za zed' zaplatili právě Mexičané. Ti to odmítají a my se vás v našem Tématu dne ptáme, co říkáte na Trumpany první kroky ve funkci amerického prezidenta? A už jste někdy vyřešili problémy stavbou zdi? Zavolejte nám na číslo 604 111 211.

Angela Merkelová se oficiálně stala kandidátkou unie CDU-CSU na německou kancléřku

6.2.2017 ČRo Plus page 03 17:10 Den podle...

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Angela Merkelová se dnes oficiálně stala kandidátkou unie CDU-CSU na německou kancléřku. Na setkání špiček obou stran v Mnichově ji podle německých médií podpořila i bavorská CSU, která se k tomu dlouhé měsíce neměla. Zatímco Křesťansko-demokratická unie Merkelovou na kancléřku navrhla už loni, sesterská Křesťansko-sociální unie tak formálně učinila právě dnes. Zároveň dnes vyšel čerstvý průzkum agentury INSA pro deník Bild, podle něhož by sociální demokraté porazili konzervativní unii KDU-CSU. Preference SPD průběžně rostou od nedávného oznámení kandidatury bývalého šéfa Evropského parlamentu Martina Schulze na funkci kancléře. Vladimír Handl z katedry německých a rakouských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy je mým hostem. Já vás zdravím. Dobrý den.

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Tak, jen připomeňme, že ještě, pane Handle, před pár týdny byla sociální demokracie německá za konzervativní unii o mnoho procentních bodů. Tuším, že o jedenáct nebo až dokonce patnáct. Tak co se stalo, že najednou sociální demokraté jsou v čele?

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já myslím, že tam je několik faktorů, jeden z nich je to, že přece jenom po dvanácti letech vlády Angely Merkelové nastupuje určitá, určitá únava z Angely Merkelové jako z osoby, z jejího politického stylu. Což je docela objektivní záležitost. To si pamatujeme z doby Helmuta Kholy také, že přesně v této době se ty, jeho podpora zvrátila a začala klesat. Za druhé samozřejmě Angela Merkelová a její politika nebyla, nebo není úplně populární, pokud jde zejména o tu otázku uprchlické krize, nebo řešení uprchlické krize. Tam je třeba ale říct, že Martin Schulz v tomto Angelu Merkelovou zcela podporuje. A evropské řešení hledá stejně jako ona. Je tady ale potom také faktor, a důležitý faktor, a to je to, že Martin Schulz prostě je zajímavá dynamická osoba, vynikající řečník, na rozdíl od Angely Merkelové, která spíš uspává, než aby teda oslovovala posluchače. A myslím, že tam je ta naděje na nějakou změnu, na nějakou větší dynamiku, větší zájem o politiku právě v kontextu jeho, jeho jaksi velice aktivního vystupování. To si myslím, že tady, že tady sehrálo velkou roli.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Takže si myslíte, že opravdu začíná soumrak Angely Merkelové?

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ne, to si nemyslím. Já si myslím, že tohle to je do určitý míry efekt jako, může být efekt krátkodobý, záleží na tom, jak s touhle tou dynamikou jaksi podpory Martin Schulz naloží. V zásadě se dá říct, že osoba kandidáta, jako vedoucího kandidáta ve volbách v Německu hraje roli při rozhodování asi z patnácti až dvaceti procent. Ale ze sedmdesáti procent vždy..., vždy trvá, a je to trvalý, trvalý jev, rozhodující roli hrají obsahové otázky, programové otázky. Čili teď jde o to, jestli bude Martin Schulz schopn společně s SPD tak formulovat program, aby oslovil teda ty váhající voliče.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Tomu rozumím. Protože v podstatě v tuto chvíli Němci o politice Martina Schulze zas až tak moc nevědí. Nebo vědí?

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Zatím to je nepopsaný list. Pokud jde o řadu otázek, zejména vnitřní politiku. V zahraniční politice, evropské politice samozřejmě je známý, má, má jako jasnou pozici. Je samozřejmě velice proevropský politik. Ovšem politik, který vedl Evropský parlament, což zase je tedy instituce, kterou německá veřejnost by ráda posílila, čili to není nutně negativní zkušenost. Ale jinak pokud jde o vnitřní politiku, tam skutečně toho mnoho o něm známo není doma. Jen snad to, že byl blíž, blízko ve svých názorech Gerhardu Schröderovi, pokud jde o hospodářské otázky. Čili je to spíš liberální ekonomický politik.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Tak ale, jestliže jste o něm řekl, že hlásí v podstatě totožnou migrační politiku, co kancléřka Merkelová, tak to znamená, že bez jakýchkoli horních limitů, které chce například CSU, prostě migranti mají zelenou. Rozumím tomu dobře?

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ne, tak to si myslím, že už neříká v Německu nikdo. To nebyl, tak to nebylo řečeno ani, ani, ani dřív. V podstatě samozřejmě německá politika od samého toho září 2015 pracuje na tom, aby, aby těch migrantů přicházelo co nejméně. Aby jich přicházelo co nejméně do Evropy vůbec. A aby ti, kteří nemají právo zůstat v Německu, což je asi kolem čtyřiceti procent, kteří tam přišli, tak zase aby teda Německo opustili ...

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Já tomu rozumím, pardon, pardon, že vám do toho skáču. Já jenom narážím na to, že neochota Angely Merkelové přijmout to, co chce CSU, totiž nějaký maximální limit pro běžence za rok, tak to se nedaří stále dohodnout. A Merkelová to stále nechce. Tak tohle mě zajímá speciálně, jestli v tom je se Schulzem si podobná.

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Určitě. Tam prostě ten, ta, ten nějaký limit, nějaký strop je považován jednak za jaksi nepraktický limit, protože co budete dělat s x, co přijde přes ten limit. V právním státu jako Německo je, prostě není možné takovýhle limit nějak, nějakým způsobem stanovit. Neumožňuje to německá ústava, která garantuje právo na azyl. A samozřejmě prioritu také mezinárodního práva před národním právem, pokud jde o ochranu uprchlíků. Čili každý německý soud, zejména Ústavní soud by takovou, takový nějaký formální limit zřejmě zrušil. No, a za druhé Angela Merkelová prostě nechce vyjít vstříc v této míře ani, ani Horstu Seehoferovi, Seehoferovi, který, jak známo, ji značným způsobem urazil a ponížil na minulém nebo předminulém sjezdu CSU. Takže tam si myslím, že Angela Merkelová vstřícná nebude. A určitě nebude vstřícný ani Schulz.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Říká Vladimír Handl z katedry německých a rakouských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Pane Handle, moc děkuju.

Vladimír HANDL, katedra německých a rakouských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Děkuji, na shledanou.

Barbora TACHECÍ, moderátorka

Na shledanou.

Studentské klipy se musí dělat opatrně, pak mohou mít dopad

6.2.2017 Metro page 14 Školy
PUR, MAH

Klíčové je mít kvalitní video a dobře ho zpropagovat.

Sex není dobrá propagace školy. Tím se řídila Slezská univerzita v Opavě, když chtěla v roce 2014 zapojit studenty a nechala je, aby zkusili vytvořit promovideo školy. Z došlých příspěvků by pak rektori vybrali nejlepší, který by se používal jako reklama pro budoucí žáky. Soutěž se ale nepovedla. Klipy přišly dva. Jeden z nich s heslem „Zde se plodí vzdělanost“ končí souloží na školním záchodku. Škola soutěž zrušila a zdůvodnila to tím, že klipů přišlo málo, a že studenti údajně nepochopili zadání. Zmíněné video je ale na Youtube dál k vidění a má přes 800 tisíc zhlédnutí.

Ne vždycky se tedy propagační video školy povede. „Když se zapojí přímo studenti dané školy do výroby videa a je dobře udělané, tak to může mít dopad, hlavně na případné uchazeče,“ říká psycholog Jan Kulhánek z Psychoterapie Anděl. Často ale školy nemají peníze na to, aby na výrobu pozvaly profesionální agenturu, nebo pak šetří na propagaci, což může být podle Kulhánka kámen úrazu. „Pak můžete mít ve videu i známého herce, ale nebude to mít správný význam,“ uvádí Kulhánek.

Podle něj se školy pouští do této propagace z důvodu zviditelnění pro případné uchazeče, ale v dnešní době jsou k podobným krokům i trochu dohnané konkurencí. „Bohužel, vidím to na jedné soukromé škole, která zaspala s propagační dobou. Neuvědomují si, že nejde používat moderní nástroje komunikace postaru,“ dodává Kulhánek.

Propagační náborové video pro přilákání studentů technických oborů se rozhodl natočit Karlovarský kraj ve spolupráci s Karlovarskou agenturou rozvoje a podnikání. Video je venku necelé tři měsíce a zatím má jen několik stovek zhlédnutí. „Agentura ještě bude dělat kampaň na propagaci videa jak mezi žáky, tak i rodiči,“ řekla mluvčí Karlovarského kraje Jana Pavlíková. Ta zatím netuší, jestli už má video nějaký dopad. „To se projeví až později v porovnání s počtem uchazečů oproti loňsku.“

Ve snímku nazvaném Technika a Karlovarský kraj padají na úvod otázky: „Kolik chyb můžeš v životě udělat? Kolik správných rozhodnutí tě čeká? Kdo rozhoduje o úspěchu a prohře?“ A odpověď zní jasně: „Jsi to ty.“

Podle Pavlíkové se kraj rozhodl natočit video proto, že se rok od roku snižuje počet uchazečů o technické obory. „Chtěli jsme, aby případní zájemci viděli, že jsou školy v našem kraji kvalitně vybavené a mají pak široké uplatnění v zaměstnání.“

Trapas, reagovali studenti Říká se, že i špatná reklama je reklama. To platí i pro video **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

* V klipu z roku 2012 si dva studenti objednájí v restauraci sociologii a politologii. Číšník jim pak přinese láhve s etiketami „Sociologie“ a „Politologie“ a doslova jim je naleje do hlavy.

* Video na Youtube sbírá spíše „palce dolů“ než chválu a kritizují ho i sami studenti UK: „To se trochu nepovedlo no...“, napsal jeden z nich do komentářů pod video.

Foto popis| Ukázka z klipu První den na Slezské univerzitě v Opavě

Foto popis| Propagační video Technika a Karlovarský kraj

Foto popis| Moment z klipu **Fakulty sociálních věd** UK 3x RE PRO YO UTUBE . C O M
Regionální mutace| Metro - Praha

VŠKK otevírá marketingové obory

6.2.2017 Marketing & Media page 16 Agenda
Jiří Hořčica

Nová VŠKK nabízí marketingové studium, které akcentuje kreativní stránku komunikační branže.

KREATIVNÍ PRŮMYSL

Kreativní marketing, on-line marketing a management v kreativním průmyslu. Pankrácká Vysoká škola kreativní komunikace (VŠKK), která svou činnost zahájila loni v listopadu, nyní oficiálně otevírá i marketingové studijní obory.

Soukromá iniciativa rodiny Štěpánkových, která zatím provozovala střední a vyšší odbornou školu Michael, se tak – po letech neúspěšné snahy ze strany reklamní branže – stala novým subjektem v České republice, který má ambice připravovat studenty na dráhu profesionálů nejen v marketingu, ale i v „kreativním průmyslu“ jako takovém.

Vzdělávací projekt, který by připravoval lidi pro komunikační agentury, se dlouhodobě snažila iniciovat Asociace komunikačních agentur (AKA). Její snahy však selhávaly na jeho financování. „My nepotřebujeme peníze, ale pedagogickou sílu,“ říká k tomu Ondřej Štěpánek, jeden ze dvou jednatelů VŠKK.

A jedním ze zdrojů „pracovní síly“ bude pro novou VŠ právě asociace. Výuku marketingových předmětů a dílen totiž povedou profesionálové z oboru a AKA je „supervizorem a garantem kvality výuky“. Marketingové obory VŠKK mají taky zohlednit aktuální poptávku subjektů, které jsou součástí kreativního průmyslu. „Studium je nastaveno tak, aby znalosti a dovednosti absolventů kreativních i marketingových specializací byly zasazené do kontextu, který odpovídá praktickému provozu,“ vysvětluje rektorka Markéta Kořená.

Marketingová komunikace je vyučována i na Vysoké škole ekonomické, **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy nebo Vysoké škole a správních, z nich ovšem vycházejí především budoucí manažeři, píáristé nebo zaměstnanci marketingových oddělení firem.

Jediná vzdělávací instituce, jejíž pojetí výuky marketingové komunikace je zaměřeno podobně jako na VŠKK, je Fakulta multimediálních komunikací na Univerzitě Tomáše Bati (UTB) ve Zlíně, jejíž studijní plán zahrnuje předměty jako metodika tvůrčí práce, komunikační dovednosti nebo copywriting.

„Je velmi důležité umět propojit kreativitu a marketing. Protože pak je možné prodat jakýkoliv výrobek nebo myšlenku, které mohou změnit svět,“ říká k tomu nezávislý marketingový stratég Josef Vojta, bývalý ředitel české pobočky agentury TBWA, který přednáší na UTB, ale od nového školního roku bude spolupracovat i s VŠKK.

Foto autor| Foto: VŠKK

Foto popis| Nová Vysoká škola kreativní komunikace je soukromým projektem, který by podle jednoho z jejich jednatelů Ondřeje Štěpánka měl být „v černých číslech“ do pěti let.

Všechno, nebo nic, řekli lidovci Starostům

6.2.2017 E15 page 02 Události

Jana Havligerová

Na politické scéně možná bude o jeden nový subjekt víc. Koalice lidovců a Starostů. Definitivní rozhodnutí o uzavření volebního paktu má padnout do konce února.

Lidovci po sobotním rokování na celostátní konferenci v Brně nabídli Starostům a nezávislým pakt. Navrhují jim, aby pro podzimní parlamentní volby společně vytvořili otevřenou dvoukoalici. Ta by pro vstup do sněmovny musela zdolat desetiprocentní práh. Starostové sice začali s KDU-ČSL vyjednávat s jinou představou, jejich předseda Petr Gazdík i první místopředseda Vít Rakušan se ale koalici nebrání.

„V žádném případě to nezamítáme hned na začátku,“ říkají.

Lidovci se nutností překonat desetiprocentní hranici pro vstup do sněmovny nebojí. Vlastně se tak vracejí k myšlence „třetí síly“ svého respektovaného předsedy, zemřelého Josefa Luxe. Pokud by dvoukoalice skutečně měla vážně konkurovat hnutí ANO a ČSSD, musely by její preference dosáhnout alespoň na třináct procent.

„Kdo se bojí, nesmí do lesa,“ konstatoval lidovecký šéf Pavel Bělobrádek. Řečeno slovy jeho spolustraníka Richarda Zemánka, návrh na vznik otevřené koalice je cesta, jak se nebát velkých výzev. „Bylo by pohodlné zůstat na sedmi osmi procentech. Takto bychom měli možnost pokusit se o zisk patnácti dvaceti procent,“ míní Zemánek.

Teoreticky by na spojení nemusel prodělat ani jeden ze subjektů. Lidovci jsou tradičně silnější na Moravě, STAN je jistější v kramflecích v české kotlině. Variant spolupráce bylo více. Představa Starostů o vzniku nové strany, která by integrovala KDU-ČSL, STAN, SNK ED a některá regionální uskupení, se nezamlouvala lidovcům. Podle místopředsedkyně strany Zuzany Roithové byl návrh na vytvoření společné strany nedomyšlený a bylo by na to málo času.

Dvoukoalice naopak může být nabídkou pro ty voliče, kteří si přejí, aby Česko směřovalo na západ a ne na východ. Křesťanští demokraté zase nejdříve Starostům nabízeli, aby jejich lidé figurovali na volebních kandidátkách KDU-ČSL. To ale vedení hnutí zamítlo.

Volební preference lidovců se momentálně pohybují kolem 7,5 procenta, hnutí Starostů a nezávislých zatím nedosahuje ani pěti procent.

Odhadovat podle toho šance případné dvoukoalice je ale podle politologů ošidné. „Nelze předpokládat, že pouhý součet znamená číslo výsledné podpory. Obě uskupení mohou společnou kandidaturou o část preferencí přijít, nebo nové voliče získat,“ soudí Kamil Švec z **Fakulty sociálních věd** UK.

názory str. 12

Volební preference lidovců se momentálně pohybují kolem 7,5 procenta, hnutí Starostů a nezávislých zatím nedosahuje ani pěti procent.

Křeček v kole

6.2.2017 kurzy.cz page 00 Investice

Domácí sdělovací prostředky nedávno obšírně informovaly o tom, jak skupina amerických vědců posunula o třicet vteřin kupředu ručičku Hodin posledního soudu (Doomsday Clock).

Domácí sdělovací prostředky nedávno obšírně informovaly o tom, jak skupina amerických vědců posunula o třicet vteřin kupředu ručičku Hodin posledního soudu (Doomsday Clock). Ručičku nyní dělí od půlnoci (rozuměj: od lidstvem způsobené apokalypsy jaderné, ekologické, či jiné), pouze dvě a půl minuty.

O přínosu Doomsday Clock pro přežití lidstva můžeme pochybovat, zato se docela dobře hodí jako příklad rádoby „vědeckého“ výzkumu v zájmu podpory určité ideologie (například sociálního liberalismu v USA). Podle serveru lidovky.cz: „k rozhodnutí posunout minutovou ručičkou vědce vedl kromě (volebního vítězství, pozn. MK) Trumpa také nárůst nacionalismu po celém světě, pochyby o budoucnosti jaderné dohody s Íránem, množící se kybernetické útoky i zvyšující se počet falešných zpráv na internetu.“ O tom, jak může několik přírodovědců exaktně vyhodnotit komplexní dopady nejednoznačných událostí, z nichž navíc některé již nějakou dobu trvají, se z médií nedozvíme nic.

K napsání této glosy mě ovšem Doomsday Clock inspiroval z jiného důvodu. Názorně ukazuje, z čeho má dnes velká část globálních elit největší obavy, ale také – a to je možná ještě zajímavější - z čeho obavy naopak nemá. Nejspíš proto, že na rozdíl od zmíněných politicko-bezpečnostních rizik považuje jiné v současnosti probíhající změny v souladu se svou ideologií za pokrokové, blahodárné a žádoucí. Namátkou se v této souvislosti nabízí proces všudypřítomné digitalizace a rozvíjení virtuální reality, experimenty s lidskou genetickou informací a klonováním, ale také třeba imperativ permanentního zvyšování produktivity. U toho bych se rád na chvíli zastavil.

Jako by se mantrou naší moderní společnosti stalo staré olympijské motto citius, altius, fortius (rychleji, výše, silněji), nedoprovázené ovšem již dvěma paralelními vyvažujícími požadavky: respektem k lidské důstojnosti a dodržování fair play. Tlak na růst produktivity za každou cenu (vyjma té vyjádřené v penězích) je dnes velmi dobře patrný nejen ve sportu, ale také třeba vědě či v podnikání. Projevuje se mimo jiné masovým rozšířením dopingů, deformací vědeckého bádání heslem publish or perish (publikuj nebo zemři), případně podlamováním dlouhodobé konkurenceschopnosti veřejně obchodovaných firem v zájmu maximalizace rychlých zisků.

Důsledkem fixace na růst produktivity v podnikatelském sektoru je na jedné straně nadbytek výstupů, jejichž přínos pro růst skutečného blahobytu konzumentů je problematický, na straně druhé bobtnání skupin nezaměstnaných a permanentně přetížených uvnitř pracovní síly. Když americký ekonom J.K. Galbraith v druhé polovině 50. let 20. století psal svoji slavnou knihu The Affluent Society (Společnost hojnosti), stěžil si, jak univerzální platnost nabude během dalších padesát let jeho postřeh o nabídce již neuspokojující, nýbrž aktivně vytvářející poptávku ("wants are increasingly created by the process by which they are satisfied.") Slyšíme-li dnes tezi, že nejlepší výrobek je takový, který se rozpadne den po uplynutí záruční doby, je dobré si uvědomit, že je to jen další logický krok po cestě k maximalizaci produktivity a ekonomického růstu. Hegelův dialektický zákon přeměny kvantity v kvalitu je zastiňován každodenní opačnou životní zkušeností: přeměnou kvality v kvantitu...

Zbývá si položit otázku proč? Proč jsou lidé v moderní společnosti tak často přinuceni běhat jako křeček v kole až do úplného vyčerpání? A – což je ještě zajímavější – proč to mnoha z nich dlouho nevadí, nýbrž vidí v tom až jakési poslání, jehož naplnění jsou ochotni obětovat nejen sebe, ale i jiné lidi, včetně svých nejbližších? Odpověď na tuto otázku nemůže dát ekonom, který z povahy své specializace klouže po povrchu věcí. Ten může jen zopakovat podezření, že některé procesy, jichž jsme v současnosti svědky, se mohou ukázat pro přežití lidské společnosti v posledku destruktivnější než zvolení Donalda Trumpa americkým prezidentem. A to navzdory tomu, že američtí vědci kvůli jejich přítomnosti neposunuli Hodiny posledního soudu kupředu ani o vteřinu.

Martin Kupka

Pozice: hlavní ekonom ČSOB

Martin Kupka je od roku 2002 ředitelem investičního výzkumu a hlavním ekonomem ČSOB. Vystudoval obor ekonomicko-matematické výpočty na pražské VŠE, postgraduální studium absolvoval na PgÚ ČSAV v Praze a GIIIS v Ženevě. V první polovině 90. let přednášel makroekonomii na **Fakultě sociálních věd** UK, byl ekonomickým poradcem ministra na MHPR ČR a působil jako makroekonomický analytik pro středoevropský region v NRI ve Vídni. Od roku 1995 do roku 2002 pracoval Martin Kupka jako vedoucí ekonomického výzkumu ve skupině Patria Finance, s výjimkou období 1999-2001, kdy řídil strategii a výzkum v pražské Raiffeisenbank.

Témata: přijetí eura, ekonomická transformace, hospodářská politika ČR a EU.

URL| <http://www.kurzy.cz/zpravy/416679-krecek-v-kole/>

KDU Starostové riskantní námluvy

6.2.2017 Mladá fronta DNES page 03 Z domova

Jakub Pokorný

Rodí se nová volební koalice, jenže zatím bez nutných procent

Matematika je neúprosná. Podle volebních preferencí přísnějších agentur mají Starostové a lidovci dohromady něco nad sedm procent příznivců. Potřebují minimálně o tři procenta víc.

Oba partneři si totiž před volbami nastavili pěkně vysokou laťku, když chtějí klasickou koalici. „Konference pověřila předsednictvo, aby se STAN vyjednávalo o spolupráci do voleb ve formě přímé volební koalice,“ sdělil předseda lidovců Pavel Bělobrádek. Lidovci tedy preferují čistou dvojkoalici, která ale potřebuje ve volbách získat 10 procent, aby „prolezla“ do Poslanecké sněmovny. Pět procent (což je kritérium pro jednu stranu) nestačí. „Je to odvážné, ale kolegům navrhu, abychom to odsouhlasili,“ řekl včera MF DNES předseda Starostů Petr Gazdík.

Starostové tak na rozdíl od svazku s TOP 09 nebudou jen ti „s podporou“, ale lidovci s nimi jednájí jako s rovnými.

Západ Starostů, východ lidovců

Například podle volebních preferencí agentury STEM z ledna 2017 by lidovce volilo pět procent lidí a Starosty pouhá dvě procenta. Mimochodem, jejich odchod by stáhl pod pětiprocentní hranici volitelnosti i samotnou TOP 09.

Sám Gazdík je ale přesvědčen, že reálně mají Starostové o něco větší podporu – kolem čtyř procent.

Pravda je, že na společný blok se budou voliči dívat jinou optikou, takže prostý součet preferencí odráží realitu jen částečně.

Oba partneři vědí, kde jsou kraje, kde je silná KDU-ČSL (jižní Morava, Zlínsko, východní Čechy) a kde STAN (střední Čechy, Liberecký kraj), takže se vzájemně doplňují. Zapracovat musí hlavně v Ústeckém kraji, který jim uniká oběma. Sociolog a znalec průzkumů veřejného mínění Jan Herzmann potvrzuje mírné obavy aktérů, že jde o trochu riskantní podnik. „Někde jsem už napsal, že Starostové jsou dobrá koaliční volba pro stranu, která má nějakých 8 procent a více. Jenže lidovci v téhle situaci nejsou – ti mají kolem sedmi,“ varoval Herzmann. „Hodně českých voličů má ale rádo strany, které na sebe neútočí a nehádají se, a pro ty by nové uskupení mohlo být zajímavé,“ doplnil.

Herzmann předpovídá, že od „dvojkoalice“ malá část voličů STAN či lidovců odejde, protože se jim nebude líbit ten druhý.

Naopak podle něj mohou přilákat pár nerozhodnutých a může k nim přejít i pár příznivců ODS, ANO a TOP 09. Podle Herzmana by také Bělobrádek a Gazdík neměli podcenit volbu jména své koalice, pokud chtějí uspět.

Politolog Kamil Švec z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze zase trochu zpochybňuje tradovanou pověst Starostů jako „bohaté politické nevěsty“.

Myslí, že vyjednávání o konkrétních místech na kandidátkách budou velmi tvrdá, a varuje Starosty, že by mohli být upozaděni. „Starostové musí na špici kandidátek nabídnout lidi, kteří umějí prodat celostátní politické téma. A přitom, kdo u nich rozumí obraně nebo zahraniční politice?“ ptá se Švec.

Jedna strana? Spíš ne

Autorem nápadu udělat dvojkoalici byl pražský předseda KDU-ČSL Jan Wolf.

Jeho oponentem je třeba veterán strany Jan Kasal, který tento přístup sice považuje za férový k oběma stranám, ale neodpovědný. Ve hře byly i jiné alternativy – dokonce i vytvoření úplně nové společné strany. Té by sice stačilo získat jen pět procent hlasů, ale lidovci by přišli o svoji tradiční značku budovanou sto let.

Úspěšnější lidovci by také mohli Starosty adoptovat na svoje kandidátky, ale to by zase přišlo Starostům jako trochu málo.

Vedení Starostů bude o návrhu jednat pravděpodobně ve čtvrtek. V kuloárech se mluví o tom, že právě Petr Gazdík by ve společné koalici mohl být pražským lídrem.

Ostatně, Praha je pro něj osudná. Prvně dal o sobě vědět, když si jako starosta Suché Loze na den vyměnil místo s pražským primátorem Pavlem Bémem. Bělobrádek tradičně kandiduje v Královéhradeckém kraji, protože bydlí v Náchodě.

S přispěním Josefa Kopeckého

Starostové jsou dobrá volba pro stranu, která má 8 procent a více. Lidovci mají sedm. Jan Herzmann, sociolog

Foto autor| Foto: Profimedia

Foto autor| Foto: MAFRA

Foto popis| KDU-ČSL Pavel Bělobrádek.

Foto popis| STAN Petr Gazdík.

K nejstrašnějším genocidám došlo ve 20. století

6.2.2017 ČRo Plus page 01 15:35 Zaostřeno

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

K nejstrašnějším genocidám došlo ve 20. století, ale mohou pokračovat i v budoucnosti. Aby se tak nestalo, záleží na každém z nás. Může pomoci, pokud si dokážeme všimnout signálů rostoucí nenávisti mezi lidmi, kteří se zpravidla začnou rozdělovat na my a oni. Otázkou pak je, na které straně stojíme. Vzdělávací program IWitness pro pedagogy a studenty je pro podobné úvahy cennou pomůckou. Právě IWitness vám v dnešním pořadu představím. Přeji příjemný poslech a nejprve vás zvu do Plzně.

Jsem ve Fakultním gymnáziu na Mikulášském náměstí v Plzni. A právě zde s projektem IWitness studenti pracují. Monika Stehlíková, která zde vyučuje český jazyk, program představila svým studentům.

Vítek VALIŠ, student Fakultního gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni

Takhle jsme se dozvěděli o tý platformě. A pak jsme vlastně přišli na to, že bysme mohli i něco udělat víc. A nějak aktivně přispět.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Říká septimán Vítek Vališ. A pokračuje jeho spolužák Lukáš Vlček.

Lukáš VLČEK, student Fakultního gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni

Jsme překládali jednu existující aktivitu do češtiny a převáděli některé aktivity právě do češtiny. A jako je to zajímavá činnost, docela záslužná.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Na projekt se ptám třetího v pořadí Martina Kopeckého.

Martin KOPECKÝ, student Fakultního gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni

V podstatě je to o rasismu, je to o začátku, kdy se vzedmuly protesty proti té rasové segregaci v Americe vůči černochoům. Začíná to Rosou Parksovou, která odmítla nějakýho bělocha, aby si sednul v autobuse tam, kde to bylo vyhrazený pro bělochy. Vypráví tam lidi, který si to nějak prošli, třeba, jestli je vyhodili ze školy, nebo měli vlastně vůči, kvůli tomu nějaké problémy a tak.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Kvůli barvě kůže?

Martin KOPECKÝ, student Fakultního gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni

No, kvůli tomu, že jsou černoši.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Jaký to je to poslouchat?

Vítek VALIŠ, student Fakultního gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni

Částečně jsem se snažil vžít do kůže toho člověka, kterýho jsem poslouchal, a částečně jsem si to i spojoval, jestli třeba něco takovýho neznám ze světa, ve kterém se pohybuju.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

No, a znáte?

Vítek VALIŠ, student Fakultního gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni

No, určitě. Třeba se člověk pořád setkává s nějakým vyhrzováním, například v otázce sexuální orientace. Takže to na mě působilo i takhle. Že to nemusí mít jenom co dělat s barvou kůže, ale je to obecnější.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Studenty přivedla k iWitness učitelka českého jazyka Monika Stehlíková. Momentálně celou aktivitu finalizuje a uhlazuje.

Monika STEHLÍKOVÁ, učitelka

Některý ty formulace tam vychytáváme. A pak asi to někdo bude muset schválit v Americe. A ...

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Tady vlastně studenti vaši de facto udělali profesionální práci.

Monika STEHLÍKOVÁ, učitelka

Naprosto, naprosto. No, já si myslím, taky jsem na ně pyšná patřičně.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Chlapci mi popisují a vysvětlují projekt, na kterém pracovali. Ale mě daleko více zajímá, co si z něho vlastně vzali. Zda by byli dnes nebo v budoucnosti schopný rozpoznat nějaká stádia diskriminace či dokonce blížící se genocidy.

Vítek VALIŠ, student Fakultního gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni

Ten problém tady samozřejmě pořád je. Vydělování nějakých určitých skupin lidí kvůli nějakým předsudkům, to je docela rozšířený problém.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

A myslíte si, že se dají předsudky nějak odnaučit?

Vítek VALIŠ, student Fakultního gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni

Myslím si, že se do určitý míry odnaučit dají. Ale myslím si, že spíš se s nima dá pracovat s tím, kolik, na kolik nás ovlivňují, jestli opravdu jsou pravda, anebo jestli je to něco jenom, co si představujeme. A podle toho se potom reálně chovat.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Máte taky nějaké předsudky?

Lukáš VLČEK, student Fakultního gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni

Na to nejde takhle úplně odpovědět. Protože ...

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Jasně. /Smích/.

Lukáš VLČEK, student Fakultního gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni

Každý člověk má předsudků spoustu na všechny možný věci. Ale je spíš otázka, jak moc se projevují a jak moc dokáže člověk i přesto nad tím objektivně přemýšlet a zkusit si jich nevšímat.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Říká Lukáš Vlček. A Monika Stehlíková své studenty v přemýšlení opravdu podporuje.

Monika STEHLÍKOVÁ, učitelka

Napsat něco do učebnice, nebo naučit se nazpaměť osm fází genocidy si myslím, že je celkem jako k ničemu.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Právě si říkám, jestli byste byli schopný pak rozeznat v současnosti ty signály, který vedou v posledku ke genocidě. Politici a média, ty v tom hrajou taky roli.

Vítek VALIŠ, student Fakultního gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni

Já si myslím, že těch náznaků už je v některých částí světa momentálně už teď dost. A že to nebude, že se jednou budeme říkat, teď možná něco začne. Ale že už teď můžeme pozorovat, že někde se něco takového děje. A možná se k něčemu takovému schyluje. Třeba teďkon ve Spojených státech se to rozjíždí trochu hloubš.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Komentuje Vítek aktuální kroky amerického prezidenta Trumpa.

Vítek VALIŠ, student Fakultního gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni

Problém je, hlavně v tom, že na někoho svalovat vinu, nebo někoho nenávidět i za něco, k čemu nemám důvod, tak je vlastně vždycky jednodušší, než si vyhledávat informace. A říkat si, že možná je problém i někde jinde.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Uzavírá student plzeňského gymnázia Vítek Vališ.

Program IWitness se opírá o jedinečný archiv USC Shoah Foundation. Nadace Shoah založené americkým filmovým režisérem Stevenem Spielbergem. Jde o nezávislý institut při Univerzitě Jižní Kalifornie, odtud zkratka USC, který spravuje databázi filmových rozhovorů dnes téměř 55 tisíc filmových vzpomínek na průběh 20. století. Primárně jsou to svědectví přeživších nebo svědků holocaustu. Ale nejenom. Jde o největší multimediální archiv tohoto typu na světě. Nadace tuto databázi buduje, udržuje a hlavně zpřístupňuje pro různá

využití. Například skrze Centrum pro výzkum genocid umožňuje čistý akademický výzkum. V rámci jiných aktivit zase participuje třeba na filmových dílech. Anebo, a to nás zajímá především, skrze e-learningovou platformu IWitness podporuje celosvětové vzdělávání. V Česku je celá databáze i s odbornou asistencí přístupná pouze v metropoli. V budově Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy na Malostranském náměstí. Po schodech kráčím do 1. patra, kde sídlí Malach. Centrum vizuální historie. Právě zde je přístupný archiv Shoah Foundation. Dobrý den.

Jiří KOCIÁN, vedoucí Centra vizuální historie Malach

Dobrý den.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Lucie Vopálenská. Já jdu za panem Kociánem.

Jiří KOCIÁN, vedoucí Centra vizuální historie Malach

Jiří Kocián.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Tady sídlí Malach? Tady tyhle počítače?

Jiří KOCIÁN, vedoucí Centra vizuální historie Malach

Tohle to ... /souzvuk hlasů/.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Aha. 2, 4, 6. 6 počítačů jako pro uživatele.

Jiří KOCIÁN, vedoucí Centra vizuální historie Malach

6 počítačů pro uživatele.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Plus vaše.

Jiří KOCIÁN, vedoucí Centra vizuální historie Malach

Plus 1 tady pro nás.

Michaela PŘEVOROVSKÁ, studentka magisterské sociologie, **Fakulta sociálních věd** UK

Já jsem se třeba s tím setkala až tady. A použila jsem to celkem tak třikrát všechno.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Říká Michaela Převorovská, která studuje magisterskou sociologii na **Fakultě sociálních věd**.

Michaela PŘEVOROVSKÁ, studentka magisterské sociologie, **Fakulta sociálních věd** UK

Teď hledám informace týkající se náboženské identity a jejího získávání.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Karolína Bukovská, studentka němčiny a historie na Filozofické fakultě má s centrem Malach zkušeností daleko více.

Karolína BUKOVSKÁ, studentka němčiny a historie, Filozofická fakulta UK

Jednou jsem tady dělala rešerše pro 1 projekt z toho prostoru totalitních režimů a mezikulturního centra, které se zabývalo uprchlíky ze Sudet. Takže jsem měla za úkol mimo jiné i tady hledat nějaké informace k tomu. A další zkušenost byla, když jsem hledala nějaké informace o přeživších arménské genocidy. A nyní pracuju, stejně jako kolegyně, na svojí seminární práci. A zajímám se změnami jmen přeživších holocaust, nebo za jakých podmínek si měnili jména a jak to ovlivnilo jejich identitu.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

A nacházíte?

Karolína BUKOVSKÁ, studentka němčiny a historie, Filozofická fakulta UK

Poměrně ano. Ale v práci s tady tím archivem je spíše žádoucí, aby toho člověk nenašel tolik. Protože je tady asi 50 tisíc těch rozhovorů. A probrat se tím vším není úplně jednoduché. Takže jde o to, najít nějaký kód, pod kterým najdeme to, co přímo hledáme. A aby nám z toho nevychlo 100 interview, ale třeba 20.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Já jsem zkoušela klíčové slovo a zajímavé bylo, že některé rozhovory byly rozkouskované po, po minutách, po 2 minutách. A byl k tomu popis, co se v té minutě dozvím. Takže to mi docela pomohlo.

Karolína BUKOVSKÁ, studentka němčiny a historie, Filozofická fakulta UK

Hm. To je určitě užitečné. A obdivuju lidi, kteří to vytvořili a kteří to takhle všechno označovali. A pak pro ty, kteří s těmi archivy pracují, tak je to velmi pohodlné. Protože tímto způsobem mě zajímá změna jména, dám si tam změna jména a hned tam jsem. A nemusím se probírat celým /nesrozumitelné/. Je to cenný archiv, protože je tam vlastně uchovaná ta paměť těch přeživších, ale právě otázka je, jak to zprostředkovat lépe veřejnosti.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Dodává Karolína Bukovská. Centrum vizuální historie Malach na pražském Matfyzu čerstvě oslavilo 7 let existence. Dnes je vede Jiří Kocián v tandemu s Jakubem Mlynářem. Zajímalo mne, jaký zájem o databázi ze strany veřejnosti registrují. Hovoří Jakub Mlynář.

Jakub MLYNÁŘ, vedoucí Centra vizuální historie Malach

Jednoznačně nejvíc sem chodí, jak jste odhadla, vysokoškoláci. A to především studenti jiných fakult, než Matfyzu. Což není úplně překvapivé vzhledem k tomu, jaký typ materiálu se tady dá najít. Dá se říct, že prakticky jakákoli věda, která se nějak týká lidského chování, tak může s tím archivem pracovat. A do jisté míry i u nás pracuje. I když jsou to opravdu spíš sociologové, politologové, historici. Ale přichází i lidé z jiných oborů.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

A mimochodem Malach je přístupný bezpodmínečně a zdarma, že?

Jakub MLYNÁŘ, vedoucí Centra vizuální historie Malach

Může přijít kdokoliv. Ideální je předem se domluvit a objednat, protože prostory Centra vizuální historie Malach jsou omezené. A může se stát, že tady bude nějaká skupina zrovna v tu chvíli, kdy člověk se rozhodne přijít. A potom si nemůže sednout a pracovat, protože ta kapacita je zkrátka limitovaná.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Archiv Shoah Foundation je přístupný přes platformu IWitness i pro studenty středních a v podstatě i základních škol. Chodí vám sem i středoškoláci a jejich učitelé?

Jiří KOCIÁN, vedoucí Centra vizuální historie Malach

Ano. Naprostou většinou těch středoškolských zájemců tvoří středoškoláci, kteří přicházejí ze škol, které se nacházejí mimo Prahu.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Říká Jiří Kocián.

Jiří KOCIÁN, vedoucí Centra vizuální historie Malach

Během poslední měsíce jsem tu měl 2 návštěvy studenta z Plzně a studentku z Plzně, kteří přijeli pracovat na svých seminárních pracech. A nepředstavovalo pro ně problém tedy skutečně si udělat ten den volna, domluvit se, popřípadě zajet odpoledne do Prahy a přijít sem do archivu a pracovat. A kromě toho prostory Centra vizuální historie jsou využívány pro exkurze organizované středoškolských studentů, kteří tím pádem mají šanci zjistit, že něco takového existuje, že se určité části těch rozhovorů přes ten systém mohou dostat i z domova. A zároveň, že existuje něco jako IWitness, co se dá využít ve výuce.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Jsou to desítky učitelů, nebo stovky?

Jiří KOCIÁN, vedoucí Centra vizuální historie Malach

Jsou to, ne, učitelů, kteří aspoň nějakou dobu aktivně s námi spolupracovali a přivedli sem studenty aspoň jednou, dvakrát, tak těch bylo několik desítek. Není to až takové kvantum lidí, kteří dlouhodobě ten kontakt udržují. Ale zase jsem přesvědčen o tom, že ti, kteří o to skutečně ten zájem mají, tak ta hloubka v podstatě, to navazování, případné rozšiřování té aktivity, kterou v kontextu jejich znalosti centra, toho, jak oni centrum využívají, nebo jak využívají ty materiály, které jsou zde k dispozici, tak není ničím limitována. A já sám jsem za posledních půl roku byl překvapen, jak v podstatě různým způsobem k té spolupráci ti lidé přistupují. A mnohdy je to formou, kterou by ani člověk sám neočekával. Co je napadne v rámci jejich možností, jak toho využít. Což je dobře, že to není jenom tedy na nás, říkat jim, jakým způsobem by to mohli využívat. Ale oni tu nacházejí i sami.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Co jste schopni poskytnout v běžné praxi?

Jiří KOCIÁN, vedoucí Centra vizuální historie Malach

Většinou uživatelé mají nějaké konkrétní téma, konkrétní problém, který chtějí tedy vyřešit tím, že tady stráví čas. A projdou si ty materiály. A v tu danou chvíli právě, řekl bych, nastupuje dost významným způsobem ta osoba toho koordinátora, který má, nebo máme daleko větší zkušenosti s tím vyhledáváním. A mnohdy jsme schopni tedy i velmi specifický dotaz nějakým způsobem tedy zrealizovat v té podobě, že na něj najdeme odpověď, kterou pak ten uživatel už povětšinou sám schopen je s tím poslechem zpracovat. Popřípadě s těmi daty pracovat dál. No, a samozřejmě další, další věci ve chvíli, kdy sem přichází vysokoškolští nebo středoškolští studenti, tak součástí práce s těmito daty je nějaká taková základní pracovní etika nakládání s primárními zdroji, se kterou my také ze své pozice, si myslím, v rámci nejlepšího vědomí a svědomí můžeme o ní tedy pohovořit, dát nějaká doporučení.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Dodává vedoucí Centra vizuální historie Malach Jiří Kocián.

Poradcem USC Shoah Foundation pro vzdělávací programy na celém světě je Martin Šmok. Pomáhal s jejich stavbou ve Rwandě, na Ukrajině, teď se zaměřuje na přípravu vzdělávacích programů ve Spojených státech. A tak jsem se právě jeho zeptala, k čemu všemu může IWitness sloužit a komu především.

Martin ŠMOK, poradce USC Shoah Foundation pro vzdělávací programy ve světě

IWitness je vlastně webová stránka, která zpřístupňuje lidem, kteří jsou náhodní návštěvníci a neregistrovaní uživatelé, možnost podívat se, jak vlastně svědectví pamětníků různých genocid vypadají. Registrovaný uživatel, ať už student nebo pedagog má potom možnost s obsahem toho archivu pracovat různými způsoby. Může pasivně prohledávat databázi, v tom IWitness je nyní k dispozici něco okolo 1500 interview v různých jazycích. S plným digitálním indexem. To znamená, je zpřístupněna pouze část toho archivu. Ale pro většinu vzdělávacích aktivit na celém světě tohle to postačuje. Zároveň jsou tam k dispozici opět v různých jazycích předpřipravené vzdělávací aktivity. A samozřejmě pedagogové si mohou jako v každé jiné e-learningové platformě zřídit a řídit své vlastní třídy. A vytvářet si svoje vlastní aktivity. To, čím se IWitness zásadně liší od ostatních e-learningových platform, je možnost pracovat s médiem filmového svědectví v nativním prostředí toho média, včetně internetové integrované střížny, která bez instalace jakéhokoliv dalšího softwaru umožňuje uživatelům pracovat s téma interview jako s hrubým filmovým materiálem. A vytvářet si svoje vlastní filmy.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Pamětníky nejsou jen svědkové událostí 2. světové války, respektive holocaustu. V platformě IWitness jsou zařazena i svědectví přeživších genocidy Arménů, genocidy Tutsiů ve Rwandě. Nově jsou zařazovány vzpomínky na genocidu v Guatemale. Jsou tam také svědectví přeživších události, která se označuje jako nankingský masakr, kdy japonská okupační vojska zmasakrovala čínské obyvatelstvo Nankingu. V IWitness najdete i svědectví o genocidě v Kambodži. Ilustrující doslovné uvedení komunistických tezí do praxe. IWitness tak zachycuje historii celého 20. století. A platforma navíc, na rozdíl od většiny jiných vzdělávacích materiálů, vede své uživatele k tomu, aby si skrze práci s ní osvojili i nějakou prakticky využitelnou dovednost.

Martin ŠMOK, poradce USC Shoah Foundation pro vzdělávací programy ve světě

To znamená, že cílem není, aby se uživatel dojal, jak strašné to nějací chudáci měli za genocidy. A jak trpěli a byli pronásledováni, ale ta struktura těch vzdělávacích aktivit donutí každého uživatele k tomu, aby informace o událostech minulosti analyzoval, nebo analyzovala, zpracovával a odvozoval, nebo odvozovala si z nich relevantní smysl pro dnešek, čímž by snad v ideálním případě měly ty vzdělávací aktivity vést ke změně chování, změně přístupu ke světu. Už jenom podstatou toho média filmových svědectví, kde každé z nich je svědectvím jednoho konkrétního člověka, jedné konkrétní lidské bytosti, tak to umožňuje dekonstruovat tu velkou politickou historii, abstraktní historii skupin lidí, národů na součet individuálně prožitých lidských životů. Kde každá ta lidská bytost žije sama za sebe. A má unikátní své prožitky, svého života, své vlastní interpretace svého života. Protože ve skutečnosti historie je součtem jednotlivě prožitých lidských životů. A to je docela zásadní dovednost a docela zásadní uvědomění přestat chápat svět jako místo, kde se potýkají nějaké abstraktní skupiny. Začít pohlížet na historii jako součet lidských osudů s pochopením toho, že život každého z těch studentů nebo studentek dneska je součástí historie budoucnosti.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

2 až 5minutové úryvky ze svědectví může zhlédnout každý. Každý, kdo si najde webovou stránku iwitness.usc.edu. Přestože je platforma zatím většinově anglofonní, obsahuje rozličné předzpracované aktivity v různých dalších jazycích, včetně češtiny. Pro pedagogy vyučující v českém jazyce jsou momentálně k dispozici 4. Závěrem mne zajímalo, co by rád Martin Šmok učitelům vzkázal. Proč by měli používat IWitness?

Martin ŠMOK, poradce USC Shoah Foundation pro vzdělávací programy ve světě

Asi nejzásadnější důvod, proč využívat tuhle platformu pro učitele v českých školách je, že jim to ušetří čas. Jejich studenty to bude zajímat. Pokud oni jako pedagogové se přenesou přes ten první byrokratický krok, který po nich chce, aby vyplnili své jméno, jméno své školy bez háčků a čárek a stali se tak registrovanými uživateli. Jakmile se přes to přenesou a začnou zkoumat obsah těch interview pomocí minutového indexu, tak si uvědomí, jak výborný nástroj to je, který nakonec navzdory té prvotní investici jejich volného času jim umožní pracovat daleko efektivněji. Je to zadarmo. Je to k dispozici každému s běžným internetovým připojením. Ty

aktivity jdou používat jak ve škole, tak zadávat jako domácí úkol. A asi nejideálnější je situace, kde aktivitu pedagog začne se studenty ve škole, ve skupině, která sedí v reálném světě společně. Ale studenti ji dokončí již z domova pomocí svých vlastních účtů ve virtuálním prostředí, které je dnešním studentům daleko vlastnější, zejména pro komunikaci a různé komentování, než situace, kde prožívají něco společně se spolužáky ve třídě s učitelem, který na ně dohlíží.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

A ze svých zkušeností můžete uvést nějaký příklad, co už díky téhle platformě IWitness, co vlastně už vzniklo?

Martin ŠMOK, poradce USC Shoah Foundation pro vzdělávací programy ve světě

Těch příkladů už je docela hodně. Pro mě nejzajímavější jsou konkrétní výstupy ve formě studentských filmů. Kde ty studenti si sami vyrobí filmy, ve kterých konfrontují prožitky z minulosti se svými prožitky dnes, co to pro ně znamená, co se opakuje, co se neopakuje a proč. Protože to je ten skutečný moment uvědomění si své role ve světě. To je prakticky využitelná dovednost, ke které při práci s otisky paměti minulosti v našem světě málokdy do tohoto bodu dospějeme. A ten IWitness to studentům umožní. Že pochopí, že existuje spojení mezi prožitky lidských bytostí minulosti a prožitky našich každodenních životů. Je to zpřítomnění historie ne proto, že je to nějaká národní nebo politická historie. Ale zpřítomnění historie proto, že lidský prožitek i v různých kulturách v naprosto odlišných sociálních podmínkách na úplně jiných kontinentech je nakonec velice podobný. A ty studenti si to mohou uvědomit, mohou začít vnímat svět trošičku jinak, mohou začít vnímat jiné lidské bytosti trošičku jinak. Protože pochopí, jak moc toho lidí mají vlastně společného. A jak fungují mechanismy nenávisti, který nám znemožňují chápání lidí jako sobě rovných bytostí.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Děkuju za rozhovor.

Martin ŠMOK, poradce USC Shoah Foundation pro vzdělávací programy ve světě

Děkuju, že vás to zajímalo.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Tolik Martin Šmok. A od mikrofonu přeje příjemný poslech dalších pořadů naší stanice, tedy Českého rozhlasu Plus Lucie Vopálenká.

Brexit: Výzvy pro Evropskou unii a Spojené království

8.2.2017 protext.cz page 00 kom pol pod sko eur

Praha 8. února (PROTEXT) - Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (IMS **FSV UK**) organizuje pod záštitou rektora UK prof. Tomáše Zimy a ve spolupráci s Friedrich-Ebert-Stiftung Praha mezinárodní konferenci Brexit: Výzvy pro Evropskou unii a Spojené království.

Mezinárodní konference se zabývá vybranými aspekty dopadu Brexitu nejen na Spojené království, ale i Evropskou unii (EU). Konferenci rámuje dvě hlavní vystoupení.

Prvního se ujme britská velvyslankyně v Praze, J. E. Jan Thompson, která tak otevře debatu k vnitřnímu vývoji Spojeného království po referendu o britském členství v Evropské unii. Druhý hlavní projev přednese státní tajemník pro evropské záležitosti ČR Tomáš Prouza. Následně se povede debata o potenciálním vlivu Brexitu na koalici a moc v EU, vybrané politiky EU (ekonomická, zahraniční, bezpečnostní, právní rámec). Konferenci bude uzavírat panel věnující se reformnímu potenciálu EU a jejího vnímání obyvateli EU.

Na konferenci vystoupí řada předních akademiků a politiků nejen ze Spojeného království, ale také z jiných zemí EU včetně České republiky.

Konference proběhne ve čtvrtek 9. února 2017 od 9:00 do 18:00 hodin ve Vlasteneckém sále Karolina, Univerzita Karlova, Ovocný trh 3, Praha 1. Pracovní jazyky jsou čeština a angličtina.

program konference (pdf)
program konference (událost na Facebooku)

Kontakt: PhDr. Zuzana Kasáková, Ph.D.
Proděkanka pro zahraniční styky
Fakulta sociálních věd, Univerzita Karlova Institut mezinárodních studií Katedra evropských studií
T: +420 224 186 205-207
@: zuzana.kasakova@fsv.cuni.cz

ČTK ke zprávě vydává obrazovou přílohu, která je k dispozici na adrese <http://www.protext.cz>.

Upozorňujeme odběratele, že materiály označené značkou PROTEXT nejsou součástí zpravodajského servisu ČTK a nelze je publikovat pod její značkou. Jde o komerční sdělení zadavatele, který je ve zprávě označen a který za ně nese plnou odpovědnost.
PROTEXT

Zapeklité důsledky volebních klauzulí

8.2.2017 ČRo Plus page 03 18:10 Názory a argumenty

Jan FINGERLAND, moderátor

O tom, že o výsledcích voleb rozhodují nejen hlasy občanů, ale také volební systémy a někdy i takové detaily, jako jsou volební klauzule, není třeba nikoho přesvědčovat. Jak se ale tyto ohromné maličkosti projeví v českých volbách? To rozebere politolog Josef Mlejnek z **Fakulty sociálních věd**.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd**

Volebně-koaliční námluvy lidovců a hnutí STAN opět upřely větší pozornost na volební klauzule, neboť pro dvoučlennou koalici u nás platí docela přísná bariéra ve výši 10 %. Většina úvah se samozřejmě týká toho, zda má avizovaná koalice vůbec šanci takto nastavenou laťku překonat, zvláště když součet podpory pro oba subjekty na ni zatím nedosahuje. Avšak volební klauzule mohou přinést i jiné, někdy dosti nečekané efekty. V roce 1992 získaly ve volbách do tehdejší České národní rady ODS, KDU-ČSL a ODA v součtu skoro 42 % hlasů, což jim stačilo na 105 mandátů, tedy na nadpoloviční většinu. O čtyři roky později činil součet hlasů pro stejné strany přes 44 %, tudíž o 2 % více než v roce 1992, nicméně mandátů z toho vyšlo již jen 99. Druhá vláda Václava Klause tak byla vládou menšinovou, což patrně hodně přispělo k jejímu pádu a k předčasným volbám. Proč více hlasů náhle znamenalo méně mandátů? Poněvadž jich méně skončilo pod uzavírací laťkou, v roce 1992 skoro pětina, v roce 1996 jen asi desetina a strany, jež se do parlamentu dostaly, tudíž musely počítat s menším „nášupem“. I díky nepřímému působení volebních klauzulí tak zkrátka některé kombinace pro sestavení vlády možné jsou, zatímco jiné vypadávají ze hry či se jejich realizace notně komplikuje. Velký propad hlasů ale může též někomu dopomoci k jednobarevnému vládnutí. Jako při posledních parlamentních volbách v Polsku, po nichž se ujala vlády strana Právo a spravedlnost, byť obdržela pouze něco přes 37 % hlasů, což jí však vyneslo nadpoloviční většinu v parlamentu. V roce 2011 získala Občanská platforma 39 %, leč na jednobarevnou vládu jí to nestačilo a musela uzavřít koalici s Polskou lidovou stranou. Právu a spravedlnosti Jaroslawa Kaczyńskiego však paradoxně pomohla do sedla polská levice. Koalice několika levicových stran získala jen 7,5 %, a nepřekonala tudíž laťku pro koalici, která v Polsku činí 8 %. Stalo se tak i díky tomu, že Poláci zaujala ještě jiná levicová strana jménem Razem neboli Společně, jež obdržela zhruba 3,5 % a zůstala rovněž před branami parlamentu. Kdyby se dejme tomu před volbami připojila do levicového bloku, Právo a spravedlnost by samo na parlamentní většinu nedosáhlo a kdo ví, kdo by nyní u našich severních sousedů vládl. Volební klauzule zkrátka dovede být mocnou čarodějkou. Tím spíše je však nutné dávat velký pozor na průzkumy veřejného mínění, na jejich metodiku i interpretaci. Jejich údaje totiž mohou výrazně podmínit rozhodování voličů, kteří se zpravidla bojí, aby jejich hlasy nepropadly, a tedy ovlivnit i celkový výsledek voleb. Přičemž pojem celkový výsledek voleb lze definovat i jako odpověď na otázku, kdo se po hlasování občanů ujal moci.

Osel a Kim Kardashian

9.2.2017 Art + antiques page 50 Profil
Filip Láb

Juergen Teller představuje svou tvorbu v Galerii Rudolfinum na výstavě nazvané Enjoy Your Life! Jde o retrospektivu a obrazovou autobiografii zároveň. Spojení je to funkční a přirozené, Teller totiž i ve svých komerčních snímcích nechává rád prolínout roli autora a přímého protagonisty.

S tvorbou Juergena Tellera jsem se poprvé setkal na konci 90. let. Během listování v jednom z mých oblíbených britských módních časopisů jsem narazil na snímek, který i v rámci uvolněného stylu magazínu výrazně vyčníval. V noci bleskem pořízená, černobílá fotografie oteklého naháče močícího na hrob, s fotbalovým míčem a lahváčem v ruce, byla jedním z nejradiálnějších autoportrétů, co znám. Bližší zkoumání snímku pak dále odhalilo, že fotografovaný se nachází na hrobu svého vlastního otce. Jedna z těch fotografií, které by člověk vidět nemusel, ale když už je jednou spatří, nikdy se jich nezbaví. Roland Barthes by v zaplesal, jeho koncept puncta zde zafungoval jako z učebnice, šíp vyletěl z fotografie a neomylně zasáhl svou oběť. Od tohoto momentu jsem začal Juergena Tellera registrovat a zpětně zjistil, že znám celou řadu jeho starších fotografií.

Kurt, Kate a Knight

K lepšímu pochopení díla Juergena Tellera je dobré se podívat na počátky jeho kariéry. Teller pochází z houslařské rodiny s kořeny v Lubech nedaleko Chebu. Poté, co ho během dospívání vyhnala alergie z truhlářské dílny, se v druhé polovině 80. let po krátkém studiu fotografie odstěhoval do Londýna. Zde se přes zavedeného módního fotografa Nicka Knighta dostal k fotografování hudebního průmyslu, odkud plynule přešel do lifestyleových a módních časopisů, jako byl The Face nebo i-D. V roce 1991 fotografoval Teller na turné nepříliš známou kapelu Nirvana a portrétoval jejího zpěváka Kurta Cobaina, díky čemuž se stal oficiálním fotografem stylu grunge a vzápětí fotografickou celebritou. Od poloviny 90. let se věnuje módní fotografii a postupně pracoval pro většinu velkých značek a návrhářů.

Teller se dostal k fotografování v době, kdy světem časopisů hýbaly ty, které se vymezovaly vůči tehdejšímu mainstreamu. Časopis i-D, ve kterém začínal, založil na počátku 80. let Terry Jones, bývalý art director tradičního časopisu Vogue. Jeho ústřední postavou pak byl zmíněný Nick Knight, který rovněž stál u počátků Tellerovy kariéry. Knight na stránky časopisu přinesl fenomén Straight Up, fotografickou kombinaci dokumentu a módy. Na britských ulicích fotografoval příslušníky subkultur - skinheady, punkery, novou vlnu. Civilní, nestylizované snímky strnule stojících lidí focených přímo na ulici znamenaly v módní fotografii malou revoluci. Ve stejné době začal v Anglii vycházet také podobný časopis The Face, u jehož vzniku stál grafický designér Neville Brody. A pro The Face pracovala modelka a fotografka Corinne Day, která fotila modelky z řad svých kamarádek a spolubydlících. Vytvářela tak dokument ze zákulisí módního průmyslu a zároveň se věnovala focení samotných módních kampaní. Jako jedna z prvních také fotila tehdy čtrnáctiletou začínající modelku Kate Moss (kterou pak hojně fotografoval i Teller), a stála tak za fenoménem „heroine chic“. Celá tato nastupující generace fotografů spolu s novými časopisy zakládala novou vlnu komerční fotografie, hrající si s prvky autentičnosti, přímého záznamu reality, iluzí opravdovosti.

Nefotografové na scéně

Corinne Day, Teller a další navazovali na dílo Nan Goldin, která o dekádu dřív stylem rodinného alba zachycovala americkou uměleckou scénu. Podobně jako pro její následovníky na poli módní fotografie, byl i pro ni typický vzdor vůči kánonům tradiční fotografie, fotografickému fetišismu, důrazu na řemeslo, technickou dokonalost. Goldin byla nejen autorkou svých fotografií, ale stávala se také sama jejich obsahem. A to nikoli nepřímo, formou autorského vyjádření, ale natvrdo jako jedna z protagonistek vlastních snímků.

Na tyto trendy pak navázala nová generace fotografů. V Evropě to byl především Wolfgang Tillmans, který ve svém díle propojoval dokument a výtvarnou fotografii; fortext mou a jazykem rodinného alba zpracovával berlínskou techno, uměleckou a LGBT scénu. Ve Spojených státech podobným stylem pracoval Terry Richardson, který estetiku momentky a pornografie syntetizuje v provokativních módních a reklamních kampaních. Stejně jako jeho soupeřníci i Richardson často opouští bezpečný prostor za fotoaparátem a vstupuje do obrazů jako přímý aktér. A podobně jako Teller fotografuje kompaktním fotoaparátem a naprosto rezignuje na řemeslnou dokonalost.

Juergen Teller se tak pohybuje na poli, které sám pomáhal spolu s uvedenými autory vytyčit. Společně navázali na trend postupného pronikání estetiky momentky a rodinné fotografie do jiných oblastí, nejprve do oblasti umělecké fotografie, a posléze do fotografie komerční. Pro Tellerovu práci je charakteristický právě

momentní styl. Pro momentku není důležitá technická stránka fotografického řemesla, ale obsah, zachycení okamžiku. Je obvykle pořizována jednoduchými automatickým fotoaparátem. Tellerovým poznávacím znamením je kompaktní fotoaparát Contax s bleskem. Navzdory tomu, že jde spíše o rolls-royce mezi rodinnými fotoaparáty, výsledkem jeho snažení jsou fotografie, které k divákům hovoří důvěrně známým a dobře srozumitelným obrazovým jazykem snímku z rodinného alba - nedokonalá kompozice, dojem nahodilosti, voyeurské zachycení okamžiku, přímé bleskové světlo, přeexponování, tvrdé stíny... Jen se jedná o zachycení života trochu neobvyklé rodiny. Na Tellerových fotografiích se objevují nejslavnější modelky a herečky, často spolu s Tellerem samotným či s jeho příbuznými. Postupy dokumentární a rodinné fotografie se v nich prolínají s fotografií módní. Výsledkem poněkud překvapivého mixu je dílo s jasným, na první pohled rozpoznatelným autorským rukopisem.

Obrázky ze života úspěšného Sudeťáka

V Galerii Rudolfinum Teller představuje výstavu s názvem Enjoy Your Life!, které je sám autorem, kurátorem i předmětem zobrazení. Není úplně neobvyklé, aby se původně komerční fotograf pokoušel o prosazení v oblasti umělecké fotografie. Řada komerčně úspěšných profesionálů po dosažení vrcholu ve svém oboru zkouší vyměnit stránky časopisů za stěny galerie. Že tyto pokusy nemusejí vždy dopadnout dobře, ilustruje příklad fotografa Davida LaChapella, jehož výstavu jsme mohli před pár lety vidět rovněž v Rudolfinu. Fotografie, které kdysi výborně fungovaly na stránkách módních časopisů, působily v galerii zoufale prázdně, nedostatečně; nepomohly ani velkoformátové printy, ani LaChapellovy snahy o biblické reference a halucinogenní mesiášství.

Tellerovi se v Rudolfinu podařil tento přestup z reklamního plakátu do galerie mnohem elegantněji. Výstava Enjoy Your Life! se totiž drží na hřišti, které si vybral již dávno pro svoji komerční tvorbu a na kterém se pohybuje suverénně. Řeč rodinného alba se zde vrací zpět ke kořenům a Teller na půdě honosné galerie vypráví komorní příběh o sobě a svém životě, o své rodině. Příběh je to místy vtipný, místy smrtelně vážný, komičnost vyvažují tragické momenty. Dozvídáme se o různých kapitolách z fotografova života i kariéry, obojí se neustále prolíná. Zároveň si je Teller velmi dobře vědom toho, že jeho komerční práce v galerii ob stojí pouze, pokud budou součástí širšího vyprávění, jeho osobního příběhu.

Jako správný životopisec začíná Teller u svých kořenů. První snímek je z roku 1993 z Lubů v Sudetech a je na něm mrtvý, zmrzlý pes. Někdo ho hodil do popelnice, ze které ztuhle trčí ven jako ježek z klece. Teller fotografii komentuje ironickým konstatováním, že pátrání po kořenech v rodné vsi s původním názvem Schönbach (krásný potok) skončilo fiaskem, protože v třesnutých mrazech v Sudetech nenalezl nic, co by bylo jen náznakem krásné, jediné, co ho při této návštěvě potkalo, byl mrtvý pejsek. Toto osobní otevření autobiografického příběhu doplňuje velký portrét Tellerovy matky Irene a autoportrét otlého nahého Tellera na hřbetu osla, doplněný dalším surreálním příběhem z dovolené v Turecku, ve kterém figuruje Teller, osel a pokus o znásilnění. Bizarními příběhy o oslu a mrtvém psu Teller vyvažuje informaci o otcově sebevraždě, která se táhne celým jeho dílem (ostatně i v úvodu zmíněný autoportrét fotografa na otcově hrobě je pokusem o vyrovnání se s minulostí).

Tellerovy talíře

Po tomto dramatickém úvodu s komickými prvky začíná Teller vyprávět svou životní epepej. Představuje motivy své práce, jednotlivá důležitá období. Opakovaně se vrací k jazykovým hrátkám se svým jménem. Teller znamená v němčině talíř a talíře na výstavě najdeme zachycené na jednotlivých snímcích i jako objekty. Detailní záběry žab střídají přisprostlé fotografie modelky, portrét herečky Charlotte Rampling s liškou, cyklista na hipsterském kole v maskovacím obleku typu hejkal držící talíř nebo reprodukováná fotografie Kurta Cobaina s talířem.

Teller tematizuje nejen sám sebe, ale také samotnou fotografii. Ta se často sama stává předmětem zobrazení, někdy přefocená z knih a rámovaná včetně barevných záložek, jindy natištěná na talíře. Součástí výstavní instalace je i sada takových potištěných talířů se zbytky jídla. Na vernisáži z nich žral živý osel, jen kousek od prezentace Tellerova tureckého dobrodružství. Stejněho osla pak zachycuje i video, ve kterém se osel dívá na jiné video, které zachycuje Tellera, jak fotografuje. Absurdita, hříčky a významové přesmyčky, hypertextové odkazy, aropriace a citace vlastní tvorby, v mnoha vrstvách kladené na sebe, dominují celé výstavě.

Do osobní roviny se autor vrací fotografií z odvykací kliniky, již střídá bahnitý portrét topmodelky Lily Cole, a celou první část uzavírá série aktů pořizených na gauči, na kterém prováděl Sigmund Freud psychoanalýzu. Fotografie i jiné exponáty mění formáty i způsoby adjustace, luxusní rámy střídá nastřílení sponkovačkou přímo do zdi (není náhoda, že podobným způsobem adjustuje své fotografie také Wolfgang Tillmans, k tomuto typu fotografie to zkrátka patří).

Třetí kapitola výstavy a Tellerovy autobiografie se nese v duchu velkoformátových zvětšenin. Akt Saskie na všech čtyřech s duhou vycházející přímo z jejího holého pozadí střídá „portrét“ bachyně se selátky nebo další portrét herečky Charlotte Rampling s talířem a liškou. K tomu je tu instalován obří talíř s portrétem Tellerova syna Eda nebo komorní fotografie chobotnice na posteli (mimochodem jedna z nejopzlejších fotografií, co znám, přestože na ní vlastně nic explicitního není). V závěrečné části výstavy je Teller znovu velmi osobní. V sériích malých fotografií se věnuje svým kořenům, vypráví mikropříběhy ze svého dětství, dospívání, rodinná traumata. Objevuje se zde jeho matka, otec, rodina, houslařská dílna, puberta, mladého Tellera pronásledující obrazy nahé Nastassji Kinsky z televizní detektivky Tatort.

V roli klauna

Poslední série s názvem Kanye, Juergen & Kim je pak jakýmsi shrnutím celé expozice. Teller se zde objevuje v roli klauna v horolezecké pérové bundě, kulichu a běžeckých trencích, jak se s holemi nordic walking brodí potokem. Na staveništi u nedalekého zámku se po hromadách štěrku plazí profesionální celebrita Kim Kardashian, dále ve zlatém korzetu pózuje se zemědělskými stroji a zdálky ji přitom pozoruje její partner Kanye West. Na závěr série Kim znaveně usíná předstíraným spánkem v jejich luxusním Porsche Panamera.

Právě tato série otevřeně popisuje Tellerův přístup k fotografii. Teller se pohybuje na tenké hranici mezi obdivem a totálním výsměchem, relativizací a adorací. Sám sebe zlehčuje s vědomím totální prázdnoty módního průmyslu, kterou zároveň spoluvytváří, je její nedílnou součástí. Všechny Tellerovy fotografie, ať komerční zakázky, nebo osobní snímky, působí v souladu s momentní estetikou jako nahodile, šikovně zachycené situace, které probíhaly před objektivem automatického přístroje a fotograf je prostě zvládl zachytit. A zde právě začíná celé kouzlo a mistrovství Juergena Tellera. Protože všechen ten dojem nahodilosti, náhody, šikovnosti, nutkové autentičnosti, to vše je výsledkem pečlivé rozvahy, práce, plánování a příprav.

O autorovi| Filip Láb, Autor se zabývá fotografií a fotožurnalismem na **Fakultě sociálních věd** UK.

Foto popis| Juergen Teller: Enjoy Your Life! místo: Galerie Rudolfinum termín: 15. 12. 2016-19. 3. 2017
www.galerierudolfinum.cz

Foto popis| Juergen Teller: Plates-Teller, No. 75, 2016

Foto popis| Juergen Teller: Plates-Teller, No. 16, 2016

Foto popis| Juergen Teller: Kurt Cobain, Plates-Teller, No. 19, 2016

Foto popis| Juergen Teller: Saskia de Brauw No.14, Parc de Bagatelle, Paříž, 2014

Foto popis| Juergen Teller: Kanye, Juergen & Kim No. 70, Chateau d'Ambleville, 2015

Kdo by podle vás měl platit zdravotní pojištění za studenty doktorských programů?

9.2.2017 ČRo Plus page 01 12:30 Radiofórum

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Vláda ve středu schválila poslanecký návrh vicepremiéra Pavla Bělobrádka z KDU-ČSL, podle kterého by za studenty v doktorském programu v denním studiu hradil zdravotní pojištění stát. Stát teď platí za studenty pojištění do 26. roku věku. Ministr Bělobrádek poukazuje na to, že obvyklá doba doktorského studia tuto věkovou hranici vždy překračuje a to minimálně o 1 nebo 2 roky. Změna by ale platila jen po standardní dobu studia. Poslanecká sněmovna má také posoudit návrhy ministryně školství Kateřiny Valachové z ČSSD, která prosazuje zvýšení stipendia pro prezenční doktorandy ze 7500 korun na 15 tisíc korun měsíčně. V průzkumu doktorandi 2014 přes 80 procent respondentů uvedlo, že jim stipendia nestačí na pokrytí životních nákladů. A tak se vás dneska ptáme, měl by stát zvýšit míru finanční podpory doktorských programů nebo je jejich financování věcí univerzit a v jakých platových podmínkách pracují doktorandi na vysokých školách? Jsou nebo nejsou levná pracovní síla na univerzitách? Volat nám můžete do studia na telefonní číslo 221552777. A k poslechu Radiofóra vás zve Věra Štechrová. A naším hostem ve studiu je Daniel Münich, dobrý den.

Daniel MÜNICH, ekonom

Dobrý den.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Pan Münich dlouhodobě sleduje naše školství. Pane Münichu, co si tedy myslíte o tom návrhu, který vláda posílá do sněmovny, že by za studenty v doktorském programu, v denním studiu tedy platil to zdravotní pojištění stát?

Daniel MÜNICH, ekonom

Asi nejdůležitější je říct, že to je velice dílčí, velice parciální a zároveň velice snadný krok, za kterým je velké prázdno v tom, co dalšího by se mělo stát nebo, lépe řečeno, což už se dávno mělo stát. Nevím, jestli o tom budeme hovořit.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Budeme.

Daniel MÜNICH, ekonom

Je to o absenci moderního systému finanční podpory studia, studentů. A řekněme o hodnocení kvality výzkumu aneb kde nám ti doktorandi všude studují a jestli jich nemáme moc tam, kde by neměli studovat.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Možná si můžeme na začátek říct, doktorské studium, kolik lidí zhruba se mu věnuje, víme, máme ty čísla?

Daniel MÜNICH, ekonom

Ty čísla určitě jsou, já vám je tady nebudu sypat z rukávu, to asi není to důležité. Důležité je říci, že jich je samozřejmě výrazně méně než studentů bakalářských a magisterských studií, čímž pádem je to nákladově relativně malá položka, relativně vůči těmto, to znamená, že to často je přehlíženo v těch diskusích, jak v těch veřejných, tak v těch diskusích o tom, co má nebo nemá dělat ministerstvo prostě proto, že nejde o tak obrovské peníze jako na ty ostatní studenty, ale zároveň doktorandské studium je vlastně místo, kde se mladí lidé dotýkají světového poznání, nebo měli by se dotýkat, a je to vlastně budoucnost rozvojová této země, prostě ten intelektuální potenciál se buduje přímo tak, takže kvalita je tam jako důležitý aspekt.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

No, a jaká je ta kvalita?

Daniel MÜNICH, ekonom

No, ono je to vlastně jádrem toho problému, že u nás studuje v doktorandských programech relativně hodně studentů, ale hodně z nich vlastně pořádně nestuduje, spousta z nich pracuje, někteří z nich proto, že prostě mají malé stipendium. Řada z nich...

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Jestli mají stipendium, 7500 korun, tak za to nemůžou...

Daniel MÜNICH, ekonom

Přesně tak. Přesně tak. A řada z nich prostě, proč by při práci, teda při studiu nepracovala, když vlastně to studium vůbec není nějak náročné. Těch studentů je relativně hodně a studují často na pracovištích, kde nedělají špičkovou vědu a není tam to zázemí, kde by mohli nasát to světové aktuální poznání. No, a vede to k tomu, že se průměrně..., příspěvek státu na doktorandy je nízký, na jednoho doktoranda, každý dostává víceméně stejně, každá škola, takže někomu to vlastně nestačí. No, a pak samozřejmě těm nejlepším je to nemotivuje, musejí pracovat a nebo odcházejí do zahraničí. Takže je to hlavně o neefektivnosti systému a to

opatření, jak jsme na začátku zmínili, to znamená prominutí odvodů za zdravotní pojištění a nahrazení státními odvody, je to hodně plošné opatření v tom neefektivním systému.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

No, a pomohlo by něčemu to zvýšení stipendia dvojnásobně, tedy na 15 tisíc? Vyřešilo by to do jisté míry situaci doktorandů?

Daniel MÜNICH, ekonom

No, vyřešilo, ale parciálně nebo částečně, samozřejmě bude to stát peníze, pak je otázka, jestli by se nemělo nějakým vhodným způsobem regulovat, kde se studuje a kde ne, že by se mohly uspořit peníze na doktorandech, kteří v podstatě doktorandi nejsou a zároveň by se mělo tlačit na vysokou míru, na snižování vysoké míry nedokončování doktorandských studií, prostě přibližně polovina doktorandů vůbec nikdy to studium nedokončí a studuje relativně dlouho.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

To je, mimochodem, ve srovnání s okolními zeměmi nebo s evropskými zeměmi to je vyšší číslo, než je běžné, těch zhruba 40 až 50 procent.

Daniel MÜNICH, ekonom

Já mám údaje přímo od doktorských studií, určitě průměrná doba studia v České republice, toho bakalářského a magisterského, je nadprůměrná. Mimochodem, nadprůměrný podíl našich bakalářů pokračuje v magisterských studiích, takže bych se divil, kdyby to nebylo tak i v těch doktorských studiích, takže tipuju, odhaduju, že bude ta průměrná doba doktorských studií taky hodně dlouhá.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Můžeme se zeptat Kateřiny Cidlinské, to je doktorandka **Fakulty sociálních věd**, která nás teď poslouchá a je na telefonu. Dobré odpoledne.

Kateřina CIDLINSKÁ, doktorandka **Fakulty sociálních věd**

Dobrý den.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Slečno Cidlinská, vy jste doktorandka **Fakulty sociálních věd**, také předsedkyně České asociace doktorandek a doktorandů. Vítáte vy ten návrh ministra Bělobrádka, tedy že by se prodloužila doba, kdy je za doktorandy placeno pojištění zdravotní?

Kateřina CIDLINSKÁ, doktorandka **Fakulty sociálních věd**

Já to vnímám nebo my jako asociace to vnímáme vlastně podobně jako pan Münich, že je to v podstatě nějaké dílčí řešení, ale ten celý problém je mnohem jako komplexnější a složitější. Takže my to vnímáme jako vykročení správným směrem v tom směru, že konečně se téma doktorandů začíná otevírat, konečně se mu politici začínají věnovat, stejně tak podobně jako ministryně Valachová, která chce zdvojnásobit částku na stipendia. Obě tyhle ty řešení vlastně jsou pravdu jenom dílčí, jenom k těm ještě číslům, pro představu, tak doktorandů máme 25 tisíc, z toho 12 tisíc prezenčních, to znamená, že 12 tisíc prezenčních doktorandů v řádné době studia dostává vlastně...

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Vysvětleme, prosím, pro posluchače, kteří nevědí, co je to prezenční jen?

Kateřina CIDLINSKÁ, doktorandka **Fakulty sociálních věd**

To znamená, že jsou vlastně interními doktorandy, nejsou dálkovými studenty. Takže vlastně měli by mít více studijních povinností a měli by třeba mít povinnost trávit více času fyzicky na té škole.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A těch jste říkala je 13 tisíc zhruba.

Kateřina CIDLINSKÁ, doktorandka **Fakulty sociálních věd**

No, nějakých 12 tisíc. A jde o to, že i když je to vlastně relativně málo lidí, tak když si to spočítáte, kolik se do toho nalije peněz, tak když ta úspěšnost vlastně těch studentů není příliš vysoká, to znamená, že tedy není často ani poloviční, tak je to vlastně trošku jakoby ztráta těch peněz. A my bychom chtěli ale apelovat na to uvědomit si, že opravdu to není jenom o tom, že by se studenti nějak jak nechtěli pořádně učit, když to řeknu takhle hloupě, ale opravdu často nemají tu možnost, protože jak už také zmínil pan Můnch, ve chvíli, kdy máte 7500 stipendia a to ještě k tomu některé školy to rozdělují tak, že třeba například v prvním ročníku máte 4500 na měsíc a pak se to zvyšuje spolu s tím, jak si plníte kurzy, kredity, státnice. Takže opravdu to už se pak jedná o takové jako kapesné, takže vlastně musíte opravdu chodit do práce a nemáte čas se tomu studiu řádně věnovat, i kdybyste chtěli, tak to vnímáme jako velký problém.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

No, pokud tedy 40 procent doktorandů zhruba nedokončí svoje studia. Kde vy vidíte ten problém. Jsou to jenom ty peníze?

Kateřina CIDLINSKÁ, doktorandka **Fakulty sociálních věd**

Ty peníze jsou naprosto zásadní. A další věc je, vlastně nedostatek nějakého opravdu systematického vedení. A teďka nechci, aby to znělo tak, že říkáme, že všechny instituce jsou špatné, všichni školitelé jsou špatní, to rozhodně ne, ale vlastně oni ti školitelé jsou také často v těžké pozici, protože v současné době vlastně systém hodnocení vědy a výzkumu je takový hodně výkonnostní a zásluhový z hlediska financování, to znamená, že vlastně ti školitelé sami mají dost práce, jak to říct, lidově sami se sebou, aby plnili svoje závazky, aby sehnali peníze na vlastní výzkum, na vlastní pracovní úvazek a tím pádem nemají třeba dostatek ani kapacity na to se těm doktorandům pořádně věnovat. Takže vlastně problém je opravdu takový velice komplexní, že se to netýká jenom ryze financí na doktoranda, na hlavu na stipendium, ale i vlastně těch, toho celkového prostředí, ve kterém jsou doktorandi školeni.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

No, možná je to jen můj laický pohled, ale nemělo by to fungovat tak, že ten doktorand v podstatě velmi tomu svému školiteli, tomu profesorovi pomáhá při tom jeho výzkumu?

Kateřina CIDLINSKÁ, doktorandka **Fakulty sociálních věd**

No, takhle by to třeba ideálně mohlo fungovat, ale není to tak možné vždy. Jednak ne každý školitel například má grantové prostředky na to, aby si mohl toho doktoranda vlastně zaplatit, aby vlastně mohl po něm chtít, aby mu s tím jeho výzkumem pomáhal tak jako na plný úvazek, nebo třeba aspoň na poloviční, prostě ne každý školitel ty granty má. A i když ty granty má, tak to ještě neznamená, že je má po celou dobu toho studia, toho daného doktoranda, to znamená, že vy třeba můžete nastoupit do prváku na nějaký, v prváku na nějaký grant, který ale třeba už je v polovině řešení, to znamená, že on skončí třeba za rok nebo za dva, a pokud vy to do té doby nestihnete všechno dodělat, tu svojí dizertaci, tak najednou se ocitáte bez toho, bez těch grantových prostředků a nemáte třeba z čeho to dělat, jo, to je velký problém. My jako asociace vlastně kritizujeme ten současný systém také za to, že vlastně funguje takzvaný učňovský model, to znamená, že momentálně je ten doktorand vlastně plně závislý nebo často plně závislý na svém školiteli, na tom, jak je na tom vlastně ten daný školitel. A ta instituce, ta škola, nebo třeba ústav Akademie věd, úplně vlastně mu negarantují, že bude mít takové podmínky, aby mohl to studium dokončit. A to je například kritizováno i v boloňském procesu, kde je apelováno na to, aby se upouštělo od tohoto učňovského modelu a naopak se spíše vlastně používal model strukturovaný, který tu odpovědnost za vedení těch doktorandů, za jejich studijní podmínky vlastně rozprostírá

mezi více aktérů, což znamená, že například v Rakousku máte 2 školitele, každého z jiné instituce, zároveň instituce vám garantuje třeba nějaké kurzy, prostě že ona vám dá penzum nějakých kompetencí, které vy potřebujete v tom daném oboru, prostě těch možností je celkem hodně, ale důležité je, že za to, že ten doktorand vlastně je školen řádně a má šanci dokončit v řádné době studia, není odpovědný jenom školitel, ale i instituce.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Paní Cidlinská, zatím děkuji, ale, prosím, zůstaňte ještě na telefonu.

Kateřina CIDLINSKÁ, doktorandka **Fakulty sociálních věd**

Ano.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Já se tu zeptám pana Münicha, jaký vy máte názor na ten model toho doktorského studia u nás, ten takzvaný učňovský model, kdy má tedy doktorand jednoho školitele a je na něm vlastně závislý?

Daniel MÜNICH, ekonom

Tak to, co bylo řečeno, s tím asi nelze než souhlasit. A já to vezmu z toho pohledu úvodního, který jsem říkal, ono to do sebe zapadá, protože na jedné straně nemáme, vláda nemá, ministerstvo školství nemá hodnocení výzkumu a nemá samozřejmě hodnocení kvality doktorských programů, tak vlastně nemůže ani vytvořit motivační systém, který by integroval doktorandy plně do toho akademického výzkumného prostředí, je to většinou řešeno prostě nějakými plošnými opatřeními, kde právě dochází k řadě efektivnosti, o kterém jsem mluvil já, místo aby tam docházelo k té integraci, to znamená, že ten doktorand, když se je schopen za prvé se zapojit a ochoten samozřejmě, tak má mnohem lepší životní situaci, prostě vydělá si nebo má výrazně větší příjmy, z kterých si může dovolit platit i to pojistné, ale nedělá v podstatě nic jiného, než že tím /nesrozumitelné/ životem, to znamená bádá, samozřejmě tam je zapojeno nějakého vzdělávání...

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Tak to je ten ideální stav.

Daniel MÜNICH, ekonom

Ideální stav. A zároveň ten vědec na té druhé straně má vnitřní motivace takové, jaksi ty nejlepší studenty nadšené do té vědy, shánět a přitáhnout je k sobě a zaplatit si je, ale samozřejmě ne z vlastní kapsy, ale z grantů, takže vracím se k tomu, že to zrušení pojistných odvodů na zdravotní je strašně jednoduché plošné opatření a o té věci...

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Nepostihující zdaleka celý problém.

Daniel MÜNICH, ekonom

O té je věci je potřeba mnohem strukturovanějším způsobem přemýšlet.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Paní Cidlinská, ještě mám na vás jednu otázku, k tomu financování, je tady taková námitka, jestli to není také záležitost samotných univerzit, které jsou, vlastně mohou vydělávat peníze, získávají určité granty a jestli oni by se také o ty své doktorandy neměli, postarat, nejen stát, ale jestli oni by neměli sami mít zájem na to, aby měli dobré doktorandy a vlastně budoucí vědce a měli by je zaplatit?

Kateřina CIDLINSKÁ, doktorandka **Fakulty sociálních věd**

No, s tím samozřejmě nelze než souhlasit. Ale jde o to, přesně v jakém prostředí se ty univerzity nacházejí, že jako, jestli je oni mají z čeho platit. Takže momentálně jsou ty dvě možnosti, jako každý prezenční doktorand má nárok na stipendium, to znamená, škola na něj dostane peníze na hlavu a zároveň je na těch školitelích, na těch zaměstnancích té školy, jestli si dokáží sehnat granty a těmito třeba poplatí ty doktorandy, jo, ale jako problém je, že je to vlastně hodně i třeba o nějakých..., o bodových možnostech, někde je třeba těch peněz víc, v některých oborech někde méně a vytváří to takové dost jako nepřehledné prostředí, kdy vlastně jde také hodně o štěstí, třeba jestli se zrovna vašemu školiteli poštěstí, a to vy nemůžete třeba úplně předpovídat, jo. Takže já si myslím, že ano, instituce, školící instituce univerzity by se rozhodně měly snažit dávat svým doktorandům pracovní úvazky, protože to je velice důležité, aby se mohli opravdu plně věnovat tomu studiu, ale zároveň si i myslím, že by třeba ministerstvo školství, které jim na ty doktorandy peníze dává, tak by třeba mělo více promyslet, za jakých okolností jim je dává a na co jim je dává, jestli by třeba nebylo právě dobré je rovnou napojit vlastně na nějaké pracovní úvazky. Když se bavíme třeba o tom pojištění, já teďka neříkám, že je to postoj úplně celé asociace a že je to nějaký náš požadavek v tuto chvíli, ale vezte si, že kdyby většina doktorandů měla pracovní úvazek, tak vlastně tady nemusíme ani řešit nějaké /nesrozumitelné/, protože to samozřejmě už rovnou by bylo vyřešeno v rámci pracovní smlouvy.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Říká Kateřina Cidlinská, doktorandka **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. A ve studiu je s námi i dnes Marián Vojtek, editor sociálních sítí Českého rozhlasu Plus. Mariáne, vítej. Jaké, co nám píší lidé na sociálních sítích?

Marián VOJTEK, editor sociálních sítí Českého rozhlasu Plus

Dobré odpoledne. Ještě, Věro, doplním, že nejenom na sociálních sítích, jako Facebook a Twitter stanice Plus, ale také v našich dvou aplikacích, jedna je na webu Plus.rozhlas.cz, a další ve vašich mobilních telefonech, tedy pokud máte staženou aplikaci iRádio, stačí zvolit stanici Plus a poslat vzkaz do studia. Na Twitteru se ptáme, kdo by podle vás měl platit zdravotní pojištění za studenty doktorských programů? Možnosti jsou dvě - stát nebo univerzity. Uvidíme, jak ta anketa za chvíli dopadne. Ovšem už přišel dotaz nebo připomínka od uživatele s názvem Chléb a hry: "Obojí znamená ze státního rozpočtu, jestli to bude přímo nebo zprostředkováno univerzitou, je jen kosmetický rozdíl." Ondřej Dubský píše na Facebooku: "Ano, stát by měl platit zdravotní pojištění a zvýšit podporu programu, ale na druhou stranu závazek pro doktory, že prvních 5 let musí pracovat na území České republiky, a to na umístěnku, kdo odmítne, zaplatil by studia, příklad ve Francii, absolventi univerzity učitelského oboru musí jít učit tam, kam je pošle stát."

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Říká Marián Vojtek. Vy nám můžete dál telefonovat vaše názory. Teď máme na telefonu pana Macka. Dobré odpoledne.

posluchač

Dobrý den.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Jak vy vidíte problémy doktorského studia, kdo by ho měl platit a kde vidíte jeho hlavní problémy?

posluchač

No, tak jednoznačně jako stát potřebujeme vzdělané lidi, takže by to měl platit stát všechno, zvýšit jim stipendia a veškeré výhody, aby se tady u nás pěkně zaškolili a já si myslím, že potom v USA budou rádi, když dostanou perfektně vybavené vědce.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Takže mluvíte ironicky.

posluchač

/Nesrozumitelné/, co my jsme do nich dali. Děkuji.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Dobře. Děkuji vám za názor, pane Macku. Můžete nám volat i dál na telefonní číslo 221552777. Pane Münichu, jak vidíte vy tu roli financování, je to jedno, jestli platí univerzity nebo stát, jako psal posluchač, že v tom je jen kosmetický rozdíl?

Daniel MÜNICH, ekonom

Tak české univerzity mají minimum peněz ze soukromých zdrojů, takže v principu všechno přichází z nějakých veřejných zdrojů, téměř všechno, buďto z Evropské unie nebo primárně ze státního rozpočtu. Takže ten prvotní zdroj není ta univerzita, ale je důležité zároveň, kudy ty veřejné peníze jdou, jakým mechanismem, protože do té vysoké školy mohou přijít přímo přes normativy, ty plošné, nebo můžou taky přijít do té vysoké školy přes granty, které poskytuje stát skrze grantovou a technologickou agenturu těm vědcům. A ty rozdíly motivační můžou být zcela zásadní. Pokud ty peníze jdou těm dobrým vědcům a on tam má peníze na doktorandy, tak samozřejmě tím je větší motivace nebo pravděpodobnost, že oni si najdou ty nejlepší, nejslibnější doktorandy a zapojí je plně a dostatečně je zaplatí, aby se plně věnovali studiu a bádání a nebude docházet k tomu, že máme spoustu polomrtvých nebo mrtvých dokonce duší, které ty univerzity platí prostě proto, že jim stát vždycky ty peníze na ně pošle.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Paní Obstová je na lince. Dobré odpoledne.

posluchačka

Dobré odpoledne. Zdravím vás a vašeho hosta. Tak co já bych k tomu řekla, nejdřív by mě zajímalo, v poslední době, když se něco řeší, diskutuje, tak se hovoří v obecné poloze, jo, mě by zajímalo, co to je za doktorandy. 25 tisíc doktorandů, to je docela slušný počet lidí, to znamená, jaké univerzity, jestli státní nebo soukromé, co to je za lidi. Za další, to pojištění zdravotní, si myslím, není tak velká částka a ten, kdo to je schopen zaplatit, tak to je možná ten slušný poctivý student. Ano. Další věc je, rozdělilo se vysokoškolské školství nebo studium, bakaláři, magistři, když se studovali 4 roky, 5 roků, 6 roků na doktory a bylo vymalováno. A pak byli doktorandi. A taky si myslím, že ten komunismus 40 roků nebo do roku 89, já si myslím, že ve školství jsme byli zas dobrý a jak to dělaly ty komuny. Já jsem trošku z toho oboru a z té rodiny a podobně, já do toho, o tom docela dost vím, a tak se ptám vašeho hosta, jestli jsou konkrétní čísla, čísla, co to je za doktorandy, ano.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Ano, zeptáme se.

posluchačka

Odkud jsou, z jakých škol a jak je možný, že studují do 26 let, vysoká škola. A potom rok, dva a už to tady máme. Mějte se krásně, na shledanou.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Díky, na slyšenou. Pane Münichu, máme ta čísla, na kterých školách je nejvíc doktorandů, kde, kde nejvíce studují?

Daniel MÜNICH, ekonom

Čísla o kvantitě máme, je nádherná, všechno je možné najít na stránce ministerstva školství v sekci vysoké školy statistiky. Víme přesně, kde jsou, dokonce dneska i jak dlouho studují, kolik jich nedokončí úspěšně a tak

dále, ale to není o kvalitě, to je prostě, to jsou jednotlivé duše, které tam někde jsou a za nimi jde velice jednoduše peněz veřejný. A znova vracím tu diskusi k tomu, že bohužel ten největší problém u nás není kvantita, to umíme.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Ale kvalita.

Daniel MÜNICH, ekonom

Ale vydat peníze, ale kvalita. Vymyslet systém takový, aby motivoval ke kvalitě a pokud možno eliminoval nízkou kvalitu a to se nám zatím nedaří. Možná do hry paní zmínila staré časy komunismu, socialismu, my do dnešní doby máme něco z té doby, to se nazývá nezaopatřené dítě, a to je student do 26 let, také student.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Z toho věku právě vyplývá to placení...

Daniel MÜNICH, ekonom

Přesně tak.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

...zdravotní pojištění.

Daniel MÜNICH, ekonom

A ten svět se za tu dobu neskutečně změnil a my máme stále podobný systém finanční pomoci studentům nebo studia, který v podstatě je, to je jeden z instrumentů, že teda máme nezaopatřené dítě 26 let...

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A jenom v něm měníme jednotlivé položky.

Daniel MÜNICH, ekonom

A vůbec jsme nezavedli systém finanční podpory studentů. My podporujeme vlastně jejich rodiče, ale toto je vlastně dospělý, starší dospělý živý...

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Někdy i s rodinou.

Daniel MÜNICH, ekonom

...mladšího, dospělýho. U těchto lidí, vlastně mluvíme i o rodinách nebo potenciálně o rodinách, že by mohli, oni spíše nezakládají rodiny prostě proto, že to není možné, pokud jsou aspoň trochu racionální, tak rodinu v době doktorandského studia nezakládají, takže nám tady chybí nový systém moderní, chybí nám už strašně dlouho. A je trošku zvláštní, že se o tom nediskutuje ani v té politické, ani v té veřejné debatě.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Pan Kovařík je na telefonu. Dobré odpoledne, pane Kovaříku.

posluchač

Dobré odpoledne. Já jenom krátkou poznámku, já jsem se toho systému taky zúčastnil, myslím tím jednak jako doktorand a jednak poté jako ten, co doktorandy má jaksí uvádět do toho života. A velice se divím, že si dneska klademe otázku, proč 40 procent těch doktorandů to studium neukončí. My jsme, prostě jedná se o lékařské fakulty, v tom mém případě, a pracoval jsem na jedné fakultní nemocnici před 15 lety, a tam to řekla úplně přesně jedna studentka, která měla pracovat na plný úvazek v nemocnici a k tomu studovala doktorský program, ona říkala, vždyť vy ten systém prostě zneužíváte na to, abyste měli levnou pracovní sílu. Takže ta 24letá dívka přesně definovala, proč ten systém je absolutně k ničemu, tak jak je, prostě opravdu, jak říká pan MÜNICH, je to jenom na číslo, aby za něho univerzita dostala peníze, to znamená, je mi jedno, kolik naberu. A skutečně ty dotace státní zneužívá na to, aby platil lékaře, který dělá za úplně minimální mzdu, protože se jim dá obvykle úvazek pracovních dnů na dva, to znamená, že pracují za 5 tisíc korun plus těch 7500 hrubého od, od univerzity jako stipendium. A úplně kratičká poznámka. Fakt mi přijde jako naprosto vytržené z kontextu zvyšování nějakých peněz na toho studenta, protože jak říká pan MÜNICH, to je jen marginální, bohužel se to opět dostává do období půl roku před volbami, takže trůfám si říct, že je to mírná předvolební manipulace.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Děkujeme, pane Kovaříku, děkujeme za váš názor. Mariáne, jak to vypadá na Twitteru, jak dopadá naše anketa?

Marián VOJTEK, editor sociálních sítí Českého rozhlasu Plus

Kdo by podle vás měl platit zdravotní pojištění za studenty doktorských programů? Tři pětiny hlasují pro stát, dvě pětiny pro univerzity.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Pane MÜNICHU, jsou studenti v doktorském studiu vlastně tak trochu levnou pracovní silou, jak říkal pan posluchač.

Daniel MÜNICH, ekonom

Já neznám přesně situaci v těch medicínských oborech a na fakultních nemocnicích, ale není to poprvé, co se mi tato informace dostává sluchu, takže to zřejmě tak bude a bude to zřejmě běžné i v jiných oborových skupinách.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Říká Daniel MÜNICH, ekonom, který se zabývá otázkou školství, děkujeme za váš čas a že jste přišel, na slyšenou.

Daniel MÜNICH, ekonom

Na shledanou.

„Tendenční články Mafry záměrně hrotily situaci.“ Chovanec se ohání analýzou

9.2.2017 echo24.cz page 00

Renáta Bohuslavová, Robert Šlachta

Články v tisku společnosti MAFRA k tématu reorganizace policie podle ministra vnitra Milana Chovance (ČSSD) byly silně tendenční a záměrně vyhocovaly situaci. Uvedl to ve čtvrtek odpoledne na svém Twitteru s odkazem na nezávislou analýzu, kterou si ministerstvo vnitra nechalo pro tyto účely vypracovat analytikem Tomášem Trampotou. Mimo denní tisk a internetové portály, které patří pod Agrofert, jsou do analýzy zahrnuty i deníky Právo a Hospodářské noviny.

Podle výsledků analýzy, která je dostupná na stránkách ministerstva vnitra, je již od počátku téma reorganizace policie v některých vybraných médiích intenzivně rámcováno jako „pokus zbavit se Šlachty“. Stejně to od počátku kauzy vidí i sám ministr vnitra Milan Chovanec, který závěry analýzy přivítal.

Že by mělo v rámci reorganizace policie jít o odstranění Roberta Šlachty minulý týden vyvrátila i zpráva sněmovní vyšetřovací komise, podle níž nešlo ani o omezení činnosti policejních útvarů nebo zabránění vyšetřování některých kauz.

Zatímco Právo a Hospodářské noviny podle analýzy spíše popisovaly události, tak tisk spadající do společnosti Mafra zaujal vůči reorganizaci policie spíše negativní postoj. Ten byl podle analytika Tomáše Trampoty z New York University in Prague nejpatrnější u Lidových novin a jejich internetového portálu lidovky.cz. a u Mladé fronty Dnes.

Analýza vychází z článku publikovaných v období 2. června až 12. července 2016 v denících Mladá fronta DNES, Lidové noviny, Hospodářské noviny, Právo a jejich internetových portálech. Studie uvádí, že se zabývala celkem 95 články.

Mladá fronta DNES měla podle analýzy z 21 článků 16 negativně vychýlených článků. U Lidových novin to se tak mělo dít z 42 publikovaných článků až u 37 z nich.

„Největší míra stranění byla zaznamenána u Lidových novin a Mladé fronty Dnes. Ta se projevovala jak jazykovou negativitou v titulcích, tak přítomností hodnotících soudů a odlišnou mírou zpřístupňování názorů protistran ve prospěch kritiků reformy.

Výrazně odlišný byl způsob zpracování tématu deníky Právo a Hospodářské noviny. Ty nejenže využívaly ve spojitosti s tématem mnohem méně často negativní titulky, ale také poskytovaly rovnocennější prostor názorům obou stran (zejména Právo), případně zachovávaly kritický postoj k situaci jako celku a k oběma protistranám,“ shrnuje Trampota, který dlouhá léta působil na katedře mediálních studií **Fakulty sociální věd** Univerzity Karlovy, své závěry v analýze, jež má Echo24 k dispozici.

Reorganizace policejních útvarů, ke které došlo v srpnu 2016, vyvolala roztržku mezi vládními partnery ČSSD a ANO i mezi některými bývalými vysoce postavenými policisty. Proti reorganizaci vystoupili také státní žalobci, podle kterých bylo cílem změn odstranit Roberta Šlachtu. Žalobci z Vrchního státního zastupitelství v Olomouci Ivo Ištvan a Pavel Komár proto kvůli sporné reorganizaci zahájili loni v červnu prověřování a pozvali si k výsledku policejního prezidenta Tomáše Tuhého a jeho tehdejšího náměstka Zdeňka Laubeho.

Závěry poslanecké vyšetřovací komise minulý týden prezentoval její předseda Pavel Blažek (ODS). Vedení policie podle ní přípravu reformy podcenilo a nedostatečně projednalo, což komise považuje za Laubeho manažerskou chybu.

Zároveň se ale neprokázalo, že by reorganizace byla připravena v souvislosti s podnikatelskými nebo politickými zájmy. Komise v závěrečné zprávě zkritizovala hlavní odpůrce policejní reformy – Šlachtu a bývalého detektiva protimafiánského útvaru Jiřího Komárka. Jejich veřejné vystupování podle komise lze označit za neprofesionální.

Zkritizovala i Vrchní státní zastupitelství v Olomouci, které v souvislosti s policejní reformou podle poslanců aktivisticky vstoupilo do politického života, a podala trestní oznámení na olomouckého státního zástupce Petra Šeredu a na vyšetřovatele Generální inspekce bezpečnostních sborů Milana Vaculíka.

Krátce po zveřejnění závěrečné zprávy na to zareagoval i premiér Bohuslav Sobotka s tím, že Babiš a ANO proti policejní reformě vedli kampaň založenou na nepravdách a pomluvách a jejich konstrukce se nyní zhroutily. A Andrej Babiš by se podle něj měl za loňské výroky Tuhému i ministři vnitra Milanu Chovancovi omluvit. To však ministr financí neplánuje. Zprávu naopak tvrdě odsoudil, výsledky označil za předem jasné. Šlo o šaškárnu, výsměch a prasárnu, řekl dále Babiš.

URL| <http://echo24.cz/a/wS9Ju/tendencni-clanky-mafry-zamerne-hrotily-situaci-chovanec-se-ohani-analyzou>

Německo chce urychlit vracení zamítnutých žadatelů o azyl do jejich domovských států

10.2.2017 Regina DAB Praha page 04 13:00 Události dne

Denisa ŽIŠKOVÁ, moderátorka

Německo chce urychlit vracení zamítnutých žadatelů o azyl do jejich domovských států. Kancléřka Angela Merkelová se na tom dohodla s premiéry 16 spolkových zemí. Podle spolkové vlády v Německu žije více než

200 tisíc zamítnutých žadatelů o azyl. Vladimír Handl z Katedry německých a rakouských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy vysvětlil, jak se migranti snaží obejít úřady.

Vladimír HANDL, Katedra německých a rakouských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Oni potom často jednak se brání nejrůznějšími způsoby, včetně teda toho, že si pořizují zdravotnická prohlášení o tom, že nemohou opustit zemi, musí být pod zdravotní kontrolou, nebo, a to je nejčastější, prostě zmizí v tom Německu.

Denisa ŽIŠKOVÁ, moderátorka

Německá vláda vytvoří například speciální centrum, které bude shromažďovat informace o migrantech, aby nemohli měnit identitu a vyhýbat se tak odjezdu ze země.

Ministerstvo vnitra zveřejnilo analýzu mediální reprezentace tématu Reorganizace policie

12.2.2017 parlamentnilisty.cz page 00 Tiskové zprávy

Tisková zpráva

Analýza mediální reprezentace „reorganizace policie“ v denním tisku.

Ministerstvo vnitra zveřejnilo analýzu mediální reprezentace tématu „reorganizace policie“ v českém denním tisku.

Analýzu vypracoval nezávislý odborník PhDr. Tomáš Trampota, Ph.D., z New York University in Prague, který dlouhá léta působil na katedře mediálních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Související dokumenty

Analýza mediální reprezentace reorganizace policie

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1423&clanek=475268>

Vítězná fotka World Press Photo zachycuje atentát na ruského velvyslance

13.2.2017 ČRo - wave.cz page 00 wavenews

Ondřej Trhoň

Cenu za fotografii roku v prestižní soutěži World Press Photo obdržel spolupracovník agentury AP Burhan Ozbilici. Vítězný snímek zachycuje střelce Melvuta Merta Alintsase těsně po vraždě ruského velvyslance v turecké umělecké galerii. „Všichni utíkali nebo se schovali na zem, pod stoly, za zdi, křičeli a panikařili. Řekl jsem si, že utéct stejně není řešení, a rozhodl jsem se zůstat v klidu. Fotil jsem dál a hledal dobré úhly, abych tu situaci zachytil,“ popsal Ozbilici pro magazín British Journal of Photography svoje pocity z chvíle, ze které vzešla jedna z nejkontroverznějších fotografií minulého roku. Odborník na etiku fotožurnalistiky z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Filip Láb v rozhovoru pro Radio Wave vysvětloval, proč snímek tolik lidí šokoval: „Fotky, ačkoliv na nich není vidět ani kapka krve, byly děsivé právě svou civilností, ale i bezprostředností.“ V anketě World Press Photo letos uspěl i Čech Michael Hanke, který obdržel cenu za druhé místo v kategorii sportovních reportáží.

URL| http://www.rozhlas.cz/_zprava/1698192

TELEGRAFICKY

13.2.2017 Týdeník Rozhlas page 06 Telegraficky
(reé)

* Reprezentační ples Českého rozhlasu bude první březnovou sobotu hostit pražský Palác Žofín. Vystoupí Karel Gott, Lucie Bílá, Miro Žbirka, Dasha anebo Jan Smigtmator. Zahraje Rozhlasový Big Band Gustava Bromy.

* Ve věku 81 let zemřel 31. ledna významný překladatel z chorvatštiny a srbštiny Dušan Karpatský. Literární historik a bohemista Karpatský působil také jako redaktor Československého rozhlasu či měsíčníků Plamen a Sešity pro mladou literaturu. Byl předním českým překladatelem ze slovanských jazyků. V současné době vysílá ČRo Plus v jeho překladu román Eda Jaganjace Sarajevská princezna (TR 5/2017).

* Novou podobu webových stránek představilo Radio Praha (radio.cz). „Šlo nám o to, aby naše prezentace na internetu byla přehlednější a odpovídala současným trendům. Loňský průzkum ukázal, že především lidem mladším čtyřiceti let se grafická podoba příliš nelíbila. Nepřehledné řazení zpráv a rubrik vyplynulo i z obsáhlé analýzy z pera mediálních odborníků z **Fakulty sociálních věd** UK," uvedla šéfredaktorka stanice Klára Stejskalová. Nová struktura webu klade větší důraz na vizuální podobu včetně multimediálních prvků, nabízí propojení se sociálními sítěmi a zároveň zachovává kvalitní archiv.

* Špičkoví světoví dokumentaristé přijedou do Prahy na seminář s názvem Jak vyprávět rozhlasové příběhy. Akce, během níž 15. a 16. února na půdě Českého rozhlasu vystoupí také dramaturgyně z Tvůrčí skupiny dokumentu ČRo Eva Nachmilnerová, se zúčastní Edwin Brys z Belgie a Simon Elmes z Velké Británie. Všichni jmenovaní působí jako školitelé v rámci prestižního výukového programu pro mladé dokumentaristy Ake Blomstrom Award.

* Evropská vysílací unie (EBU) má nového člena. Stal se jím ukrajinský veřejnoprávní vysílatel NPTRCU (National Public TV and Radio Company for Ukraine). „Je to velký krok směrem k reformě ukrajinských médií, což je ostatně jeden ze stavebních kamenů celkových reforem, které má ukrajinská vláda v plánu," řekla ředitelka EBU Ingrid Deltenre.

Foto popis|

Je ta holka z Novy zadaná? Muži z celého Česka začali řešit tuto tajemnou kočku!

14.2.2017 extra.cz page 00 Celebrity
jos

Michaela Šmídová se proslavila jako politická reportérka TV Nova. Nyní povýšila a na stanici Nova 2 (dříve Smíchov) moderuje večerní zpravodajskou relaci. Co o ní určitě nevíte?

Tahle krásná moderátorka patří k tomu nejlepšímu, co Nova může nabídnout. Kromě toho, že je neskutečně sexy, tak je taky velmi chytrá a ví, co chce. Vystudovala **Fakultu sociálních věd** na Univerzitě Karlově a chtěla se živit jako simultánní překladatelka v Bruselu.

Nyní začala moderovat večerní zpravodajskou relaci na Nova 2 a hned se o ni začali zajímat diváci a divačky. Tedy o trochu více diváci. A všichni řeší, zda je Michaela volná, nebo zadaná.

„Jsem zadaná, ale hlídám si soukromí. Každý tu mediální slávu tolik nevyhledává," usmála se Michaela s tím, že toho pravého odhalí, až bude čas.

Pokud chcete mít pocit, že máte Michaelu u sebe doma v obýváku, tak sledujte každý všední den ve 22 hodin zprávy TN2 na stanici Nova 2.

URL| <http://www.extra.cz/je-ta-holka-z-novy-zadana-muzi-z-celeho-ceska-zacali-resit-tuto-tajemnou-kocku>

Nejblíže termíny pro podání přihlášek

14.2.2017 Pardubický deník page 51 Příloha - vzdělávání vysoké školy

28. ÚNORA

Akademie Sting

Stromovka 1, 637 00 Brno www.sting.cz

Masarykova univerzita

Žerotínovo náměstí 617/9, 601 77 Brno www.muni.cz

Moravská vysoká škola

tř. Kosmonautů 1288/1, 779 00 Olomouc www.mvso.cz

Ostravská univerzita

Dvořákova 138/7, 701 03 Ostrava www.osu.cz

Policejní akademie ČR

Lhotecká 559/7, 143 01 Praha 4 www.polac.cz

Pražská vysoká škola psychosociálních studií

Hekrova 805, 149 00 Praha 4 www.pvsps.cz

Slezská univerzita

Na Rybníčku 1, 746 01 Opava www.slu.cz

Technická univerzita

Studentská 2, 461 17 Liberec www.tul.cz Další termín 31. 3.

Univerzita Hradec Králové

Rokitanského 62, 500 03 Hradec Králové III www.uhk.cz Další termín 31. 3.

Univerzita Karlova

www.cuni.cz/

1. lékařská fakulta

Kateřinská 32, 121 08 Praha 2

2. lékařská fakulta

V Úvalu 84, 150 06 Praha 5

3. lékařská fakulta

Ruská 87, 100 00 Praha 10

Evangelická teologická fakulta

Černá 9, 115 55 Praha 1 – Nové Město

Fakulta humanitních studií

U Kříže 8, 158 00 Praha 5 Další termín 31. 3.

Fakulta sociálních věd

Smetanovo nábřeží 955/6, 110 01 Praha 1 Další termín 31. 3.

Fakulta tělesné výchovy a sportu

J. Martího 31, 162 52 Praha 6

Filozofická fakulta

nám. J. Palacha 2, 116 38 Praha 1

Husitská teologická fakulta

Pacovská 350/4, 140 21 Praha 4 – Krč

Katolická teologická fakulta

Thákurova 3, 160 00 Praha 6

Matematicko-fyzikální fakulta

Ke Karlovu 3, 121 16 Praha 2 Další termín 31. 3.

Pedagogická fakulta

M. D. Rettigové 4, 116 39 Praha 1

Právnická fakulta

Nám. Curieových 7, 116 40 Praha 1

Přírodovědecká fakulta

Albertov 6, 128 43 Praha 2

Univerzita Jana Evangelisty Purkyně

Pasteurova 3544/1, 400 96 Ústí nad Labem www.ujep.cz Další termín 31. 3.

Univerzita Obrany

Kounicova 65, 662 10 Brno www.unob.cz Další termín 31. 3.

Univerzita Palackého

Křížkovského 8, 771 47 Olomouc www.upol.cz

Veterinární a farmaceutická univerzita

Palackého tř. 1, 612 42 Brno www.vfu.cz Další termín 15. 3.

Vysoká škola aplikované psychologie

Akademická 409, 411 55 Terezín www.vsaps.cz

1. BŘEZNA

Vysoká škola ekonomie a managementu

Nárožní 2600/9a, 158 00 Praha 13 www.vsem.cz

3. BŘEZNA

Vysoká škola sociálně správní, Institut celoživotního vzdělávání

Vítězslava Nezvala 801/1, 736 01 Havířov-Město www.vsss.cz

15. BŘEZNA

Jihočeská univerzita

Branišovská 1645/31a, 370 05 České Budějovice www.jcu.cz Další termíny 17. 3., 31. 3.

Univerzita Pardubice

Studentská 95, 532 10 Pardubice 2 www.upce.cz Další termín 31. 3.

Vysoká škola technická a ekonomická

Okružní 517/10, 370 01 České Budějovice www.vstech.cz

20. BŘEZNA

Mendelova univerzita

Zemědělská 1/1665, 613 00 Brno www.mendelu.cz Další termín 31. 3.

30. BŘEZNA

Univerzita Tomáše Bati

nám. T. G. Masaryka 5555, 760 01 Zlín www.utb.cz Další termín 31. 3.

31. BŘEZNA

Česká zemědělská univerzita v Praze

Kamýcká 129, 165 21 Praha 6 www.czu.cz

České vysoké učení technické

Zikova 1905/4, 166 36 Praha 6 www.cvut.cz

Vysoká škola báňská – Technická univerzita Ostrava

17. listopadu 15/2172, 708 33 Ostrava-Poruba www.vsb.cz

Vysoká škola evropských a regionálních studií

Žižkova tř. 251/6, 370 01 České Budějovice www.vasers.cz

Vysoká škola chemicko-technologická

Technická 5, 166 28 Praha 6 www.vscht.cz

Vysoké učení technické

Antonínská 548/1, 601 90 Brno www.vutbr.cz

Západočeská univerzita

Univerzitní 2732/8, 306 14 Plzeň www.zvu.cz

Region| Východní Čechy

The same story appeared also in 35 other titles:

Benešovský deník (*Příloha - Vzdělávání, page 51*), Berounský deník (*Příloha - Vzdělávání, page 51*), Boleslavský deník (*Příloha - Vzdělávání, page 51*), Českobudějovický deník (*Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51*), Českokrumlovský deník (*Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51*), Domažlický deník (*Příloha - Vzdělávání / Vysoké školy, page 51*), Hradecký deník (*Příloha - vzdělávání vysoké školy, page 51*), Chebský deník (*Příloha - Vzdělávání / Vysoké školy, page 51*), Chrudimský deník (*Příloha - vzdělávání vysoké školy, page 51*), Jičínský deník (*Příloha - vzdělávání vysoké školy, page 51*), Jindřichohradecký deník (*Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51*), Karlovarský deník (*Příloha - Vzdělávání / Vysoké školy, page 51*), Kladenský deník (*Příloha - Vzdělávání, page 51*), Klatovský deník (*Příloha - Vzdělávání / Vysoké školy, page 51*), Kolínský deník (*Příloha - Vzdělávání, page 51*), Krkonošský deník (*Příloha - vzdělávání vysoké školy, page 51*), Kutnohorský deník (*Příloha - Vzdělávání, page 51*), Mělnický deník (*Příloha - Vzdělávání, page 51*), Náchodský deník (*Příloha - vzdělávání vysoké školy, page 51*), Nymburský deník (*Příloha - Vzdělávání, page 51*), Orlický deník (*Příloha - vzdělávání vysoké školy, page 51*), Písecký deník (*Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51*), Plzeňský deník (*Příloha - Vzdělávání / Vysoké školy, page 51*), Prachatický deník (*Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51*), Pražský deník (*Vzdělávání, page 16*), Pražský deník (*Příloha - Vzdělávání, page 51*), Příbramský deník (*Příloha - Vzdělávání, page 51*), Rakovnický deník (*Příloha - Vzdělávání, page 51*), Rokycanský deník (*Příloha - Vzdělávání / Vysoké školy, page 51*), Rychnovský deník (*Příloha - vzdělávání vysoké školy, page 51*), Sokolovský deník (*Příloha - Vzdělávání / Vysoké školy, page 51*), Strakonický deník (*Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51*), Svitavský deník (*Příloha - vzdělávání vysoké školy, page 51*), Tábořský deník (*Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51*), Tachovský deník (*Příloha - Vzdělávání / Vysoké školy, page 51*)

Nejblíže termíny pro podání přihlášek

14.2.2017 Prostějovský deník page 51 Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy

28. ÚNORA

Akademie Sting

Stromovka 1, 637 00 Brno

www.sting.cz

Masarykova univerzita

Žerotínovo náměstí 617/9,

601 77 Brno

www.muni.cz

Moravská vysoká škola

tř. Kosmonautů 1288/1,
779 00 Olomouc
www.mvso.cz
Ostravská univerzita
Dvořákova 138/7,
701 03 Ostrava
www.osu.cz
Policejní akademie ČR
Lhotecká 559/7,
143 01 Praha 4
www.polac.cz
Pražská vysoká škola
psychosociálních studií
Hekrova 805, 149 00 Praha 4
www.pvsps.cz
Slezská univerzita
Na Rybníčku 1, 746 01 Opava
www.slu.cz
Technická univerzita
Studentská 2, 461 17 Liberec
www.tul.cz
Další termín 31. 3.
Univerzita Hradec Králové
Rokitanského 62,
500 03 Hradec Králové III
www.uhk.cz
Další termín 31. 3.
Univerzita Karlova
www.cuni.cz/
1. lékařská fakulta
Kateřinská 32, 121 08
Praha 2
2. lékařská fakulta
V Úvalu 84, 150 06 Praha 5
3. lékařská fakulta
Ruská 87, 100 00 Praha 10
Evangelická teologická
fakulta
Černá 9, 115 55 Praha 1 –
Nové Město
Fakulta humanitních
studií
U Kříže 8, 158 00 Praha 5
Další termín 31. 3.
Fakulta sociálních věd
Smetanovo nábřeží 955/6,
110 01 Praha 1
Další termín 31. 3.
Fakulta tělesné výchovy
a sportu
J. Martího 31, 162 52 Praha 6
Filozofická fakulta
nám. J. Palacha 2,
116 38 Praha 1
Husitská teologická
fakulta
Pacovská 350/4,
140 21 Praha 4 – Krč

Katolická teologická
fakulta
Thákurova 3, 160 00 Praha 6
Matematicko-fyzikální
fakulta
Ke Karlovu 3, 121 16 Praha 2
Další termín 31. 3.
Pedagogická fakulta
M. D. Rettigové 4,
116 39 Praha 1
Právnícká fakulta
Nám. Curieových 7,
116 40 Praha 1
Přírodovědecká fakulta
Albertov 6, 128 43 Praha 2
Univerzita Jana
Evangelisty Purkyně
Pasteurova 3544/1,
400 96 Ústí nad Labem
www.ujep.cz
Další termín 31. 3.
Univerzita Obrany
Kounicova 65, 662 10 Brno
www.unob.cz
Další termín 31. 3.
Univerzita Palackého
Křížkovského 8,
771 47 Olomouc
www.upol.cz
Veterinární
a farmaceutická univerzita
Palackého tř. 1, 612 42 Brno
www.vfu.cz
Další termín 15. 3.
Vysoká škola aplikované
psychologie
Akademická 409, 411 55
Terezín
www.vsaps.cz
1. BŘEZNA
Vysoká škola ekonomie
a managementu
Nárožní 2600/9a, 158 00
Praha 13
www.vsem.cz
3. BŘEZNA
Vysoká škola sociálně
správní, Institut
celoživotního vzdělávání
Vítězslava Nezvala 801/1,
736 01 Havířov-Město
www.vsss.cz
15. BŘEZNA
Jihočeská univerzita
Branišovská 1645/31a,
370 05 České Budějovice
www.jcu.cz
Další termíny 17. 3., 31. 3.

Univerzita Pardubice
Studentská 95, 532 10
Pardubice 2

www.upce.cz

Další termín 31. 3.

Vysoká škola technická
a ekonomická

Okružní 517/10,

370 01 České Budějovice

www.vstech.cz

20. BŘEZNA

Mendelova univerzita

Zemědělská 1/1665, 613 00

Brno

www.mendelu.cz

Další termín 31. 3.

30. BŘEZNA

Univerzita Tomáše Bati

nám. T. G. Masaryka 5555,

760 01 Zlín

www.utb.cz

Další termín 31. 3.

31. BŘEZNA

Česká zemědělská

univerzita v Praze

Kamýcká 129, 165 21 Praha 6

www.czu.cz

České vysoké učení

technické

Zikova 1905/4, 166 36 Praha 6

www.cvut.cz

Vysoká škola báňská –

Technická univerzita

Ostrava

17. listopadu 15/2172,

708 33 Ostrava-Poruba

www.vsb.cz

Vysoká škola evropských

a regionálních studií

Žižkova tř. 251/6,

370 01 České Budějovice

www.vasers.cz

Vysoká škola

chemicko-technologická

Technická 5, 166 28 Praha 6

www.vscht.cz

Vysoké učení technické

Antonínská 548/1,

601 90 Brno

www.vutbr.cz

Západočeská univerzita

Univerzitní 2732/8,

306 14 Plzeň

www.zvu.cz

Region| Střední Morava

The same story appeared also in 18 other titles:

Blanenský deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Brněnský deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Břeclavský deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Havlíčkovobrodský deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Hodonínský deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Jihlavský deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Kroměřížský deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Olomoucký deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Pelhřimovský deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Přerovský a hranický deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Slovácký deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Šumperský a jesenický deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Třebíčský deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Valašský deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Vyškovský deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Zlínský deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Znojenský deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51), Žďárský deník (Příloha - Vzdělávání/Vysoké školy, page 51)

České univerzity chrlí nejvíc ekonomů

14.2.2017 Českolipský deník page 51 Příloha - vzdělání

V České republice je 71 vysokých škol.

Z tohoto počtu je 26 veřejných, dvě státní a 43 soukromých. Na začátku letošního roku na nich studovalo víc než 311 tisíc studentů. Nejvíc na Karlově univerzitě (přes 46 tisíc) a na Masarykově univerzitě (přes 31 tisíc).

I když se toto číslo může zdát vysoké, v přepočtu na počet obyvatel je to stále méně, než je průměr ve státech Evropy.

Vysoký podíl absolventů různých škol na celkovém počtu obyvatelstva mají tradičně skandinávské země: Finsko víc než 93 procent, Dánsko osmdesát procent a Švédsko sedmdesát. Více studentů než v Česku je také ve Slovinsku, Španělsku, Polsku a Nizozemsku.

Naopak nejnižší zastoupení studentů v populaci mají Kypr, Malta a Slovensko. Těsně za Českem je v této statistice Francie, Velká Británie, Německo a Itálie.

Jinou otázkou však je, o které studijní obory je u nás největší zájem – jinými slovy, jestli preference odpovídají tomu, co společnost potřebuje. S tím pak souvisí fakt, zda úspěšný absolvent školy najde také náležité uplatnění.

Mezi absolventy českých vysokých škol je nyní nejvíce ekonomů, na druhém místě jsou technické vědy a nauky, na třetím společenské vědy a na čtvrtém pedagogika. Mladí lidé, kteří se nyní rozhodují, jaký obor si vybrat, by měli přemýšlet i nad budoucností.

JACÍ JSOU A JAK SI VEDOU Čeští studenti tráví nejvíc času vyděláváním při studiu a zároveň jich skoro nejvíc pracuje. Čas strávený prací jde však na úkor studia, především samostudia.

Příjem ze zaměstnání je zároveň nejdůležitějším zdrojem studentského příjmu, což je v rámci ostatních evropských zemí značně neobvyklé.

Čeští studenti získávají nejnižší veřejnou podporu vůbec. Zároveň však takřka neplatí poplatky za studium. I přesto hodnotí vlastní finanční situaci jako závažnou nebo velmi závažnou relativně nejméně studentů, pokud učiníme takové srovnání s jinými státy.

Ukázalo to pravidelné mezinárodní šetření, jehož závěry byly publikovány v loňském roce.

Česká republika se může pochlubit jedním z nejvyšších podílů studentů, kteří absolvovali zahraniční studijní zkušenost. Statistika sem ovšem zahrnuje i zahraniční stáže a jazykové kurzy. Na druhé straně, na rozdíl od jiných evropských zemí, především členů „původní“ patnáctky, výuka v cizím jazyce v České republice téměř neprobíhá.

Čeští studenti jsou s domácím studiem nadprůměrně spokojeni a dvě třetiny z nich chtějí studovat dál, což je pomalu nejvíc ze všech evropských zemí.

Nadprůměrně dobře hodnotí své šance na národním trhu práce, jsou však nejpesimističtější ze všech evropských studentů z hlediska uplatnění na mezinárodním trhu.

FORMY STUDIA Téměř třetina studentů v České republice studuje v rámci magisterských studijních programů, což je u zkoumaných zemí po Švédsku a Finsku třetí nejvyšší podíl. Dvě třetiny všech posluchačů tvoří bakalářští studenti, což je zase mírně podprůměrné. V České republice však nestudují žádní studenti v programech takzvaného krátkého cyklu: ty existují zhruba ve třetině zemí, které se šetření zúčastnily, a v některých z nich v těchto programech studuje čtvrtina studentů.

METODY SROVNÁVÁNÍ Necelá třetina studentů v České republice studuje v kombinované nebo dálkové (distanční) formě studia, což je téměř nejvíc mezi srovnávanými zeměmi. Je však třeba vzít v potaz, že naše

kombinované a dálkové studium bylo pro účely šetření interpretováno jako ekvivalent part-time studia (při zaměstnání) v ostatních zemích, čímž může být mezinárodní srovnání výrazně ovlivněno.

Více studentů v kombinované či dálkové formě studuje pouze v Polsku (36 procent). Po Česku následuje Litva, Malta a Chorvatsko. Velmi málo je takových studentů ve Finsku, Nizozemsku a Německu, přičemž u našich sousedů jde dokonce pouze o jedno procento.

Intenzita studia v programech v kombinované a dálkové formě je v České republice výrazně nižší než v programech prezenčních: zatímco 70 procent prezenčních studentů tráví studiem více než 20 hodin týdně, v případě kombinovaného a dálkového studia je to dvacet procent tohoto času.

Zahraniční srovnání je zde výrazně ovlivněno odlišnostmi mezi tzv. parttime studiem v zahraničí a kombinovaným či dálkovým studiem u nás. (jh)

Průzkum: Předmětem pravidelného šetření „Eurostudent“ jsou sociální a ekonomické podmínky studentů v evropských zemích. Poslední, páté šetření, proběhlo mezi lety 2012 až 2015 a autoři šetření zkoumali celkem 29 zemí.

Nejbližší termíny pro podání přihlášek

28. ÚNORA

Akademie Sting Stromovka 1, 637 00 Brno www.sting.cz Masarykova univerzita Žerotínovo náměstí 617/9, 601 77 Brno www.muni.cz Moravská vysoká škola tř. Kosmonautů 1288/1, 779 00 Olomouc www.mvso.cz Ostravská univerzita Dvořákova 138/7, 701 03 Ostrava www.osu.cz Policejní akademie ČR Lhotecká 559/7, 143 01 Praha 4 www.polac.cz Pražská vysoká škola psychosociálních studií Hekrova 805, 149 00 Praha www.pvpsps.cz Slezská univerzita Na Rybníčku 1, 746 01 Opava www.slu.cz Technická univerzita Studentská 2, 461 17 Liberec www.tul.cz Další termín 31. 3.

Univerzita Hradec Králové Rokitanského 62, 500 03 Hradec Králové III www.uhk.cz Další termín 31. 3.

Univerzita Karlova www.cuni.cz/ 1. lékařská fakulta Kateřinská 32, 121 08 Praha 2 2. lékařská fakulta V Úvalu 84, 150 06 Praha 5 3. lékařská fakulta Ruská 87, 100 00 Praha 10 Evangelická teologická fakulta Černá 9, 115 55 Praha 1 – Nové Město Fakulta humanitních studií U Kříže 8, 158 00 Praha 5 Další termín 31. 3.

Fakulta sociálních věd Smetanovo nábřeží 955/6, 110 01 Praha 1 Další termín 31. 3.

Fakulta tělesné výchovy a sportu J. Martího 31, 162 52 Praha 6 Filozofická fakulta nám. J. Palacha 2, 116 38 Praha 1 Husitská teologická fakulta Pacovská 350/4, 140 21 Praha 4 – Krč Katolická teologická fakulta Thákurova 3, 160 00 Praha 6 Matematicko-fyzikální fakulta Ke Karlovu 3, 121 16 Praha 2 Další termín 31. 3.

Pedagogická fakulta M. D. Rettigové 4, 116 39 Praha 1 Právnická fakulta Nám. Curieových 7, 116 40 Praha 1 Přírodovědecká fakulta Albertov 6, 128 43 Praha 2 Univerzita Jana Evangelisty Purkyně Pasteurova 3544/1, 400 96 Ústí nad Labem www.ujep.cz Další termín 31. 3.

Univerzita Obrany Kounicova 65, 662 10 Brno www.unob.cz Další termín 31. 3.

Univerzita Palackého Křížkovského 8, 771 47 Olomouc www.upol.cz Veterinární a farmaceutická univerzita Palackého tř. 1, 612 42 Brno www.vfu.cz Další termín 15. 3.

Vysoká škola aplikované psychologie Akademická 409, 411 55 Terezín www.vsaps.cz

1. BŘEZNA

Vysoká škola ekonomie a managementu Nárožní 2600/9a, 158 00 Praha 13 www.vsem.cz

3. BŘEZNA

Vysoká škola sociálně správní, Institut celoživotního vzdělávání Vítězslava Nezvala 801/1, 736 01 Havířov-Město www.vsss.cz

15. BŘEZNA

Jihočeská univerzita Branišovská 1645/31a, 370 05 České Budějovice www.jcu.cz Další termíny 17. 3., 31. 3.

Univerzita Pardubice Studentská 95, 532 10 Pardubice 2 www.upce.cz Další termín 31. 3.

Vysoká škola technická a ekonomická Okružní 517/10, 370 01 České Budějovice www.vstech.cz

20. BŘEZNA

Mendelova univerzita Zemědělská 1/1665, 613 00 Brno www.mendelu.cz Další termín 31. 3.

30. BŘEZNA

Univerzita Tomáše Bati nám. T. G. Masaryka 5555, 760 01 Zlín www.utb.cz Další termín 31. 3.

31. BŘEZNA

Česká zemědělská univerzita v Praze Kamýcká 129, 165 21 Praha 6 www.czu.cz České vysoké učení technické Zikova 1905/4, 166 36 Praha 6 www.cvut.cz Vysoká škola báňská – Technická univerzita Ostrava 17. listopadu 15/2172, 708 33 Ostrava-Poruba www.vsb.cz Vysoká škola evropských a regionálních studií Žižkova tř. 251/6, 370 01 České Budějovice www.vasers.cz Vysoká škola chemicko-technologická Technická 5, 166 28 Praha 6 www.vscht.cz Vysoké učení technické Antonínská 548/1, 601 90 Brno www.vutbr.cz Západočeská univerzita Univerzitní 2732/8, 306 14 Plzeň www.zvu.cz

Foto popis|
Region| Severní Čechy

The same story appeared also in 9 other titles:

Děčínský deník (*Příloha - vzdělání, page 51*), Chomutovský deník (*Příloha - vzdělání, page 51*), Jablonecký deník (*Příloha - vzdělání, page 51*), Liberecký deník (*Příloha - vzdělání, page 51*), Litoměřický deník (*Příloha - vzdělání, page 51*), Mostecký deník (*Příloha - vzdělání, page 51*), Teplický deník (*Příloha - vzdělání, page 51*), Ústecký deník (*Příloha - vzdělání, page 51*), Žatecký a lounský deník (*Příloha - vzdělání, page 51*)

Mění hry naši představu světa?

15.2.2017 A2 page 20 Rozhovor
matěj metelec

Mladý obor herní studia zkoumá videohry jako sociální a kulturní fenomén. Odborníka z Univerzity Karlovy jsme se ptali, jak hry ovlivňují podobu reality a jak s nimi zachází propaganda. Čím se zabývá teheránský Národní institut počítačových her? A používají opravdu bojovníci Islámského státu západní počítačové hry jako trenažéry? S Vítem Šislerem o počítačových hrách z perspektivy vědy

* Které vědecké obory se zabývají videohrami a jakým způsobem?

Dnes existují dva obory, které jsou etablovány na akademické půdě a přímo se zabývají počítačovými hrami. Jedním jsou game studies, tedy herní studia, a druhým game development, tedy vývoj počítačových her. Zatímco game development učí programátory, designéry a grafiky navrhovat a vyvíjet počítačové hry, game studies se zabývají hrami z teoretického hlediska. Vývoj her se u nás už několik let vyučuje na Matematicko - fyzikální fakultě Univerzity Karlovy, na Fakultě informatiky Masarykovy univerzity v Brně nebo na Západočeské univerzitě v Plzni. Z herních studií v České republice zatím nelze získat titul, ale učí se na různých oborech, například u nás na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy na studiích nových médií nebo na **Fakultě sociálních věd** v rámci mediálních studií. Game studies sledují hry a jejich hraní jako sociální a kulturní fenomén, dívají se na ně jako na kulturní artefakty a zkoumají jejich společenský kontext. S rozšířením tabletů a chytrých telefonů se výrazně proměnila demografická struktura hráčů a můžeme říct, že hry dnes prostupují celou společností. Ovlivňují to, jak trávíme volný čas, jak se učíme i jak se seznamujeme s jinými lidmi. Hraní her tak může být zajímavé pro psychologii, sociologii, kulturní nebo vizuální studia. Game studies čerpají ze všech těchto oborů, ale i z dalších, například z literární vědy a samozřejmě informatiky. Zabývají se historií her, zkoumají, kdo hraje a za jakých okolností, jak hry proměňují socializaci či jaký mají vliv na učení. Zajímá nás samozřejmě i jejich ekonomický význam. Základním aspektem je nicméně studium her jako součásti populární kultury. Hry často zobrazují i reálné události, třeba válečné konflikty, a tím mohou ovlivňovat způsob, jakým se utváří historické povědomí společnosti.

* Jak ke hrám přistupují tradiční disciplíny, třeba historie nebo sociologie?

Záleží na přístupu různých pracovišť. Pro psychology jsou dnes hry standardním výzkumným materiálem a my s nimi běžně spolupracujeme. U společenských věd se názor, že hry mohou být legitimním

předmětem zájmu podobně jako třeba film, prosazuje, obecně řečeno, poměrně pomalu. Počítačové hry byly dlouho opomíjené médium, které mělo sice ohromný ekonomický význam a patrně i výrazný dopad na společnost, ale minimální akademickou prestiž. To se za posledních pár let ve světě výrazně změnilo, ale v českém akademickém prostředí se ke hrám stále přistupuje spíše obezřetně.

* Předpokládám, že průkopníky v etablování herních studií byli příslušníci generace hráčů. Je to i váš případ?

Lidé, kteří se věnují ve svém výzkumu videohrám, hry určitě hráli nebo hrají. Stejně jako nemůžete studovat filmy a nedívat se na ně, nemůžete studovat hry, aniž byste je hráli. Já jsem s tím začal v osmdesátých letech, mým prvním počítačem bylo Atari 800 XL, pro které jsem na konci osmdesátých let začal i své první hry programovat, a hraji do dneška.

* Jakou roli dnes mají videohry jako kulturní artefakty, třeba v porovnání s filmy? Plní podobné funkce?

Pro někoho třeba nemají hry žádný význam, pro jiného mohou být naopak primárním médiem. Když se bavíme o populární představě o druhé světové válce, pro dřívější generace byly v popkultuře důležité knihy a filmy, pro část té dnešní mohou být hlavním pramenem povědomí o ní obrazy získané z her. Jak ale ukazují výzkumy, hry většinou nevytláčejí konzumaci ostatních, starších médií, spíš se jen zařadí vedle nich.

* Mluvil jste o tom, že dnes hry nehraje jen určitá část populace, což dříve byli hlavně mladí lidé, ale že prostupují celou společností. Došlo v důsledku toho k nějaké diferenciaci her, třeba na „vážné“ a „populární“?

Ta dělicí čára v herní kultuře vede jinudy než mezi „vysokým“ a „nízkým“ uměním. Leží mezi takzvaným casual a hardcore hraním. Rozdíl spočívá v tom, zda hrajete příležitostně nenáročné hry například v telefonu, anebo komplexní hry, do nichž musíte investovat spoustu času. Ať už jde o akční střílečky z pohledu první osoby, komplikované strategie, které trvají desítky hodin, nebo multiplayerové online hry, v nichž se může pohybovat více hráčů, jejich časová náročnost je s příležitostným hraním na telefonu nesrovnatelná. Což neznamená, že nemůžete v tramvaji na telefonu hrát Candy Crush [sestavování řad bonbónů - pozn. red.] a doma být hardcore hráčem. Diferenciaci na „vysoké“ a „nízké“ brání také komerční aspekty vývoje her. Vzhledem k tomu, jaké obrovské finanční prostředky je nutné do vývoje mainstreamových her investovat, bývají často dost konzervativní. Když si koupíte nějakou novou mainstreamovou hru, máte poměrně velkou jistotu, že budete vědět, jak se hraje. Setkáte se s lepší grafikou, nějakou inovací v příběhu, ale nečekejte zásadní průlom ve výtvarném pojetí nebo herních mechanikách. Mainstreamové hry příliš často nepřekračují hranice žánru ani očekávání publika, protože je to ekonomicky riskantní. Vedle toho sice existuje indie scéna nezávislých, artových nebo takzvaných vážných her, ale když to srovnáme s filmem, je to výrazně menší segment produkce. Může se však stát, že v budoucnosti tahle scéna sehraje výraznější roli, protože pro ni roste publikum - lidi, které standardní mainstreamové tituly přestaly zajímat a jež by právě nějaká méně konzervativní produkce mohla přitáhnout.

* Do jaké míry dnes hry fungují jako zdroj znalostí, formující povědomí běžného člověka podobně jako třeba televizní zábava nebo film? Jsou hry také zprávou o „realitě“?

Myslím, že hry tuto roli přebírají čím dál víc s tím, jak se zařazují mezi ostatní zdroje a média. Stávají se kamínkem v mozaice - kamínkem, který tam před dvaceti lety nebyl. Otázku, do jaké míry hry formují povědomí o světě, není úplně jednoduché zodpovědět. Obecně: vliv jednotlivých médií na utváření našich postojů a názorů je obtížně měřitelný. Výzkum her je nadto v počátcích. S realitou ve hrách je to také složitější. Ačkoliv se většina her odehrává ve fikčních světech, mnohé historické nebo válečné hry odkazují ke skutečným místům a událostem a vytvářejí jejich virtuální reprezentace. Na jednu stranu takové hry používají počítačem vytvořené modely a počítačovou grafiku, takže je tam zřetelnější odstup od reality než například u hraného filmu, na druhou stranu využívají realistické fyzikální modely, skutečnou topografii, historicky věrné modely zbraní a podobně. Realismus většiny mainstreamových historických a válečných her je ale selektivní, určité aspekty reality vynechává nebo potlačuje. Například v mnoha válečných hrách chybějí civilisté, zejména ženy a děti, historické události a jejich dopady jsou schematizované. To, co ve hrách není, je tak mnohdy zajímavější než to, co v nich v rámci jejich „realismu“ je.

* Fungují takové hry jako propaganda - když například vyvolávají dojem, že válka je herní zážitek, kde netrpí civilisté?

Mainstreamové válečné hry nevznikají jako historický dokument, mají vám přinést příjemný herní zážitek a vydělat peníze, a to je legitimní cíl. Tady bych nemluvil o propagandě. Ovšem propagandistické a politické hry existují. Třeba série America's Army, kterou vyrábí americká armáda. Seznámí vás s organizační strukturou americké armády, provede vás bootcampem, a nakonec si vyzkoušíte nasazení do několika misí. Je to náborový a PR produkt americké armády. Podobné hry vznikají i v Rusku a Číně, ale třeba také v Íránu. Na druhou stranu se na indie scéně objevují hry, které schematizaci válečných konfliktů narušují a fungují jako kritické médium. Třeba First Person Victim z roku 2012, kde hrajete civilistu v anonymním blízkovýchodním městě, v němž probíhá válečný konflikt. Nemáte zbraň a vaším cílem je utéct z místa konfliktu. Ta hra je hrozně těžká, traumatizující a skoro se nedá vyhrát. Podobné téma má This War of Mine z roku 2014, což je takový manažer skupiny civilistů ve válčícím městě, inspirovaný vzpomínkami lidí z obleženého Sarajeva. Nebo o rok starší hra Papers, please, která vás staví do role úředníka na celnici ve fiktivním totalitním státě a nutí vás rozhodovat o životech druhých lidí. Tyhle hry schematizující kánon mainstreamu rozbíjejí, a přitom This War of Mine a Papers, please byly i poměrně komerčně úspěšné. Ale zatím to je opravdu minoritní segment.

* Od počátku herní kultury se hodně řešil etický rozměr, hlavně v souvislosti s rolí násilí ve hrách. Ale co ideologie?

To je dosud bílé místo. Když jde do kin nový film, jeho etické a další souvislosti se běžně řeší i v mainstreamových médiích. Do těch se však texty o hrách většinou nedostanou a specializovaná média se zabývají spíše tím, zda je hra dobrá, hezky udělaná nebo zábavná. Ideologické aspekty tak řeší do značné míry uzavřená skupina vědců v rámci herních studií. Ale tady narážíme na limity výzkumu, podobně jako u vztahu násilí ve hrách a reálné agresivity. Jsme schopni jednoduše analyzovat hry z hlediska jejich obsahu, jak zobrazují válku a podobně. Mnohem hůř se ale získávají data o tom, jak jednotlivé způsoby zobrazení ovlivňují postoje hráčů v realitě. Výzkumů je zatím málo a nedá se vlastně říct něco dostatečně podloženého, spíše naznačují, že herní obsah působí různě na různé lidi v různých kontextech. Pokud bychom vzali jako příklad agresivitu, existují dvě velké skupiny vědců, které prováděly metaanalýzy stovek experimentů. Jedna skupina došla k tomu, že násilí ve hrách má mírný, nicméně prokazatelný vliv na agresivní chování. A druhá skupina zase k tomu, že se žádný vliv prokázat nepodařilo. Přitom obě skupiny pracovaly v zásadě se stejnými daty. Se změnami ideologických postojů je to podobné. Jednoduchý vzorec prostě nefunguje.

* Přestože existují hry jako PeaceMaker nebo Global Conflicts: Palestine, které obě přistupují k izraelsko - palestinskému konfliktu z hlediska možnosti uzavření míru, většina videoher na rozdíl od mnoha filmů nenese žádné humanistické poselství. Jaký vliv to má na hráče?

Záleží na tom, o jakou hru se jedná. Ve střílečkách z osobní perspektivy se vám nevojenské řešení konfliktu nenabízí. Ale pak tu existuje obrovský segment strategických her, v nichž se můžete pohybovat od války k míru a máte širokou škálu možností vyjednávání. Třeba ve hrách ze série Civilization můžete vyhrát i zcela mírumilovnými prostředky. Ale opět: je těžké říct, jaký vliv má to, co hrajeme, na naše chápání války. V Německu se například prováděl výzkum, do jaké míry dlouhodobé hraní válečných her ovlivňuje postoje k militarizaci společnosti. Výsledkem bylo, že tam není žádná měřitelná kauzalita. Hráči se nelišili ve svých postojích k militarizaci společnosti nebo k řešení sociálních konfliktů ozbrojenou cestou od zbytku populace. Ale je to jen jeden výzkum, který nadto proběhl v zemi, která má tradici společenské reflexe násilí zakotvenou ve vzdělávacím systému. Abychom byli schopni říct, že tady je nějaký vliv, museli bychom mít k dispozici rozsáhlá a reprezentativní data, která v této chvíli nemáme.

* Studoval jste arabistiku a o hrách v arabském a íránském kontextu jste napsal disertaci. Jak v této části světa lidé vnímají, že ve válečných hrách jsou většinou objektem dobývání, dehumanizovaným nepřítelem nebo teroristy? A hrají se tam takové hry?

V letech 2005 až 2008 jsem dělal terénní výzkum v Damašku, Káhiře a Teheránu a můžu říct, že počítačové hry jsou na Blízkém východě ohromně populární médium a západní hry se tam hrají. Vzhledem k tomu, že v mnoha blízkovýchodních zemích nefunguje ochrana autorských práv, dají se tam evropské a americké hry koupit záhy po jejich vydání na Západě za zlomek ceny. Takže tamní hráči sledují, co se vyrábí na Západě, a hrají to. Pokud jde o vaši otázku - je rozdíl, jak to vnímají hráči a jak to vnímají státní autority. Hráči to berou většinou tak, že ve všech amerických filmech jsou stejně zobrazeni jako teroristé, takže to není nic nového, a hrají ty hry ze stejných důvodů jako lidé na Západě: protože jsou zábavné a skvěle technologicky a graficky zpracované, nesrovnatelně lépe než většina místní produkce. Naopak státní autority západní hry vyloženě znepokojují. Když zůstanu u příkladu Íránu, většinu představitelů státních a náboženských institucí v

Teheránu, se kterými jsem mluvil, vadilo, že mladá generace hraje americké hry, které zobrazují Blízký východ negativním způsobem. Takže se jednak snažili hry cenzurovat, což moc nezabralo vzhledem k tomu, jak tam obchod s hrami funguje, a jednak došlo v roce 2006 v Teheránu k založení Národního institutu počítačových her. Ten měl napomáhat ekonomickému rozvoji odvětví, ale také pomocí grantů a subvencí podpořit vznik her, které by propagovaly íránskou a islámskou identitu a stály v opozici k hrám americkým. Ke vzniku tohoto institutu vlastně pomohla americká hra Assault on Iran z roku 2005, která vyvolala velké pobouření a přispěla k tomu, aby režim uvolnil peníze na domácí vývoj her. Hned první hra, kterou Národní institut vydal roku 2007, byla Special Operation. V ní se íránský voják vydává do Iráku zachránit jaderného vědce zajatého Američany. Pak existuje spousta her založených na historických událostech, v nichž bráníte Írán, například v roce 1941 před sovětskou invazí, a nespočet strategií i střeleček odehrávajících se v Íránsko-írácké válce. Je tam silně akcentován prvek obrany před vnější agresí, hrdinství, nacionalismu a mučednictví. Kromě toho existují hry podporující islámské a rodinné hodnoty - jako třeba Islamic Sims. To je pro tamní přístup typické: vezmete úspěšnou západní hru, takzvaný simulátor života, The Sims, protože ale není z hlediska režimu úplně morální, upravíte ji - v tomto případě tak, abyste nemohli měnit partnery a hra se více týkala budování rodiny.

* Hraje někdo tyto státem sponzorované hry?

Ony většinou nejsou moc povedené, ani na úrovni hratelnosti, ani z hlediska vizuální stránky, takže příliš úspěšné nejsou, přinejmenším v Teheránu. Když jsem si je ve specializovaných státních obchodech kupoval, byl jsem často jediný, kdo se o ně zajímal. Hráči z větších měst jsou k těm hrám podobně kritičtí jako k jakékoli jiné režimní propagandě. Představitelé Národního institutu mi ale tvrdili, že některých titulů se prodá i dvacet nebo třicet tisíc kusů, což je poměrně dost. Je tedy možné, že v odlehlejších oblastech, kde lidé nedisponují tak dobrým hardwarem, jsou tyhle jednoduché a méně náročné hry skutečně populární.

* Útočí se v nějaké státní hře na oplátku na Spojené státy?

Ač je verbální agresivita vůči Spojeným státům ze strany íránské vlády velká, kupodivu ne. Všichni tvůrci státem sponzorovaných her, se kterými jsem mluvil, zmiňovali koncept takzvané svaté obrany, který se vztahuje primárně k Íránu v íránsko-írácké válce, ale přeneseně se týká obecné obrany Íránu před cizím agresorem. To je velmi důležitý prvek režimem propagované národní identity a všechny státní hry ho obsahují. Jedinou výjimkou je akční hra Resistance / Moqawamat z roku 2006, ve které nehrajete Íránce, ale člena komanda libanonského Hizballáhu, který je poslán do Izraele zničit vojenský výzkumný program.

* Hodně se mluvilo o tom, že bojovníci Islámského státu hrají západní počítačové hry, že jsou pro ně svého druhu trenážerem, používaly se pro verbování a podobně. Co je na tom pravdy?

Islámský stát je velmi zručný v mediální propagandě a používání nových médií a informačních technologií pro sebe prezentaci, případně i nabírání nových bojovníků. Mnoho propagandistických videí z jejich akcí záměrně kopíruje estetiku, střih a dynamiku počítačových her. Vidíte akci z pohledu bojovníka, vidíte jeho zbraň, jak voják vyměňuje zásobník... Tenhle aspekt přivlastnění herní kultury tam jednoznačně je. Nicméně skutečných her, které byly zřetelně spojeny s Islámským státem, bylo jen pár a víceméně šlo o flashové hříčky nebo jednoduché modifikace existujících západních her. Islámský stát nepotřebuje vyrábět propagační hry, protože je efektivnější jen zkopírovat herní estetiku a udělat s její pomocí video. Islamistickým hnutím, které skutečně vyrábí hry určené ke své propagaci, je libanonský Hizballáh. Ten vydal sérii Special force / Al-Qúwa al-chása, což jsou střelečky, v nichž bojujete v libanonské válce. Série je technologicky velmi dobře provedena a je i poměrně hratelná, protože je to přepracování amerického Far Cry z roku 2004. Je dostupná v arabštině, perštině a angličtině, a je tak součástí propracované mediální strategie Hizballáhu. Hizballáh je ovšem jediná islamistická skupina, o které vím, že skutečně používá počítačové hry pro svoji propagandu.

Vít Šisler (nar. 1978) působí jako odborný asistent oboru studia nových médií na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Ve svém výzkumu se věnuje informačním a komunikačním technologiím na Blízkém východě a výukovým hrám a simulacím. V letech 2007 a 2008 působil v Centru blízkovýchodních studií na Americké univerzitě v Káhiře, v letech 2008 a 2009 absolvoval díky Fulbrightovu stipendiu vědeckou stáž na Northwestern University v Chicagu. Je hlavním designérem výukové simulace Československo 38-89 (2015).

Foto autor| Foto Marta Kolářová

První měření sil mezi Rexem Tillersonem a jeho ruským protějškem Lavrovem

16.2.2017 ČRo Plus page 01 17:10 Den podle...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Dobrý den. Já vás moc vítám u svého pořadu a hned vám řeknu, co vás čeká a nemine, jestli zůstanete u přijímačů až do osmnácté hodiny. Jak dopadlo první měření sil mezi novým americkým ministrem zahraničí Rexem Tillersonem a jeho ruským protějškem Sergejem Lavrovem. Odchladlo se, ochladlo v Moskvě nadšení z nové americké administrativy? Členské státy NATO by měly přihodit na svoji obranu víc peněz, aby jim v případě nutnosti Spojené státy pomohly. Tak pravil ministr obrany James Mattis. Proč si český ministr Stropnický myslí, že jsme v tomhle směru v ažuru? Co je česká vláda stihne do konce funkčního období? Kdy se na českých silnicích objeví víc elektromobilů, a opravdu to chceme? Dozvíte se čerstvé informace z vyšetřování smrti bratra severokorejského vůdce. Nebyl zas takový ctitel západního způsobu života, jak se o něm tvrdilo. Proč se lékaři bojí, že jich kvůli elektronickým receptům až čtyři tisíce skončí? No, a na závěr vám odvyprávíme příběh Winternitzovy vily. Loosova skvostu, který potomci původních majitelů otevírají veřejnosti. No, a je to drama skoro jako v knize Simona Mawera Skleněný pokoj o brněnské vile Tugendhat. Tak se hezky posaďte, přeji vám dobrý poslech.

Zástupci nové americké administrativy mají možnost poprvé z očí do očí vyjasnit dalším světovým hráčům, co mají z twitterového účtu prezidenta Donalda Trumpa brát vážně. A asi s největším napětím se očekávalo vůbec první setkání nového amerického ministra zahraničí Rexe Tillersona s jeho ruským protějškem Sergejem Lavrovem v Bonnu. A to na okraji schůzky diplomacích zemí G 20. Té dodávají na pikantnosti například současné diskuse o tom, jak daleko šly kontakty Trumpova prezidentského týmu s Ruskem, i Tillersonovy osobní vztahy s ruskými politiky. Tématem dnešní diskuse byly podle Lavrova situace v Sýrii, v Afghánistánu a na Ukrajině. Naopak o sankcích uplatňovaných proti Rusku se nejednalo. Na lince je geopolitolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze Michal Romancov. Dobrý den.

Michael ROMANCOV, geopolitolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze

Dobrý den.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak, Lavrov to jednání s Tillersonem označil jako produktivní. Což se asi v těchto případech říká vždycky, pokud se přímo neporvou. A řekl, že se s americkým kolegou shodli na tom, že Rusko i Spojené státy spojuje zájem na boji proti terorismu. Co se z toho celkem strohého prohlášení dá vyčíst?

Michael ROMANCOV, geopolitolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze

V zásadě jenom to, že se ty vzájemné vztahy nikam neposunuly od doby, co byl prezidentem Obama a ministr zahraničních věcí John Kerry. Protože ten boj proti terorismu, to bylo to jediné, co oba tyhle ty významné aktéry spojovalo už předtím.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Takový nejmenší společný jmenovatel, bych tak řekl.

Michael ROMANCOV, geopolitolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze

Přesně tak. A tak jak vlastně Moskva se tvářila, že se tento společný jmenovatel podaří díky volbě Donalda Trumpa velmi rychle zásadním způsobem rozšířit, tak zatím tomu nic nenasvědčuje.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, ale nemyslíte si, že přece jenom na tomhle by se mohli shodnout víc? Protože já jsem zaregistroval, že Spojené státy chtějí víc zasáhnout proti Islámskému státu takzvanému, dokonce se spekuluje, že by Pentagon navrhnul vyslání pozemních jednotek. Nebylo by tohle právě ta součást společné řeči, se kterou by mohli začít?

Michael ROMANCOV, geopolitolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze

Samozřejmě, že mohli. Ale to by Rusko skutečně muselo mít zásadní důvod, proč bojovat proti Islámskému státu. A Rusko sice říkalo, že to je ten principiální důvod, proč jdou do Sýrie. Ale za tu dobu, co se tam angažují, což už je mimochodem výrazně delší doba, než po kterou tam původně měly ruské síly působit, tak se ukázalo, že tím hlavním důvodem rozhodně není boj proti Islámskému státu. To znamená, my se můžeme velmi rychle znovu vrátit do té situace, že se zintenzivní americká přítomnost na tom syrském, nebo syrském a severoiráckém jaksi bojišti. Ale Rusko i nadále bude mít jaksi své představy, a ty budou jiné, nežli představy, které budou mít Spojené státy.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, Rusko by asi hodně stálo o zrušení sankcí. Ale ukazuje ten výsledek - nevýsledek dnešní schůzky, že to rozhodně tak snadné nebude?

Michael ROMANCOV, geopolitolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze

Určitě. Myslím si, že ono to má svou, až bych řekl humornou vlastně stránku, když se podíváme na to, co se děje v ruských médiích, tam vlastně od okamžiku, kdy Donald Trump zvítězil, tak se z Trumpa stal ten vlastně nejcitovanější jaksi politik. To už dokonce u Rusů samotných vyvolalo jistou nevraživost. Protože ...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Zastínil Vladimira Putina?

Michael ROMANCOV, geopolitolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze

Přesně tak. Poprvé od roku 2011 v ruských médiích se psalo o někom víc než o Putinovi. Že už toho mají plné zuby. A když vlastně Trumpův nej..., Trumpův mluvčí prohlásil, že je zapotřebí vrátit Krym Ukrajině, tak to vyvolalo naprostou, naprostou paniku. A prostě chvíli to vypadalo, že vlastně ta určitá část ruských politických elit, která nejvíc vlastně říkala Trump je náš, a teď vlastně se všechno změní, tak ti vypadali, že jsou naprosto, naprosto jaksi opaření tímhle tím výrokem.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

To je ale zajímavé, třeba když se člověk podívá na tento týden na vydání časopisu Economics, tam se píše, že Spojené státy by mohly nebo chtěly ze spolupráce s Ruskem vytěžit docela hodně. Například Moskva by pomohla Washingtonu s Čínou a Íránem, přestala by rozněcovat konflikt na Ukrajině, přestala zastrašovat členské země NATO ležící na jeho hranici. Vypadá to, že takovéto představy asi nejsou moc reálné, co myslíte?

Michael ROMANCOV, geopolitolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze

Myslím si, že to není vůbec reálné. Protože přesně to, co jste jmenoval, tak díky všemu tomuhle tomu se Rusko primárně ve svých vlastních očích stalo opětně velkým. Tohle to by vlastně znamenalo, že všechno to, co se od ruské anexe Krymu uskutečnilo, by museli jaksi odhodit. A faktem je, že už jsme byli v Rusku svědky jaksi mnohých ostrých změn kurzu, ale tohle to by znamenalo vlastně popření jaksi sebe sama. A to si v tento okamžik opravdu nedokážu představit.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A není také jasné, co by na druhou stranu mohly nabídnout Spojené státy. Protože tohle jsou věci, které vyhovují jim, ale ne Rusku.

Michael ROMANCOV, geopolitolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze

Jednoznačně. Ale to se opětně vracíme k tomu, co už jsem říkal na začátku, prostě ten společný jmenovatel je skutečně naprosto, naprosto miniaturní.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Geopolitolog z **Fakulty sociálních věd** Michal Romancov byl naším hostem. Děkuji. Na shledanou.

Michael ROMANCOV, geopolitolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze

Na shledanou.

A sakra. U Jílkové se střetne nad Donaldem Trumpem sestava, ze které vám spadne čelist

16.2.2017 parlamentnilisty.cz page 00 Monitor
mp

Vžene nás Donald Trump do náruče Rusku? Tuto otázku se dnes večer chystá položit moderátorka Michaela Jílková v pořadu Máte slovo účastníkům vysílání. Seznam pozvaných hostů naznačuje zajímavou podívanou.

Může Donald Trump spustit třetí světovou válku? Hrozí, že nás jeho někdy kontroverzní výroky přivedou do záhuby? Nebo nás snad obětuje ve jménu lepších vztahů s Ruskem?

Na tyto osudové otázky bude před kamerami České televize v pořadu Michaely Jílkové Máte slovo odpovídat někdejší ministr pro lidská práva Jiří Dienstbier (ČSSD). Spolu s ním ve studiu stane František Ringo Čech, který si dává pozor na pusu ještě mnohem méně než Trump. Společnost doplní amerikanista z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Kryštof Kozák. Přejde také hostující profesor na New York University Tomáš Klvaňa.

Slovo dostanou i ekonom Pavel Kohout a ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky Hynek Kmoníček. O něm se spekuluje, že se stane příštím českým velvyslancem v USA. Dokud se Washington nevyjádří, zůstane Kmoníček spolupracovníkem prezidenta Zemana. Pokud se Kmoníček přece jen stane velvyslancem v USA, sám o sobě říká, že se ocitne v oku uragánu.

Mezi hosty nebudou chybět ani Američan žijící v Praze Howard Rokofsky a Osmany R. Laffita, jenž osobně zná rodinu Donalda Trumpa.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1401&clanek=475841>

Donald Trump a my

16.2.2017 ČT 1 page 01 21:30 Máte slovo

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Máte slovo. Hezký večer, milí diváci. Americký prezident Donald Trump je nepochybně muž činu, který volí radikální řešení a nebere si servítky. Je takový nejmocnější muž planety pro demokracii požehnáním nebo nebezpečím? A může svými různými opatřeními ohrozit bezpečnost a hospodářský růst v Evropě nebo naopak vyřeší mezinárodní konflikty a politici začnou víc naslouchat skutečným potřebám občanů? O tom diskutovat budou. Donald Trump je odpovědí lidí, kteří mají problém s politickou korektností a nechtějí v budoucnu žít dramaticky jinak než dnes. Prohlásil ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky. Dobrý večer.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Dobrý večer.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Trump představuje kulturní i bezpečnostní hrozbu pro svět. Obává se exministr pro lidská práva, senátor ČSSD.
Dobrý večer.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Hezký večer.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Prezident Trump dává najevo, že mu jde o nižší daně a velmi podstatnou redukci byrokracie a regulace. Nikoho takového v Evropě nemáme. Namítá renomovaný ekonom. Dobrý večer.

Pavel KOHOUT, ekonom

Dobrý večer.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Trump už teď pracuje na tom, aby neztratil žádného svého voliče a je mu jedno, že žádného nového nezíská. To je názor amerikanisty z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý večer.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Dobrý večer.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

A za vás veřejnost. S Trumpem přichází nová naděje. Je přesvědčen známý hudebník, malíř a spisovatel. Dobrý večer.

František Ringo ČECH, hudebník, malíř, spisovatel

Dobrý večer.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Jestli nás Donald Trump pošle do náruče Ruska, to nebudeme do poslední chvíle vědět. Je nevyzpytatelný. Myslí si hostující profesor New York University v Praze. Dobrý večer.

Tomáš KLVÁŇA, hostující profesor New York University v Praze

Dobrý večer.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Pane řediteli, neobáváte se jako zde protistrana, že právě ty protiimigrační kroky, opatření Donalda Trumpa mohou zradikalizovat muslimy a může přibýt více teroristických útoků v USA a v Evropě?

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

No tak kdybychom se domnívali něco takového, tak vlastně implicitně připouštíme, že samotný, samotní tito migranté jsou problémem a když jim zablokujete vstup do USA, tak vám udělají problém v Evropě. Což samozřejmě by byla strašlivá generalizace. Já se domnívám, že Donald Trump je ve fázi, kdy má dva typy

kritiků. Kritiky jako bude, předpokládám, kolega Dienstbier, kteří protestují proti čemukoli, co Donald Trump udělá, protože k tomu mají základní ideový důvod. U takových kritiků je strašně zábavná diskuse, ale většinou je nepřesvědčíte, protože víra není otázkou rozumu. A pak má kritiky, kteří říkají, že on v zásadě směřuje tím směrem, který od něho jeho voliči očekávají a který není daleko od zdravého selského rozumu, ale nedělá to nejšťastnějším technickým způsobem. A právě ten zákaz migrace vůči sedmi muslimským státům, tedy on to vlastně není zákaz migrace, ono je to takzvané extrémní vetování, je toho klasickou ukázkou. Ve chvíli, kdy všechna média psala o tom, jak je to něco totálně neamerické a de facto nezákonné, začalo se ukazovat, že tomu tak není, že to má poměrně velkou podporu nejenom ve Spojených státech ale překvapivě i v Evropské unii. A když jsme se z médií dozvěděli, že proč tam jsou tyto země a ne nějaké jiné a že s těmito zeměmi není problém, já jsem si schválně udělal průzkum, kolik občanů z těchto sedmi zemí bylo v posledních letech odsouzeno, ne obviněno, odsouzeno za terorismus ve Spojených státech. 72.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Tak pojďme nyní tedy, pane senátore, protože vy jste na adresu Donalda Trumpa právě řekl, že to je nekompetentní egomaniak netušící důsledky svých neústavních dekretů. A že jsou vlastně nebezpečné. Tak v čem?

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Víte, já, aby pan Kmoníček neříkal, že to je moje zařatost vůči Donaldu Trumpovi, tak já si vypůjčím názor velmi respektovaného republikánského senátor McCaina, který označil tento dekret za bezpečnostní hrozbu pro Ameriku.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

No a v čem je právě ta bezpečnostní hrozba?

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

No, právě ta hrozba je v tom, že ten dekret paušálně řekl, že lidé ze sedmi zemí jsou nebezpečím pro Spojené státy a to bez ohledu právě na nějaká fakta, do jaké míry se podíleli na nějakých nebezpečných aktivitách ve Spojených státech. Nevím, kde pan Kmoníček bere těch 72 odsouzených. Já, co sleduju tedy americká média, tak naopak tvrdí, že tam nikdo z nich se nedopustil, teď nemluví o jakémkoliv odsouzení, ale nikdo z občanů těchto zemí se v Americe nedopustil žádného teroristického útoku. Takže je to naprosto nesmyslné. A mimo jiné na tom je založená i ta argumentace u amerických soudů, že to opatření vlastně nesleduje žádný legitimní cíl, protože nijak nezlepšuje bezpečnost, naopak i podle některých republikánských senátorů ji dokonce zhoršuje. A navíc ten dekret má ještě další velmi nebezpečné souvislosti. Například to, jak americký prezident, což myslím, že se asi nikdy v minulosti nestalo, zpochybňuje americké soudy, americkou justici. Ne, že by nesouhlasil s tím výrokem, ale on zpochybňuje vůbec samotné soudce, takzvaný soudce, to je velmi nebezpečné. To ohrožuje samozřejmě demokratické zřízení a dělbu moci ve státě.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Tak. Pan ředitel, jestli chce reagovat.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

A k tomu nutno říci, že to samozřejmě nebyla ze strany Trumpovy administrativy reakce na oněch 72 zmíněných, to byla reakce na to, že když se podíváme konkrétně, jak to vypadá třeba v případě Sýrie. Víza zpracovává americká agentura, která má na to jednu miliardu dolarů ročně a na jednoho syrského uprchlíka má v zásadě 18 až 24 měsíců. Těch 18 až 24 měsíců si ho nafotí, odebere mu otisky, získá nějaké neověřitelné informace o jeho minulosti a následně je porovná s americkou databází, kde překvapivě není nic, protože Amerika, tedy Spojené státy a Sýrie databáze nesdílí, tudíž není žádná možnost, jak něco, co naberete, porovnat s něčím jiným. Jediné, co sdílí, je česká ambasáda v Damašku, která přirozeně nic takového dělat nemůže. Takže za jednu miliardu dolarů získáte 24měsíční proces, kdy kontrolujete Syřana, o kterém se ani nedozvíte, jestli je Syřan. A ten zákaz v zásadě není o tom, že by v konci takový člověk nemohl přijít, Amerika

bere migranty a bude brát migranty. Ten je o tom, jak dlouho a jak efektivně bude v případě zemí, kde to není s čím poměřovat, možno upravovat tento proces.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak já poprosím pana doktora Kozáka, aby reagoval. Prosím.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Kdyby toto byla pravda, tak by Trump postupoval zcela jinak a nevydával by ten dekret, který vydal, ale navrhnul by legislativu, která zpřísní například prověřování.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

No, ale on by mu jim McCain pokazil, protože samozřejmě problém je v tom, že jaksi John McCain je republikán a Donald Trump je jenom za Republikánskou stranu.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Tak pan doktor Kozák. Prosím.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Tak já bych k tomu řekl dvě důležité věci. Zprv se tady uplatňuje nebezpečný princip kolektivní viny. Prostě ta paušalizace jako zasahuje zejména ty, například třeba v případě Íránu, jo, ty styky mezi Íránem a Spojenými státy jsou poměrně čilé a jsou to ti lidé, kteří jezdí do USA, kteří jsou často jako příznivci zlepšení vztahů s USA a tento paušální zákaz tady ty lidi samozřejmě našťve. Takže a ta druhá důležitá věc je, že za 8 let administrativy Baracka Obamy nedošlo k žádnému spektakulárnímu teroristickému útoku, který by spáchal nějaký migrant.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak necháme pana Čecha reagovat.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

A pardon, ještě teda Saúdská Arábie a Egypt tam není. To je taky velmi důležité.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Tak.

František Ringo ČECH, hudebník, malíř, spisovatel

Pan Čech mi řekl, že na Karlově univerzitě je nějaký protitrumpovskej klub. Že jste založili klub proti Trumpovi? A já úplně zírám, co říkáte, pane doktore. To je, soudíte člověka za něco, co prostě vůbec k ničemu nedošlo. To jsou všechno vyhlídky, chiméry, to, o čem mluvíte. Fakt je, že já, dneska jsme v takový situaci, to je moje stanovisko, očekávání a jak říkal Cimrman, očekávání zklamání, očekávání zklamání, očekávání zklamání. S tím mají Češi zvyk. Ale takhle už jste zaujal stanovisko, budete ho zastávat, dokud Trump bude živ.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Takhle to teda jako vůbec není. A protitrumpovský klub tam opravdu nemáme. Nicméně jako my, co o těch věcech hodně čteme a uvažujeme, tak je zajímavé, že jsme dospěli k tomu, že například si nikdo neuvědomuje, že mezi těmi nebezpečnými migranty je vlastně spousta dětí a nezletilých.

František Ringo ČECH, hudebník, malíř, spisovatel

A maj medvídky v ruce všichni. Vy jim dáváte medvídky do ruky.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Vy jste jim dal do ruky medvídka. Já jim do ruky medvídka nedával.

František Ringo ČECH, hudebník, malíř, spisovatel

Všichni mají medvídky.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Prosím vás, tak jako jestli tady máme mít nějakou racionální diskusi, tak mi tady nevkládejte medvídky do úst, jo.

František Ringo ČECH, hudebník, malíř, spisovatel

Do ruky. Já jsem řek do ruky.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Pozor. Pozor. Ne. Ta nebezpečná věc je, že nám samozřejmě jde o to, co se stane s těmito dětmi a nezletilými migranty. A to, jak se chová Donald Trump, tak akorát nahrává všem rekrutérům Islámského státu a Al-Káidy. Tím svým jako drsným antimuslimským přístupem, jako není nic jednoduššího, než dnes být rekrutor Islámského státu a Al-Káidy a jenom využívat jako vlastně ty v podstatě nenávislné proslovy Donalda Trumpa.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak. Pan Kohout.

Pavel KOHOUT, ekonom

Já se k tomu nebudu moc vyjadřovat. Mně to jenom tak trochu připomíná, jak se v roce 1938 mluvilo o Winstonu Churchillovi jako o válečném štváči. Nakonec se ukázalo, že měl pravdu. Taková jenom poznámka.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak. Chce pan doktor Klvaňa a potom tam se.

Tomáš KLVÁŇA, hostující profesor New York University v Praze

Já bych jenom řekl, že to je velmi odvážná paralela Winstona Churchilla s Donaldem Trumpem. Ale počkejme si, třeba bude mít kolega Kohout pravdu. Já si spíš myslím, že nebude, protože Donald Trump je nebezpečný demagog a je nepředvídatelný. My nevíme, co udělá zítra a já se obávám, že ani on sám neví, co udělá zítra. K tomu zákazu. Vezměte si, že je tam třeba Irák. Irák dnes bojuje proti ISIS, proti těm teroristům Islámského státu. To jsou kluci, kteří jsou ochotni umírat v boji proti teroristům a Amerika, na jejíž straně v zásadě ten Irák bojuje, jim zakázala vstup do země. Myslíte si, že tohle by vás nenaštvalo? Tohle by vás neznadikalizovalo? Donald Trump má po celém světě vysoké baráky a na všech těch vysokých barácích má zlatým písmem napsáno Trump. To se dneska postupem času mění v terč.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak. Pane řediteli, chcete reagovat?

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Já bych reagoval jenom jednou věcí, že tady opravdu bych oddělil to, Donald Trump chce dosáhnout a způsob, jakým to dělá. Ten způsob, jakým to dělá, souhlasím, že není nejšťastnější, protože se jedná o docela

nebezpečnou generalizaci, která může mít opačný výsledek. Nicméně nedělat nic se prokázalo být stejně nebezpečné. Dále. Irácká armáda. No, podívejte, kdyby irácká armáda byla natolik našimi spojenci, tak by asi nestihla ztratit Mosul za jediný den, zatímco my se snažíme zpátky dostat šestej měsíc, že?

Tomáš KLVÁŇA, hostující profesor New York University v Praze

To je spíše o neschopnosti než o tom, že nebojují.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak. Tam se občan hlásil a potom vy. Prosím.

Rostislav ADAM

Dobrý den. Mé jméno je Rostislav Adam. Já bych jednak chtěl tady potvrdit to, že mezi těmi uprchlíky je spousta dětí. Sám jsem se s nima setkal. Ale chtěl bych tady zmínit jednu důležitou věc, která nám jaksi s Trumpem, a on to teda není jenom Trump, ona je to třeba paní Le Pen ve Francii, pan Orbán v Maďarsku, pan Kaczynski v Polsku, koneckonců tady máme těch lidí podobnejch taky hodně, třeba pan Zeman nebo /nesrozumitelné/.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Máme tady pana ředitele. Tak dobře. Pojdme, kam tím směřujete tedy?

Rostislav ADAM

A když se podíváme jako do historie a relativně nedávný, vlastně 2. světová válka tady byla ani ne před 100 lety, tak podobný princip jako Donald Trump teďka prosazuje ve Spojených státech, jako prosazují tihle lidé, generalizaci, tak podobnou, podobný princip prosazoval Adolf Hitler a víme, jak to skončilo. Začalo to zákazy a skončilo to u masového vraždění.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Tak kdo chce reagovat? Pane řediteli, prosím.

Osmany R. LAFFITA, zná osobně rodinu Donalda Trumpa

Já mluvím se svojí /nesrozumitelné/ tady v Česká republika. Já nevidím, že Donald Trump by dělal něco, co by nebylo oprávněno, jak říkali jste. Je to prezident Spojených států. Ať se vám to líbí nebo ne.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

To říkají americké soudy.

Osmany R. LAFFITA, zná osobně rodinu Donalda Trumpa

Dobře. Ale počkejte. Prostě dělá to, co je. Všude, kde vybuchne nějaká bomba, není to Číňan, není to Kubánec, není to, nebudu říkat, kdo to je, ale víte vy, kdo to je. Vybuchne to z Belgie, víme, kdo to dělal. Vybuchlo to v Amerika, víme, kdo dělal.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Počkejte, vy nemáte mikrofon. Ano. Prosím.

nejmenovaná osoba

Pardon. Já jsem z Belgie. U nás Donald Trump není a u nás stejně bouchlo bomby.

Osmany R. LAFFITA, zná osobně rodinu Donalda Trumpa

Ale každopádně si říkal, já vám například, je to svojí zemi, ale neříkal nebo nezakazoval tyhle lidi, aby tam šli, on říkal, že se bude řešit, se bude dělat program, by byli zkontrolovatelní ty lidi, protože například já osobně, pokud cítím nebezpečný u sebe doma, nepustím kdokoli. Tak to je jeho země a on pustí, koho on chce.

nejmenovaná osoba

Vy přijdete ke mně domů, děláte bordel a já nemůžu říct, že už nemůžete přijít? Samozřejmě. Když děláte u mě doma bordel, já vás už nepozvu.

Tomáš KLVAŇA, hostující profesor New York University v Praze

Já jsem proto každého, kdo dělá bordel, vyhostit. Já s váma souhlasím. Ale to přece nejsou všichni. /Souzvuk hlasů/.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Ta generalizace není o tom, že už do Ameriky nikdy nepřijde nikdo z oněch sedmi zemí. Ta je o tom, že budou procházet podstatně silnějším screeningem, který zaručí, že ho bude aspoň mít...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Dobře. Ale pane řediteli, přeci jenom v tomto případě jde o to, že se to týkalo řady občanů, kteří už tím kontrolním mechanismem prošli, kteří mají zelené karty, kteří tam mají trvalé bydliště.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

V tom máte pravdu, že tak, jak to bylo zavedeno, a to jsme zase o rozdělení toho, co udělal a jak to udělal. Udělal to špatně, protože jakmile je člověk jednou občan, je občan a nemůže se mezi nimi rozlišovat. Byl to problém s green kartama, byl to problém se způsobem provedení. Ale ne se záměrem.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Já souhlasím s tím, že je možno změnit režim, jakým způsobem se udělují povolení ke vstupu do Spojených států nebo do kterékoliv země. Že není nutno pustit úplně každého, je ho možné prověřit. Ale nesouhlasím s tím, co vy jste říkal, protože ve Spojených státech doopravdy naprostá většina teroristických útoků, které se odehrály, tak byla způsobena lidmi, kteří už tam dávno žijí, jsou američtí občany, často, často dokonce jsou to pravicoví extremisti, když se podíváme zpátky do historie.

nejmenovaná osoba

Buddhisti nejsou.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

To ale něco jiného. Ale to, co je podstatné...

Osmany R. LAFFITA, zná osobně rodinu Donalda Trumpa

On zakazoval, on zakazoval třeba naše Kubánce. Víte, že bylo napsáno smlouva mezi Amerika a Kuba. Dáno suchý nohy a mokré nohy. První, co slíbil, byl to a udělal. A já nejsem proti, já jsem pro. On zakazoval, proč musíme přijímat? Ať dělají věci legálně, jak /nesrozumitelné/.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Ale ta podstata je, že způsobem, jakým Trump rozhoduje, tak nesleduje ty účely, o kterých tady mluví pan Kmoníček, protože pak by přijímal nebo navrhoval úplně jiná opatření, například změnu legislativy, která zpřísní azylový proces, procedury, v kterých se rozhoduje. To se zatím vůbec nestalo. Já si myslím, že tady je

doopravdy naprosto zřetelný chaos, kdy je vidět, že ani Trumpova administrativa neví, co má dělat. Zrovna v posledních dnech to sledujeme každou hodinu v přímém, v přímém přenosu, naprostou bezradnost, chaos, kdy jednotliví vysocí členové americké administrativy vzájemně popírají jeden druhého. Od Trumpa slyšíme jeden den zpochybnění NATO, druhý den od jeho velvyslankyně v OSN nebo nově potvrzených ministrů obrany a zahraničí, že NATO je základem naší bezpečnosti. Vidím, slyšíme Trumpa na adresu Ruska, pak slyšíme jeho velvyslankyni nově jmenovanou u OSN, jak má velmi tvrdý projev.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

A vás to mate, že to nemůžete odhadnout dva měsíce dopředu.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Ne. Mě to, copak kdyby to mátl mě, tak to není takový problém. Ale já myslím, že nepředvídatelnost, takto hrozná nepředvídatelnost i pro členy Trumpovy administrativy, nemluvě o Kongresu i vlastně vlivných republikánských členech Kongresu a o partnerech Spojených států v celém světě, to samo o sobě je bezpečnostní riziko, to, že je takovýto chaos v americké administrativě.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Jedna věc o nepředvídatelnosti Trumpově, to je oblíbené klišé. Já mám ale obavu, že Trump pořád kolem dokola dělá jednu věc. Řekne, co udělá, oni mu řeknou, že to nejde. On napíše Twitter, že to opravdu udělá, oni mu zase řeknou, že to nejde a on to pak udělá a všichni řeknou, že to bylo nepředvídatelné. Následně to narazí nebo nenarazí na soudní systém.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Ne. To není pravda.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak. Chce pan Kozák? Pan doktor Kozák, chcete reagovat? A pak potom pan Čech.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Jenom Krátce. Prostě jako takhle to opravdu není. Jo. Prostě když se podíváte i jako jak vedl tu volební kampaň a na ty první kroky té administrativy, na výběr lidí a na ty diskuse kolem toho. Myslet si, že Donald Trump má nějaký jako grandiózní plán a že ví, co dělá, tak je úplně evidentní, že ve spoustě věcí, ať už je to ta zed', ať jsou jako tady ty zpackané protiimigrační exekutivní vyhlášky, tak on vlastně nemá jako dobrou představu o tom, co dělá. A tady zaznělo, že to je nejmocnější muž planety, který má tlačítko na jaderném arsenálu, no tak to není, jako já z toho teda opravdu velkou radost nemám.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak necháme pana Čecha.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Já s váma souhlasím v tom, že tam není velký grandiózní plán, že to často jde pokusem, omylem, to jednoznačně. Ale jenom si prostě nejsou úplně jistí...

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Odpálí se to, neodpálí se to, jo.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Ne. Ono to právě není /nesrozumitelné/.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Dobře. Tak necháme pana Čecha. Pan Čech chtěl reagovat. Potom tato strana. Prosim, pane Čechu, vy jste chtěl.

František Ringo ČECH, hudebník, malíř, spisovatel

Pan Čech rád poslouchá pana Kmoníčka, poněvadž mluvčí skvěle, pane Kmoníček.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Ale pane Čechu, vy třeba říkáte, že, tady jsme slyšeli, že pan prezident Trump neví, co bude činit za pár dnů a vy naopak říkáte, že to ví.

František Ringo ČECH, hudebník, malíř, spisovatel

Jak oni to vědí, že on neví, co bude činit?

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Vy říkáte, že ví, co dělá.

František Ringo ČECH, hudebník, malíř, spisovatel

Trump ví, co dělá, paní Jílková. Já jsem chtěl jenom promluvit k navracení migrantů. Nikoho nevykážete, nikdo neodejde. Dneska ještě není ta situace taková, ale až se provalej ty tábory, pane doktore Kozáku, nikdo je nezadrží, nikdo je nevrátí.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Mluvíme o Americe teď?

František Ringo ČECH, hudebník, malíř, spisovatel

To je celosvětovej problém. Odvolávají se k soudům, dostávají právníky, pořád se odvolávají a když jim Merkelová dá velký peníze, jak jsme dneska, odměny...

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Jako na cestu do Spojených států nebo?

František Ringo ČECH, hudebník, malíř, spisovatel

Ano. Ne. Do vlasti. Do vlasti. Tak oni ty peníze vemou přijedou do Libye, nasednou na první gumovej člun a vrátěj se vám zpátky. Nikoho nevrátěj, nikdo neodejde. Všichni tady zůstanou. Vzpomeňte si, Dienstbiere, na mě.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Tak. Pan doktor Klvaňa chtěl. Prosim.

Tomáš KLVÁŇA, hostující profesor New York University v Praze

Já Ringovi závidím jeho jistotu v tom, co bude Trump dělat, protože opravdu jeho poradci nevědí, co Trump udělá. Oni se orientujou podle jeho tweetů a posílají mu vzkazy přes televizní rozhovory. Trump večer přijde domů, zapne si televizi a několik hodin sleduje zpravodajství kabelových televizí. A reaguje na to zpravodajství impulsivně prostřednictvím tweetů.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

A jenom jak to víte?

Tomáš KLVÁŇA, hostující profesor New York University v Praze

Vím to proto, že to prostě publikovalo několik deníků.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

No ale jak oni to vědí, víte?

Tomáš KLVÁŇA, hostující profesor New York University v Praze

A ta Trumpova administrativa je, ta Trumpova administrativa prostě tyhle informace pouští ven novinářům, je to administrativa, která vůbec historicky je nejméně /nesrozumitelné/, to znamená, ty informace prosakují z ní nejméně za posledních několik desítek let. To je potvrzená věc. A můžete se podívat na ty jeho tweety a můžete se podívat, co běželo v těch televizních programech a on na to reaguje. To je nějaký systém, to je nějaký systém?

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

No tak my tady máme pana Malého. Pan Malý. Podívejte, my tady máme pana Malého, který se připojil, že, na Twitter pana prezidenta Trumpa. Vy máte přehled.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

No, ono to může být někdy zábavné.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

No ne, počkejte, tak prosím.

Libor MALÝ

Dobrá večer. Libor Malý, blogger. Pro mě jste zábavný vy, pane Dienstbiere, protože ono to je strašně, ono to je jednoduchý. Donald Trump, jak řekl v posledním duelu s Clintonovou, řekl, že Hillary Clintonová s Obamou vytvořili Islámský stát. Realita, realita je asi taková, vy jako diplomaté asi takhle nemůžete mluvit, ani tato strana, ale realita je taková, že Donald Trump i Vladimir Putin i Le Pen i britský europoslanec Nigel Farage, Orbán, Miloš Zeman, Tomio Okamura, všichni tihle politici bojují proti světové mafii, finanční, militantní mafii, respektive establishmentu, proti kterému Donald Trump bojuje.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Vidím, že tady máme spiklenecké teorie.

Libor MALÝ

No, spiklenecké teorie by to mohly být, kdyby se nedělo to, o čem jsme spousta lidí, jako jsem já, mluvili před pěti lety. Před pěti lety už jsme říkali, že se budou zvyšovat teroristický útoky, že bude migrace, že budeme mít problém a budeme na hraně války. Byl jsem vysmíván do obličeje. Je to realita, pane Dienstbiere, kterou jste vy podporou establishmentu světového pácháte.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. No tak prosím, kdo chce reagovat? Ne, pan doktor Kozák. Prosím.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Mě by teda zajímalo, jestli teda Donald Trump bojuje proti světovému iluminátskému establishmentu, proč jsou klíčoví lidé, kteří jsou zodpovědní za ekonomickou politiku, bývalí bankéři z Goldman Sachs? To mi opravdu vysvětlíte.

Tomáš KLVÁŇA, hostující profesor New York University v Praze

A ještě k tomu dám, proč má ve svém kabinetu nejvíc miliardářů v historii Spojených států? /Souzvuk hlasů/.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Je z Goldman Sachas a odpovědný za "hedžové" fondy, které se podílely na rozpoutání světové finanční krize v roce 2008.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Ministr zahraničí je Rex Tillerson.

Libor MALÝ

Můžeme, můžeme konkretizovat takhle ti lidi, samozřejmě jako vy jste třeba mluvili o velvyslankyni v OSN, která mluví úplně jinak než Donald Trump. Jsou to lidé, kteří jsou třeba zkorumpovaný stále a nemluví stejnou řečí jako Donald Trump.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Ale vždyť ji tam před pár dny jmenoval Donald Trump.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Ale podívejte, pánové, pan Malý směřuje tam, že přece jenom Donald Trump jaksi zdůrazňuje, že teď bude myslet na ty občany, ano, co oni si přejí vlastně, že tedy jejich přání budou plnit, ano, že chce vyřešit i tu migrační otázku, tak tam směřoval pan Malý, víte, jestli by si z toho tedy neměli taky politici vzít třeba vzor.

Tomáš KLVÁŇA, hostující profesor New York University v Praze

Já myslím, že každý miliardář v České republice i jinde má na starosti a na srdci obyčejného občana, ne? Máme to tady přece u nás taky.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

No myslíte si, že ti politici s průměrnými platy je mají taky, pane Klvaňo?

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Paní Jílková, Donald Trump samozřejmě vyhrál díky tomu, že byla velká nespokojenost v americké společnosti, jinak by s takovouto rétorikou, s takovouto kampaní nikdy uspět nemohl. A mimo jiné nespokojenost se ztrátou pracovních míst v těch státech toho takzvané /nesrozumitelné/, těch států, kde zanikla celá řada, řada fabrik. Ale já si nejsem jist teda, že by zatím Donald Trump předvedl cokoliv, co by těmto lidem tu práci vrátilo, co by tam znova oživilo, oživilo ty fabriky. A pan Kohout možná má pocit, že Donald Trump bude snižovat daně. Ale já jsem zatím slyšel o zvyšování daní a cel těm, kteří místo ve Spojených státech chtějí vyrábět například za hranicemi v Mexiku. Takže já si nejsem jist, jestli tímto způsobem.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Dobře. Tak pojdme třeba o ty, pojdme o ty...

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Paní Jílková, mně to trošku připomíná, jako když dělníci v 19. století rozbíjeli stroje, protože měli oprávněně pocit, že jim ty stroje berou práci. A stejný recept nyní Donald Trump nabízí těm lidem, kteří přišli o tu práci ve fabrikách v některých státech, například na americkém středozápadě.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Vážení, pojďme přejít na další okruh a to je právě, že on říká, že ta Amerika, že se bude soustředit na sebe a třeba právě Evropská unie, která daleko více dováží do USA, než Amerika vozí do Evropské unie, tak můžou být takové spekulace, že on naopak utlumí, sníží, přiškrtí ty obchody s Evropskou unií. Domníváte se, pane Kohoute, že by mohl ohrozit tedy pracovní místa v Evropě, že by ty firmy přišly o dodávky do USA?

Pavel KOHOUT, ekonom

Já si v první řadě myslím, že pracovní místa v Evropě v první řadě ohrožují evropští politici, nikoli Donald Trump. Ale ještě bych se vrátil k tomu, jak tady pan Dienstbier říkal o příčinách finanční krize v roce 2007, začala v roce 2007, ne v roce 2008, což je důležitý rozdíl, protože ona začala jako úvěrová krize. V podstatě šlo o to, že banky příliš mnoho napůjčovaly. A z těch úvěrů, které napůjčovaly, bylo mnoho špatných úvěrů.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ale já bych se přece jenom vrátila, protože to jaksi diváky zajímá, ano, pojďme ve vztahu Donald Trump - Evropská unie, jestli má zájem ji destabilizovat, pane řediteli, vychvaluje brexit, jak je to úžasná věc, že je to požehnání, svým způsobem jako kdyby nabádal ostatní země, aby také z Evropské unie odešly. Takže má zájem na destabilizaci Evropské unie a jejím obchodním oslabení?

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

No, tak tady jsme zase u toho, že kdybych přijal tezi tady opačné strany, tak to v zásadě vypadá tak, že podle nich Donald Trump neví v zásadě, co dělá, takže je v zásadě principiálně hloupý a právě proto byl zvolen, čili zřejmě hloupými lidmi. Já na rozdíl od vás respektuji vůli amerických voličů.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

To my také.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Ale rád bych od vás, ale rád bych od vás slyšel, kdybyste podědili zemi, ve které, řekněme, se dostaneme z 233% nárůstem hispánského obyvatelstva od roku 1980 do stavu, kdy víte, podle projekcí budete kolem roku 2042 a po něm mít Spojené státy, kde bílý člověk evropského původu se poprvé v historii Spojených států stane menšinou, vám tento vývoj nevyhovuje a co byste tedy Donaldu Trumpovi řekli, že se s tím dá dělat? Přijmout to, smířit se s tím, podporovat to, bojovat s tím?

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Tak pan doktor Klvaňa. Prosím.

Tomáš KLVÁŇA, hostující profesor New York University v Praze

Já myslím, že to je velmi důležitá věc, kterou pan doktor Kmoníček tady jmenoval. On sice trošku nefér nás obvinil z toho, že neuznáváme legitimitu prezidenta, když ho kritizujeme. To přece není tak. My, když ho kritizujeme, tak samozřejmě uznáváme vůli amerických voličů. Nicméně to, co jste zmínil, je důležité v tom smyslu, že nakonec Trump není ekonomickým fenoménem, Trump je opravdu kulturním fenoménem. Je to prostě reakce lidí, kteří jsou nespokojeni s tím, kam se svět vyvíjí. Úkolem politika ale není snažit se vrátit to kyvadlo, ten svět někam, kam ho stejně vrátit nebude moci. On slibuje věci, které prostě nebude moci splnit. Úkolem politika je připravit tu společnost na budoucnost. To Trump vůbec nedělá.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Čili váš recept je, že se tomu nedá nijak čelit a je lépe...

Tomáš KLVÁŇA, hostující profesor New York University v Praze

Je potřeba připravit ty lidi na novou situaci. Dát jim vzdělání...

nejmenovaná osoba

Politici v Evropě právě mají tolik strach dneska, protože pozor, když jeden den budeme muset dělat stejně jako Trump, to je začínat udělat, co jsme slíbil. Vám se nemusí líbit.

nejmenovaná osoba

Ale vždyť on nic nedělá. /Souzvuk hlasů/.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Pane senátore, ale v pondělí to bude měsíc teprve, co je ve funkci.

nejmenovaná osoba

On je tam 3 týdny a co říkal, a proto tady diskutujeme, protože myslíte, že dneska v nějaké zemi v Evropě někdo diskutuje o prezident České republiky nebo premiér od Belgie? Nikdo. Dneska celý svět diskutuje jenom o prezident Trump. A pokud si myslíte, že nemá /nesrozumitelné/ plán, pak teda se velmi mýlíte.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak vážení, necháme teď pana Rokofského, ano? Pan Rokofsky.

Howard ROKOFSKY, Američan žijící v Praze

A vede v Americe panika. Pane řediteli, vy máte zřejmě velkou důvěru v amerických voličů. A oni na sebe nemají důvěru. Pro sebe, mezi sebou. Je to chaos, bylo to chaos minulý rok, je to ještě horší, tam vede panika. A lidi si myslí, že jeho /nesrozumitelné/ plán je rozdělit a vést. A je v tom /nesrozumitelné/ plánu rozdělit a vést velmi šikovný, těch rozporů, bojíte se rozporů, bojíte se lží?

nejmenovaná osoba

Dow Jones taky nemá paniku, protože jde nahoru, jako nikdy nešlo nahoru.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Dobře. Tak možná by na toto mohl reagovat pan Kohout. Prosím.

Pavel KOHOUT, ekonom

Je to skutečně tak. Akciové indexy a finanční trh Spojených států reaguje velice příznivě už od druhého dne po volbách, růstem, který je opravdu překvapivý. A jen taková legrační věc, že někteří akademičtí ekonomové předpovídali pád, krach, paniku po zvolení Trumpa. Známy americký ekonom Justin Wolfers publikoval vědecký článek, vědecký v uvozovkách tak trochu, který predikoval naprostý armagedon po zvolení Trumpa, protože něco spočítal na základě toho, jak se pohybovaly kontrakty během prezidentských debat. Pak se ukázalo, že to byl naprostý nesmysl, že vlastně ten skutečný trh Trumpovi docela věří.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

A čím si vysvětlujete tedy, že ten trh roste?

Pavel KOHOUT, ekonom

No v první řadě trh věří tomu, že Trump sníží daňovou zátěž amerických podniků. Americké podniky čelí nejvyšší daňové sazbě na světě, jo. To se málo ví. Americká korporátní daň je zhruba 40 % podle státu. A to je v podstatě nejvyšší sazba na světě. Je zajímavé, že Amerika nevybírá největší objem daní na světě, protože tam je spousta skulin a spousta možností, jak daňově optimalizovat. A pokud by se Trumpovi povedlo snížit daně a zjednodušit daňové zákony, aby to fungovalo lépe než ten chaos, co tam teď v daních ve Spojených státech je, tak by to bylo životní dílo a byla by to velká zásluha.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak prosím. Tady paní Štěpánová se hlásila. Prosím.

paní ŠTĚPÁNOVÁ

Takže bych konečně ráda tu diskusi převedla na naši zemi, kde vlastně co Trump, tady pan Malý zmínil spojení Trumpa s Putinem, takže kde je ta hrozba toho pana Trumpa. I když já taky vidím spoustu pěkných a dobrých věcí u něho, i to, že rozumí Česku, protože má taky část české rodiny, tak to je příjemný určitě pro nás. Ale jako jeho nebezpečí je v tom, že on se bude směřovat na svoji zemi, bude se tam starat o své problémy a protože Američani vyhráli poslední světovou válku a mají prvenství v rozhodování a právě mají povinnost zajišťovat mír, takže je víceméně možné, že on se už nebude starat o svět, bude se starat first Amerika a nechá Putina v Evropě, aby se rozšířil do celé západní Evropy. Už tam má nachystaný nějaký rakety, takže je to nebezpečný. A moje teda, už tady jsme potřetí v téhle, v tomhle nebezpečí, který tady je pro naši zemi a pořád se nic neděje. Takže já už jsem přišla na to, že už fakt nám zbývá, jenom tady mám dvacetikorunu, je tam ne Cyril s Metodějem, ale je tam svatý Václav, nedej zahynouti nám i budoucím. To je jediný, co jako... Zaměříme se na naši zemi, na naši bezpečnost, naší země.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Já bych poprosila, pane Klvaňo, vy vlastně toto také sdílíte, protože mezi částí veřejnosti skutečně existuje obava, že Trump nás nějak jako přenechá Putinovi a budeme zde mít Putina, Rusko, ano, tak, pane doktore.

Tomáš KLVANĀ, hostující profesor New York University v Praze

Ta obava se týká především NATO a do jisté míry Evropské unie, protože Trump zjevně nerozumí tomu poválečnému spojení, které se tak dlouho budovalo a těm institucím, které budovaly tu stabilitu a mír a prosperitu. K nim samozřejmě NATO a Evropská unie patří.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

No vy myslíte, že toto by mohlo hrozit? Protože vy sám jste řekl, že najednou budeme koukat, že a budeme v područí Ruska.

Tomáš KLVANĀ, hostující profesor New York University v Praze

Hrozí například to, že, vezměte si, vezměte si třeba výroky některých jeho poradců. Takový americký pan Kmoníček, Newt Gingrich, během té, během té prezidentské kampaně například řekl, že, během té prezidentské kampaně řekl, že proč by vlastně Spojené státy měly jít do války za Estonsko. Estonsko je takovým dvorkem Petrohradu. No, Estonsko je v NATO, Estonsko je náš spojenec. My prostě máme za povinnost, pokud bude Estonsko napadeno, jít do války bohužel za Estonsko. To tady jediné zaručí mír.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Nevím, jestli správně bylo to bohužel. Bohužel do války ale ne bohužel za Estonsko.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Pojďme, pojďme teď se držet tohoto, jestli díky Trumpovi se můžeme ocitnout v područí prezidenta Putina?

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

To je velmi obtížně představitelné. Když se na to podíváme realisticky, tak to, co Trump v zásadě bude chtít po NATO, je to, co je pro nás dobré, to znamená růst výdajů na naši vlastní obranu směrem k dříve přislíbeným 2 %. Přičemž my nebudeme hlavní terč toho, kdo by měl růst. Hlavní terč bude Spolková republika Německo, která v této chvíli utrací 1,19, což při poměru německého hospodářství jsou strašlivé peníze a nárůst na takřka dvojnásobek bude přesně to, co Němci nebudou chtít. A to bude hlavní tlak Donalda Trumpa. A když se mu podaří, aby státy platily za svou vlastní bezpečnost, bude to v zásadě dobře a já na to říkám, že možná, že jenom americký prezident dokáže donutit českého ministra financí, aby ty peníze našel.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak pan doktor Kozák chtěl reagovat.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Ano. Já si myslím, že jako ta debata je vedená trochu jako problematicky v tom, že to zásadní ohrožení jako národní bezpečnosti samozřejmě se ukazuje, že spočívá v té nevzdělané populaci. To, co Donald Trump dokázal jako svou úspěšnou volební kampaní a to, jakým způsobem dokáže vlastně manipulovat s médii a s voliči, kteří nejsou jako schopni kritického myšlení, kteří jsou, berou své názory z jedněch zdrojů a to jako samozřejmě se děje vlastně i v České republice. To znamená, že představa nějakých ruských tankových divizí, že se sem jako znova jako v 68. vrátí, to takhle nebude. Rusové ukázali, že jsou velmi chytří a dokáží se zorientovat v té nové informační době a dokáží tu nevzdělanou populaci, která prostě jde za těmi skandálními, skandálními titulky, tak zmanipulovat tak, že se zvolí lidé, kteří půjdou Rusku na ruku. To je to ovládnutí Ruskem.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Tak necháme pana Čecha a potom půjde publikum. Pane Čechu, tak co tomu říkáte?

František Ringo ČECH, hudebník, malíř, spisovatel

Já si myslím, že Putin má svezích starostí dost. Čím víc ho zaženete do kouta, tím nebezpečnější bude. O nebezpečí z Ruska se teď vůbec nedá, nedá mluvit. Jestliže pracují zahraniční agenti, ti pracovali vždycky. Já vím, že se vracím do Ameriky, na vaší straně stojí bojovnice za mír Angela Davisová. Ta vede americké ženy proti Donaldu Trumpovi a proti jeho překrásné ženě, protože ona překrásná není. Všichni si na ni pamatujeme, když tady byla. Je mi odporný soudit člověka, který je 14 dní ve funkci. Mračte se, jak chcete. Soudruh Lenin nazýval bojovníky vaše typu, říkal jim užiteční idioti. Je to tak.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Počkejte. Necháme jenom zareagovat tuto stranu. Pak pan Kohout a pak půjde publikum už jenom.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Já si také nemyslím, že nebezpečí je v tom, že by měly do roka přijet ruské tanky znovu do České republiky, do Prahy nebo kamkoliv, kamkoliv jinam. Ale na druhou stranu ten návrat k imperiální politice Ruska je naprosto zjevný a Rusko zjevně nerespektuje suverenitu svých sousedů. Vidíme to na anexi Krymu, vidíme to na tom, co se děje na Donbasu, v Jižní Osetii. A představa, jako některé náznaky, že nová americká politika by mohla akceptovat do jisté míry tuto ruskou politiku, tak to samozřejmě by byl velmi nebezpečný signál, protože by mohly následovat další země, pokud by nebylo vidět jasné stanovisko na straně Evropy a Ameriky. A naštěstí, a tady bych možná do jisté míry souhlasil i s panem Kmoníčkem, že ono to nebude tak horké, že možná nakonec z té nepodpory NATO bude podpora NATO. Vidíme to u pana Mattise a Tillersona. A opět je to ten chaos.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Dobře. Tak je to jasné. Pane řediteli, prosím, reagujte.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Jednou větou, ano, já cítím povinnost říct, že jestli ruská invaze bude podniknuta formou manipulace naší nevzdělané populace, tak já si nemyslím, že naše populace je tak nevzdělaná a v zásadě ví, co chce.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak. Pan Kohout chtěl reagovat. A teď už půjdete vy, ano? Tak prosím.

Pavel KOHOUT, ekonom

Já bych tady možná podotkl takovou věc, na kterou se pozapomnělo. Co vlastně, jaký byl ten faktor, ta příčina, která přiměla Putina, aby byl agresivnější. No, tak je dost možné, že to byla, bylo rozhodnutí Baracka Obamy o zrušení amerického radaru v Brdech. Protože když to americký prezident takhle udělal, takovýhle ten defenzivní obranný ústupový krok, tak Putin si řekl, výborně, je tu prostor. A co následovalo, to je zřejmé. Tehdejší americká ministryně zahraničí Hillary Clintonová se snažila velmi zavděčit Rusku a snažila se udělat takovou schůzku jako restart nových vztahů. Měla tam takové symbolické tlačítko, na kterém byl ruský nápis, který měl znamenat restart. Bylo to špatně mimochodem jazykově, což Rusům muselo připadat strašně zábavné. Takže tahleta nekompetence Obamovy vlády v podstatě způsobila to, že Putin si začal vyskakovat.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

No dobře. Ale teď ta diskuse je, ano, jestli teď by to nebylo ještě dramatičtější.

Pavel KOHOUT, ekonom

Teďka jsme v současnosti a prezident Trump se snaží zachránit NATO tím, že se snaží přesvědčit své evropské spojence, aby to brali konečně vážně.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ne, teď už publikum. Tak prosím. Vážení, poprosím občany. Prosím.

nejmenovaná osoba

Tady zazněly tři slova, Putin, užitečný idiot a "masterplan". Zprvė Trump nemá žádný "masterplan", ten si jenom, ten má jediný, "masterplan" Trumpa je nakrást si co nejvíc. Míchá prezidentství s byznysem. Autokracie, nepotismus a to je všechno, co se děje. On se nedokáže soustředit víc než 5 minut na nic jiného. Je to normální slabomyšlný blb. Druhá věc.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Já bych vás jenom poprosila, to je vaše domněnka. Chce na to někdo reagovat?

nejmenovaná osoba

Já chci říct jenom, že proč my musíme koukat i na Putin i na prezident Trump nebo na Amerika na naše obrana. Kdy konečně v Evropě budeme mít taky jeden lídr, že můžeme se sami obránit. Já nepotřebuju, že někdo bojuje za mě. Když já mám problém, já bojuju sám.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak to byla poznámka. A teď necháme hovořit občany, kteří ještě nehovořili. Prosím.

nejmenovaná osoba

K tomu Putinovi ještě. Musíme si říct, kdo je Donald Trump. Donald Trump je šestkrát zbankrotovaný byznysmen v uvozovkách. Čtyřikrát. Dobře. Já říkám šestkrát. To je jedno. Jemuž už žádné banky v Americe nechtěly půjčovat peníze, tak si v roce 2004 začal půjčovat od ruskojazyčného organizovaného zločinu, kteří přes skupinu /nesrozumitelné/...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

A já jenom, to jako víme toto? Já se ptám, já se ptám?

nejmenovaná osoba

Ano. To jsou, to je podloženo fakty. To je podloženo fakty.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Tak možná bude zajímavé, tady pan Laffita totiž zná, vidíte, vy znáte osobně rodinu Donalda Trumpa. Tak kdybyste řekl, co vy si o něm myslíte.

Osmany R. LAFFITA, zná osobně rodinu Donalda Trumpa

Já na začátek, na začátek já musím, nevím, možná to víte, možná nevíte, že Donald Trump je vystudovaný do americká akademie, co de facto asi o politiku něco ví, ještě ke všemu je byznysmena, o ekonomii taky /nesrozumitelné/. A to, že zkrachoval čtyřikrát. No a?

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

No dobře, ale jaký je podle vás člověk, ano? Vy ho znáte, tu rodinu.

Osmany R. LAFFITA, zná osobně rodinu Donalda Trumpa

Je to člověk, který... Podle mého názoru je to člověk, který má slovo. To, co říká, tak to splní. Má dobře vycvičená taková rodina, jaký má. Předpokládám, že není...

Howard ROKOFSKY, Američan žijící v Praze

Měl by předložit daňový přiznání a tom, jestli má co říkat. Neměl by předložit, ukázat svoje daňový přiznání? Neměl by. Nemusí.

Osmany R. LAFFITA, zná osobně rodinu Donalda Trumpa

On nemusí. On nemusí ho ukazovat.

Howard ROKOFSKY, Američan žijící v Praze

Nemusí. Ale proč nedělá?

Osmany R. LAFFITA, zná osobně rodinu Donalda Trumpa

Nemusí prostě.

Howard ROKOFSKY, Američan žijící v Praze

On řekl, že bude. On říkal, že ukáže. Všichni to chtěj, on to slíbil a nedělá.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tady, tady, prosím. Prosím.

Adam PERSKÝ, spisovatel

Dobry večer. Se jmenuju Adam Perský, jsem spisovatel. Já bych tady podotknul na to téma ohledně tedy Donalda Trumpa, že když teda šel do tý kandidatury a na druhý straně byla Hillary, tak si vemte, jo, Hillary, jednou přišla o tu možnost, vyfouknul jí to vlastně Barack Obama. Ona trpělivě prostě čekala, jo. Připravovala si to strategicky, takticky, měla 8 let náskok. Potom si pochytila všechny ty známý tváře americký, ať to byli hudebníci nebo to byli herci, jo, teď si vemte, ona měla takovou porci, takový hvězdy, to nebylo možný, že by mohla prohrát, jo. Ale potom přišel Donald Trump, já jsem mu nefandil, ale potom jsem ho musel uznat, protože on, co řekl, tím vyrazil všechny zuby. On řekl jasně, já nepotřebuju hvězdy, já nepotřebuju ty celebrity, já jsem tady sám za sebe. A přesto vyhrál, jo. Takže Donald Trump opravdu i tím svým způsobem, jak žije, dokazuje vlastně, je to určitý zrcadlo, jak je on sám k sobě, co dokázal. To může on udělat taky se Spojenými státy americkými.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak. Prosím. Prosím. Tak pan doktor Kozák. Prosím.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Jenom rychle. Jako prostě vyhrát volby na primitivní slogany /nesrozumitelné/, postavme zeď, zavřeme ji do vězení a /nesrozumitelné/. Jako bohužel americké společnosti dneska je to možné jako s takhle primitivním programem, který vůbec nebyl propracovaný. Jako je to smutný výsledek.

Osmany R. LAFFITA, zná osobně rodinu Donalda Trumpa

Není. Proč?

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Ale ono je vidět, že to dneska není schopn efektivně plnit. To je vidět na tom chaosu. /Souzvuk hlasů/. Mimo jiné dneska a večera americké noviny přinesly srovnání, co za první měsíc úřadu spustili, rozjeli nebo dokonce dotáhli předchozí prezidenti.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Tady věčně říkáme média. Mohu přispět jediným citátem Stephena Bannona? Naší opozicí není Demokratická strana ale média.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak prosím tady. Prosím. Prosím.

pan FIALA

Lidskoprávní aktivista.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Vážení, pan Fiala hovoří.

pan FIALA

Já se chci zeptat, jak je, jak je v dnešní době možný zpochybňovat agresi Ruska. Copak nebyl Putin náhodou ten, který anektoval Krym, který podporuje teroristy na východní Ukrajině, který se snaží o destabilizaci Evropy, dokonce se šíří teorie o tom, že právě ruští hackeři ovlivnili výsledek amerických voleb. Jsou teď patrné útoky na twitterový účet, doufám, budoucího prezidenta Francie Emmanuela Macrona, financování předvolební kampaně

Marine Le Penové. Copak není zcela jasně vidět, že v zájmu Ruska byl brexit, bylo to, že vyhrál Donald Trump americké volby, že možná Marine Le Penová vyhraje volby.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Takže vy si myslíte, že toto všechno řídilo Rusko? Tedy ten brexit, volbu Trumpa neb...

pan FIALA

Nevím, jestli to všechno řídilo Rusko, ale jsem na 100 % přesvědčenější, že tam nějaké zásahy byly.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Tak. Prosím. Pan Kohout.

Pavel KOHOUT, ekonom

Já s dovolením ještě zareaguju na to, co tady říkal pan doktor před chvílí. Vy jste říkal, že Rusové prokázali, že jsou velmi chytří. Je to tak. Tak proč naše vláda neprokáže, že je taky chytrá.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Jako já nejsem ve vládě.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Když bude hloupá naše vláda, tak je to náš problém. Když je hloupá americká vláda a není schopná efektivně fungovat, tak je to bezpečnostní problém pro celý svět. Je to trochu rozdíl.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Jsme zase o tom přesvědčení o hlouposti. Mě na tom strašně baví, že jsem si nikdy v životě nemyslel, že budu proti doktoru Klvaňovi a senátoru Dienstbierovi bránit americkou administrativu.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak prosím. Prosím.

nejmenovaná osoba

Dobrý večer. Já chci reagovat na pana Klvaňu. Pane Klvaňu, vy nevíte, že se mu to ekonomicky může stát nebo nemůže. Vy to nevíte. To neví nikdo.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Počkejte, já jsem teď nerozuměla.

nejmenovaná osoba

No ekonomicky, jestli se mu podaří to, co sliboval. Vy to nemůžete říkat, že se mu to nepodaří, protože to neví nikdo, jestli se mu to podaří. Moment, já teďko chvíli, vy už jste mluvili, chlapi, dost. Jeden problém světa je ten, že prostě neumíme dát prachy, sebrat prachy velkým firmám. Prostě nadnárodní kapitál si dělá v podstatě, co chce. On se to chce pokusit udělat, že udělá cla. Možná se mu to povede, možná ne. Musí to zkusit. Ekonomie se musí zkoušet. A teďkon k panu Dienstbierovi. Pane Dienstbier, ne, vy jste mluvil dost, pane Dienstbier. Vy jste mluvil dost, pane Dienstbier. Vy jste mluvil dost, pane Dienstbier. Co jste vy udělal proto, aby Evropa měla svoji armádu, abyste nemuseli koukat na Rusy nebo na Američany, abysme byli samostatný, pane Dienstbier. Styďte se.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Jako pokud podporujete zřízení evropské armády, tak já jsem jenom pro a opakovaně jsem to v minulosti říkal.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak pan Čech. Prosím.

František Ringo ČECH, hudebník, malíř, spisovatel

Já bych chtěl říct, že mluvíme o strachu z Ruska. Daleko největší nebezpečí pro nás je neschopný vedení Evropský unie. Do zkázy nás žene současnej stav Evropský unie. Proto já říkám, držme se Anglie. Pane Dienstbier, držme se Anglie.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Jak to máme udělat? Jak to máme udělat?

František Ringo ČECH, hudebník, malíř, spisovatel

Vystoupit z Evropský unie, dokud je čas, pane Dienstbiere.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak. Ne, prosím, vy už jste hovořil. Jsou tady další občané. Prosím. Prosím. /Souzvuk hlasů/.

nejmenovaná osoba

Dobrý den. /Nesrozumitelné/. Já jsem Američan a jako jestli se můžu vrátit...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Američan jste? Já jsem neslyšela. Ano. Ano.

nejmenovaná osoba

Jo. Jestli se můžu rychle vrátit k tomu samotnému Trumpovi. Už docela víme, jakej člověk je. Já jako, já prostě jako nechápu, jak vůbec někdo může mít z toho, co celej život dělá, pocit, že prostě není jako součástí toho velkého kapitálu. Prostě jako víme, že celej život jak prostě řídí svoje kšefty, že prostě neplatí dodavatelům, prostě vytvořil jako celou falešnou univerzitu, jako prostě jako zapřel nebo popíral, že je to falešnou a potom jako rychle jako tiše zaplatil nějakých 20 milionů dolarů. Prostě jako víme, jakej je Trump a je to prostě jako on je velký kapitál, jo.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Tak kdo na toto chce reagovat? Prosím. Pan Kohout.

paní ŠTĚPÁNOVÁ

Nespoléhejme na NATO. To je všechno, co chceme říct. Musíme myslet na svoji zem.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Já bych poprosila o reakci, prosím, zde na občana, ano? Pane Kohoute, prosím.

Pavel KOHOUT, ekonom

V první řadě nikdo není dokonalý. Samozřejmě Donald Trump taky není žádný vzor dokonalosti. Dá se mu leccos vyčíst a dá se na něj leccos najít. Možná ještě poznámka k tomu, co říkal pan Dienstbier, že chce dát peníze velkému kapitálu. No, ono je to trochu jinak. Tam jde v podstatě o to, že když se sníží daňová sazba a zjednoduší se daňové zákony, tak v podstatě ty daně, které se budou vybírat, budou v konečném důsledku vyšší. Když se podíváte na Českou republiku, Česká republika má...

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

To je spekulativní.

Pavel KOHOUT, ekonom

Není to spekulativní. Je to velmi dobře, je to velmi dobře podpořeno. A když se podíváte na Českou republiku, Česká republika má nižší daňové sazby, než je zvykem ve světě a přesto vybereme více daní než třeba Německo.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Tak vážení, já bych se vrátila k Donaldu Trumpovi. Pane Dienstbier, jde o to, že řada diváků nám také psalo, že jaksi má obavu, zda právě s nástupem Trumpa se riziko vyvolání světové války nemůže zvýšit. Pane doktore, jaký vy na to máte názor?

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Tak největším rizikem pro světovou bezpečnost je samotná psychologie Donalda Trupa, jo. Já si nemyslím, že on si přeje světovou válku, nicméně to, jakým způsobem jako on umí, když ho něco rozčílí, tak reaguje velmi agresivně, velmi impulsivně. Viděli jsme to na to, že dokáže vyhodit lidi jako na minutu. To znamená, že já doufám, že Rusové a Číňané jsou natolik chytří, že si uvědomují jako tento psychologický faktor a nevyprovokují Donalda Trupa k nějakému neuváženému činu, protože pokud je vyprovokován a zahnán do kouta, tak on je opravdu schopen reagovat nepředvídatelně a agresivně.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak pan ředitel Kmoníček, kdybyste na toto.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Představa je zhruba taková, že Donald Trump napíše ohavný Twitter o Číňanech, ti ho napadnou a on na ně vyrazí vojensky.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Ale to jsem vůbec neřekl.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Jak by to zvládl? To jsou měsíční, roční operace dopředu, kdy jako momentální myšlenkový stav člověka, který o tom rozhoduje, je jedním asi ze 160 faktorů. Samozřejmě, že ono by se to dalo hájit, kdyby chtěl, třeba i tak, že ta jeho nepředvídanost je, o které já si nemyslím, že je velká teda, ale že je prostě současně i trochu odpuzovací mechanismu, že ho prostě nebudou zkoušet provokovat, protože si nejsou jistí, jak by reagoval. To by se dalo brát takhle i pozitivně. Ale v praktickém světě reálném, jestliže připravujete vojenskou operaci, trvá to měsíce.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Ale ono nejde o to, že by tady okamžitě se vyvolala 3. světová válka. To zas takhle doopravdy nezlehčujte v té debatě. Ale už jsme tady mluvili o tom jeho neurčitěm vztahu k Rusku. O tom, jak mění ty postoje. Ale to samé se dá říct vůči Číně. Zpochybnění politiky jedné Číny, pak opět uznání politiky jedné Číny.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Velmi chytrá hra. Velmi chytrá hra. Kdybych byl americkým prezidentem, začnu si hrát s Tchaj-wanem před inaugurací a pak to zase změním.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Ale velmi riskantní hra, protože to samozřejmě zvyšuje, zvyšuje napětí. To neznámá, že z toho bude okamžitě světová válka.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Ano, zvyšuje to, souhlasím, zvyšuje to napětí s Čínou a to je přesně to, co chce, protože on chce nějaký nový /nesrozumitelný/ s Čínou a Čína na rozdíl od něj ví, kdo tam bude za 20 let prezidentem. Takže je musí nějak dostat k jednacímu stolu.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Vážení, já bych teď konkrétně. Třeba co se týče, prosím, co se týče Ruska a Krymu, pane Dienstbiere. My musíme už končit.

Jiří DIENSTBIER, senátor, exministr pro lidská práva /ČSSD/

Mě docela baví, mě docela baví, pane Kmoníčku, že to takhle vykládáte coby šéf zahraničního odboru našeho prezidenta.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

A to bylo tak důležité, že jste to musel říct, pane Dienstbiere? Ne. Já bych, já chci položit otázku, ano? Pan... Víme, co se týče zosřtení situace s Ruskem, ano, že teď se začalo ozývat, že tedy Trump očekává ukončení bojů na Ukrajině a návrat Krymu. V této souvislosti je zajímavé, jestli skutečně na tom, myslíte, bude lpět, protože v této souvislosti je zajímavé, že v srpnu při volební kampani Donald Trump prohlásil, že v případě, že se Spojené státy pokusí vrátit Krym Ukrajině, tak by začala 3. světová válka.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Tak v první řadě já, abych něco přiznal protistraně.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Kdybyste toto prosím, protože to diváky zajímá, ano?

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Ano. Já se k tomu...

František Ringo ČECH, hudebník, malíř, spisovatel

Nedělejte to, pane Kmoníček, nic jim nepřiznávejte.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Ne. Ne. To tady nejsme v ringu. Nutno jim přiznat, že skutečně Trumpův tým zní i v této věci několika různými hlasy, což je logické, protože si ten tým musel solitér Trump poskládat z velmi rozdílných součástí Republikánské strany.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

No dobře. Ale můžete odpovědět tedy k tomu Rusku? Jak si to máme vysvětlovat?

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

No přesně takhle, že od různých lidí slyšíme různé věci a v praxi se bude dít něco jiného. Podle mě se Donald Trump v první řadě pokusí dohodnout s Putinem o nějakém novém uspořádání na Blízkém východě a bude si myslet, že tím získá dostatečný potenciál důvěry na obou stranách k vyřešení problému na Ukrajině. Podle mě Ukrajina je natolik neuralgický problém, a já mimochodem nesouhlasím s tím, že Putina spustil radar, Putina spustil pokus dostat Ukrajinu do Evropské unie a Severoatlantické aliance, takže na to to nebude stačit. Čili já myslím, že se v prvním období Donalda Trumpa, uvidíme, bude-li poslední, dočkáme nějakého nového Blízkého východu ale nikoli řešení Ukrajiny.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Můžu jenom rychle reagovat?

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Ano. Já už opravdu musím končit.

Kryštof KOZÁK, amerikanista, Institut mezinárodních studií **FSV UK**

Já vím. Ale ta důležitá věc je, že jeho administrativa je plná zbrojařů. To jsou, jakoby ty největší americké zbrojní firmy ovládly vlastně Pentagon. A na to bych si dával velký pozor.

Hynek KMONÍČEK, ředitel zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky

Souhlasím. A proto se předpokládat, že Amerika za zbraně bude utrácet víc a používat je méně.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak milí diváci, musíme končit. Příští týden téma. Jak jistě víte, ve školách je zakázáno prodávat sladké, tučné či slané pochoutky dětem. Má podle vás stát přikazovat, co mají děti svačit? Učí takzvaná pamlsková vyhláška školáky zdravému stravování nebo teď mají ve škole hlad a kolabují z nedostatku cukru a chodí si někam jinam nakupovat hranolky? Má tedy stát o tom rozhodovat? Přijďte diskutovat o pamlskové vyhlášce. Přihlašte se na telefonu 261 13 77 66 nebo na e-mailu mateslovo@ceskatelevize. Milí diváci, já vám děkuji, těším se na vás, myslím na vás a vy už víte, ve čtvrtek Máte slovo. Na shledanou.

Realismus, nebo malý český trumpismus?

16.2.2017 ČRo Plus page 02 18:10 Názory a argumenty

Ondřej KONRÁD, moderátor

Nedávno vzniklá strana Realisté, jejíž tvář je politolog Petr Robejšek, kráčí do sněmovních voleb s celkem vysokým cílem a hodlá získávat hlasy zejména na úkor pravicových subjektů. Ostatně hnutí ANO podle ní provádí levicovou politiku. Komentuje Josef Mlejnek z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Josef MLEJNEK, redaktor

Petr Robejšek a jeho Realisté zahájili volební kampaň - sérií setkání s občany a zopakováním ambiciózního cíle zisku 20 procent v podzimních parlamentních volbách. Dle Robejška, jenž u nás obohatil způsoby řízení politické strany kategorií mentor, je něco takového dosažitelné i kvůli stagnaci ODS a skutečnosti, že TOP 09 prý hledá své dno. Samozřejmě, v mysli vnějšího pozorovatele automaticky zaznívá realistická námitka: Realisté se možná nevyškrábou ani tam, kde se ony dvě zmíněné strany dnes nacházejí a jen přispějí k dalšímu tříštění

pravice. Ale ať už Petr Robejšek i jeho zatím nepočtený spolek dopadnou jakkoliv, sázejí na trendy, které se silně projevují ve všech západních zemích, notabene i ve Spojených státech amerických, a jejichž odezva je dobře viditelná též v české společnosti. Politolog Petr Robejšek na české mediální scéně už několik let vystupoval spíše jako politik. Rejstřík jeho témat byl pak poněkud chudý - elity selhaly, odtrhly se od lidu, který je ve svém celku moudřejší než stávající politici či bruselští úředníci. Přičemž selhavší elity nedovedou řešit téměř nic, zejména nikoliv migrační krizi, kvůli níž hrozí eroze kulturních i hodnotových základů evropského kontinentu a identity evropských národů. Jeho kritika každopádně obsahuje reálné jádro. Migrační krize opravdu odhalila četné slabiny Evropské unie a nelze také popřít, že Evropa není nafukovací, a tudíž je nutné mít migraci pod kontrolou. Otázkou však je, zda Petr Robejšek přináší i nějaké realistické řešení. Jeho Realisté se neprofilují pouze jako nějaká antiimigrační strana, avizovaný záběr i ideová konstrukce celého subjektu jsou širší, včetně návrhu na zavedení rovné daně. Obecný grunt Realistů by se dal vystihnout pomocí domácí variace na ústřední heslo Donalda Trumpa, tedy: "Udělejme Českou republiku větší." Neboli hajme národní zájmy a starejme se hlavně sami o sebe. Například obnovou základní vojenské služby a lepším vyzbrojením armády, což je téma lákavé i pro české zbrojaře. Nikoliv náhodou patří mezi zakladatele Realistů rovněž prezident Asociace obranného a bezpečnostního průmyslu Jiří Hynek. O peníze se Realisté asi bát nemusí, poněvadž je podporují miliardář Marek Dospiva, spolujednatel skupiny Penta, či developer Radim Passer. Robejškova strana se bude snažit uspět v dost zahuštěném politickém prostoru. Podle tajemníka Realistů Michala Moroze, který mimochodem jako náměstek ministra vnitra Radka Johna údajně představoval bezpečnostní riziko, rozhodne letošní volby Facebook. I v tom se odráží inspirace Trumpem, jehož štáb dokázal velmi efektivně pracovat na sociálních sítích, mimo jiné i pomocí psychometrických metod. Případný, nikoliv nutně dvacetiprocentní, úspěch Robejškovy formace tak bude rovněž realistickým ukazatelem skutečnosti, že i u nás začíná politický marketing ovládat též sociální sítě.

Damoklův meč nad Trumpem. Kvůli podezření o jeho vazbách na Rusko se mluví o impeachmentu

16.2.2017 info.cz page 00 Svět

Eliška Kubátová

Od inaugurace Donalda Trumpa neuběhl ani měsíc a už se začíná spekulovat o možnosti vyvolat proti němu proces impeachmentu, který může vyústit v jeho odvolání z funkce prezidenta. Možnost ústavní žaloby začínají v posledních dnech skloňovat někteří zástupci Demokratické strany a objevuje se i v prohlášení amerických odborníků, včetně držitele Nobelovy ceny za ekonomii Paula Krugmana. Důvodem je sílící podezření ohledně vazeb prezidenta a jeho nejbližšího okolí na Rusko. Podle českých amerikanistů je v tuto chvíli impeachment nepravděpodobný, ne však nemožný. Demokraté by s ním mohli uspět, pokud by se na veřejnost dostaly další důkazy, které by propojení Trumpa a jeho lidí s ruskými tajnými službami a Kremlem potvrdily.

„Zatím bych neřekl, že je scénář impeachmentu pravděpodobný, ale možný určitě je,“ řekl pro INFO.CZ amerikanista Jakub Lepš. „Pokud by se potvrdila podezření, že Donald Trump a jeho lidé věděli o tom, že Rusko hodlá zasáhnout americké prezidentské kampaně a nic proti tomu neudělali a nedistancovali se od toho, poté si troufnu tvrdit, že je to potenciální důvod zahájit proces impeachmentu,“ vysvětluje.

Známý americký spisovatel a držitel Nobelovy ceny za ekonomii Paul Krugman má ale jasno. S ohledem na některé okolnosti, jako je právě komunikace mezi Trumpem a členy jeho štábu předvolební kampaně s ruskými představiteli, je vyvolání impeachmentu podle něj nevyhnutelné. „Kdybych byl Demokrat, slyšení v rámci impeachmentu by už byly v plném proudu,“ napsal včera na twitteru.

O vyvolání impeachmentu proti Donaldu Trumpovi volá i demokratický kongresman Mark Pocan, který tento týden uvedl, že by sněmovna měla „využít všech možností, aby dosáhla toho, že bude stávající administrativa fungovat tak, jako tomu bylo u těch minulých, ať demokratických či republikánských.“

Aféra o napojení na Rusko se rozjela po zjištění, že Trumpův hlavní bezpečnostní poradce Michael Flynn jednal ještě před Trumpovou inaugurací s ruským velvyslancem o sankcích namířených proti Moskvě kvůli anexi Krymu. Flynn byl kvůli tomu v pondělí funkci opustil. Dalším klíčovým zjištěním včera rozvířil vody list The New York Times. Ten napsal, že volební tým nynějšího prezidenta byl loni opakovaně v kontaktu s představiteli

ruských tajných služeb a vlády. Tvzení hbitě odmítl jak Trump, tak Kreml. Někteří Republikáni začali volat po objasnění aféry a tvrdí, že by nepatřičné napojení na Rusko měl vyšetřit Kongres.

Podle amerického deníku byli Rusové ve spojení například s volebním manažerem Trumpovy kampaně Paulem Manafortem. NYT navíc podotýká, že americké tajné služby odhalily kontakty Trumpova týmu zhruba ve stejné době, kdy přišly na důkazy o snaze Kremlu ovlivnit výsledek amerických voleb hackerskými útoky.

Důkazů je ale zatím jak šafránu, podle politologa z Katedry Severoamerických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jana Hornáta by proto vyvolání procesu impeachmentu bylo za daných okolností unáhlené. „V tuto chvíli by impeachment nezískal podporu v Kongresu. To napojení kampaně na ruské představitele totiž nebylo úplně doloženo,“ řekl pro INFO.CZ s tím, že aby měl impeachment řádné odůvodnění, musel by být jasný záměr a obsah komunikace mezi Trumpem a Ruskem. „To se ale podle mě nikdy nepodaří zjistit,“ tvrdí Hornát.

Další skutečnosti by však mohlo odhalit případné vyšetřování, například telefonních hovorů. Pak by k impeachmentu bylo zase krok blíž. „Pokud by ty důkazy byly hmatatelné – mluví se například o telefonních nahrávkách – a byl by v tom zapletený prezident, pak by Američané mohli dojít k závěru, že si to zaslouží, protože zradil Ameriku,“ tvrdí Lepš.

Právě zrada ve prospěch cizí mocnosti a vědomé lhaní je v očích americké společnosti něco, co se tvrdě trestá. „Američané jsou na lži velmi citliví,“ říká Lepš a jako důkaz uvádí příklad bývalého prezidenta Spojených států Billa Clintona, kterého vědomé lhaní o tom, že nemá milenku, dohnalo právě až k impeachmentu. Senát, který má v procesu impeachmentu rozhodující slovo, ale nakonec rozhodl, že Clinton v čele Spojených států zůstane. Případný „vyhazov“ prezidenta musí schválit nejméně dvě třetiny senátorů.

To se málem stalo v případě prezidenta Richarda Nixona a jeho účasti v aféře Watergate. Než se ale o impeachmentu začalo hlasovat, Nixon raději sám odstoupil. „Žádné protesty v ulicích proti jeho odstoupení nebyly, protože se sám zdiskreditoval a Amerika si naopak oddechla,“ říká Lepš. V případě impeachmentu Trumpa by však ulice mohly být zaplněny davy nespokojených občanů, a to v případě, že by důkazům o jeho propojení s Ruskem nebyli ochotni věřit. „Je otázkou, do jaké míry by se jeho voliči ztotožnili s případnými důkazy o tom, že zradil Ameriku a byl ochoten spolupracovat s cizí velmocí, a zda by pro ně byly uvěřitelné,“ říká Lepš.

URL| <http://www.info.cz/clanek/4816/damokluc-mec-nad-trumpem-kvuli-podezreni-o-jeho-vazbach-na-rusko-se-mluvi-o-impeachmentu>

RECENZE: Pohled Slováků na minulost je pro Čechy hořký

16.2.2017 ustavmezinarnodnichvztahu.cz page 00

Eva Orossová

Knihy Slovakia: A European Story je určená zejména západnímu čtenáři, kterému umožňuje seznámit se s moderními dějinami Slovenska, jeho cestou k samostatnosti a vstupem do EU. Je psaná anglicky a do určité míry obecně proto, aby ji dokázal číst i ten, kdo ji otevře bez valných předchozích znalostí o historii a osudech Československa a slovenského národa. Avšak nutno podotknout, že i český a slovenský čtenář narazí v této knize na nepříliš známé, ovšem velmi zajímavé informace. Tak či tak je tato publikace zdařilým přehledem, plní svůj účel a rozhodně ji lze doporučit alespoň k nahlédnutí.

Americký pohled na rozpad Československa

Druhá část se zaměřuje na rozpad Československa. Perfektní jsou zejména pasáže věnované roli USA v celém procesu. Přináší nejen popis komunikace mezi Američany a Slováky (včetně cesty ministra mezinárodních vztahů P. Demeše do USA s cílem přesvědčit Američany o nutnosti rozdělení Československa a zbavit je strachu z balkanizace situace), ale i detaily o fungování americké pomoci (skrz SEED, AID a CDC*), negativním postoji USA ke slovenské emancipaci a reflektování událostí americkým tiskem, který publikoval černobílé analýzy plné stereotypů a očeňování Slováků. Zmíněna je zde i téměř neznámá petice Tisíc slov o Slovensku

sepsaná slovenskými poslanci a žádající příjezd pozorovatelské mise OSN na Slovensko za účelem monitorování postupu Čechů vůči Slovákům (autoři petice jej totiž považovali za diskriminující ve všech ohledech).

Třetí část popisuje proces politické transformace Slovenska a všechny těžkosti s tím spojené. Zajímavý je moment privilegizace katolické církve zakotvené ve smlouvě mezi slovenským státem a Vatikánem a z toho plynoucí dominantní postavení a monopol na rozhodování v otázkách etiky a morálky. Přestože na Slovensku funguje i mnoho jiných církví, žádná z nich nedostala příležitost zakotvit své postavení podobným způsobem. Otázka sekularizace a vztahu slovenského státu s církvemi obecně nebyla vyjasněna dodnes. Je trochu škoda, že autoři na tomto místě více nerozvedli zmínku o neschopnosti církví poskytnout uspokojující odpovědi na otázky vyplývající z procesu celospolečenské transformace. Chybí i potenciálně zajímavé srovnání postavení a role církví v Česku a na Slovensku – zatímco v jiných kapitolách se to srovnáními jen hemží, zde není o Česích ani zmínka.

V kapitole věnované stratifikaci slovenské společnosti byla použita poměrně nešťastná grafická úprava tabulek, které působí, jako by byly vyrobené na starém psacím stroji, což v éře počítačů a navíc čím dál tím skvělejšími možnostmi v oblasti grafiky působí značně bizarně. A dále v pasáži věnované imigraci by bylo vhodné doplnit údaje o převažujících národnostech imigrantů a souvisejících trendech, např. je-li nějaká skupina imigrantů problematická z hlediska kriminality (v ČR se policie potýká třeba s rozšířeným prodejem drog ve vietnamské přistěhovalecké komunitě).

Euro pomohlo zviditelnění

Čtvrtá, poslední část nabízí podrobná číselná data o vývoji slovenské ekonomiky a hodnotí vztah Slovenska a EU. Západní čtenář může ocenit především vylíčení toho, co pro zemi bývalého východního bloku, která navíc musela zvládnout proces osamostatnění se, znamená vstup do EU a jak se po počáteční nekritické adoraci Unie Slováci osmělili a zapojili se do dialogu o fungování a budoucnosti EU. Přijetí eura je autory představeno jako zcela pozitivní rozhodnutí, které malému a téměř neznámému Slovensku umožnilo se zviditelnit, účastnit se klíčových jednání v EU, přilákat zahraniční investory a získat zvláštní postavení i v rámci formátu V4.

Z grafů a tabulek provázejících čtenáře po celou dobu čtení, stojí za pozornost zejména dvojice tabulek ze stran 49 a 63, které umožňují dobré srovnání situace v české a slovenské části státu v oblasti pracovních příležitostí a (ne)dostupnosti zaměstnání pro narůstající počet obyvatel. Zajímavé a informačně obsažné jsou i grafy a tabulky ve čtvrté části publikace, která, jak již bylo řečeno výše, pojednává o vývoji slovenské ekonomiky po rozdělení československého státu. Českého čtenáře však pravděpodobně zamrzí, že nemá k dispozici podobná data o vývoji v Česku. Je však otázkou, zda by v této části knihy, která už se věnuje pouze samostatnému slovenskému státu a jeho vztahu s EU, bylo takové srovnání vůbec na místě. Obzvlášť poté, co autoři v předchozích částech publikace víceméně obhájili rozdělení Československa jako historicky nutnou událost a co se český čtenář možná s určitou dávkou (neoprávněné) hořkosti prokousal pasážemi líčícími nerovné zacházení se slovenskou částí původního společného státu.

Slovakia: A European Story
M. Londák, S. Michálek, P. Weiss et al.

Bratislava: Veda
Institute of History of Slovak Academy of Sciences
2016
ISBN: 9788022415224
350 s.

O autorce recenze:

Eva Orossová vystudovala obory Mezinárodní teritoriální studia a Bezpečnostní studia na **Fakultě sociálních věd** UK. Absolvovala studijní pobyt v německém Regensburgu a pracovní stáže v Edinburghu, na Ministerstvu vnitra ČR a Izraelské ambasádě v Praze. Dobrovolničila v izraelské armádě. V současnosti pracuje na OPP MZV a učí hebrejštinu v jazykové škole Ulpan.

URL| <http://www.ustavmezinarodnichvztahu.cz/article/recenze-slovensky-pohled-na-minulost-je-pro-cechy-horky>

Fotožurnalistika jako pánský klub. Proč je tak málo fotoreportérek?

16.2.2017 ČRo - wave.cz page 00 společnost

Alžběta Medková

Doba, kdy byly redakce tištěných médií pánským klubem, je dávno pryč. Tiráže novin a zpravodajských časopisů jsou plné ženských jmen. Pokud ovšem okem nezabloudíte na složení obrazových redakcí. V Česku pracuje mezi fotoreportéry a fotoeditory jen asi 5 % žen. Ve Spojených státech je jejich zastoupení v obrazové žurnalistice v porovnání s muži asi čtvrtinové. Muži dominují i prestižní fotografické soutěži World Press Photo. Mohou za to předsudky a diskriminace, nebo náročnost práce a problémy, kterým čelí současná žurnalistika obecně? Zdá se, že v Česku platí spíš druhá možnost.

„V 70. letech, a především na Západě, fotografky a fotoeditorky narážely na to, že novinářská fotografie byla jakýmsi ‚gentlemanským klubem‘, takovou uzavřenou společností. Na ženy to kladlo velké nároky. Musely být ještě drsnější než muži a musely mnohem více obhajovat svoji práci, aby v mužském kolektivu obstály,“ vysvětluje Filip Láb z katedry žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** UK. Je to jen pár desítek let nazpět, kdy fotoreportérky čelily posměchu, nedůvěře a šikaně, svěřily se The New York Times mnohé známé fotografky. Od té doby se situace o mnoho zlepšila, ale jak se domnívá Daniella Zalcmán, zakladatelka nedávno vzniklé databáze Women Photograph, fotografky stále čelí genderovým stereotypům, nefér praktikám, kdy jsou na důležité a prestižní zakázky přednostně najímáni muži, nebo i sexuálnímu obtěžování. Dítě, nebo World Press Photo „Já jsem se s ničím takovým nikdy nesetkala, u nás šlo vždy o rychlost. Kdo první zareaguje a chce jet. Nikdy se nestalo, že by někdo řekl: Alžběta nepojede, protože je ženská. Je to spíš o flexibilitě, o tom, kdo má čas a může třeba hned odletět do zahraničí. Nezáleží na tom, jestli jste žena, nebo muž,“ vypráví o svých zkušenostech Alžběta Jungrová, významná česká fotoreportérka, která ale začínala fotit až v 90. letech. Jungrová je autorkou fotoreportáží z celého světa, za které obdržela řadu cen včetně Czech Press Photo.

*archive Je neuveritelný, že po letech s odstupem, jsem vyeditovala naprosto jiné fotky *2008 *palestinianterritories *hebron

Příspěvek sdílený Alzbeta Jungrova (@jungrovaalzbeta), Lis 8, 2016 v 5:24 PST Za nedostatek fotoreportérek podle ní nemůže diskriminace, ale náročnost povolání: „Tahle práce je hodně náročná fyzicky, protože musíte nosit těžkou techniku, je náročná psychicky i časově. Pokud má žena děti, tak to pro ni nepřipadá v úvahu.“ Její slova potvrzuje i fotoeditorka Respektu Kateřina Malá: „Naši fotoreportéři nevědí, co budou dělat zítra, pozítří. Program se jim mění každý den. A to je pro muže možná jednodušší, protože když má žena rodinu, tak si nemůže dovolit být až takhle nezávislá.“ Skloubit kariéru s rodinou je v tomto oboru v podstatě nemožné. Shodují se na tom i Láb s Jungrovou. „Být třeba válečným fotoreportérem, to není jednoduchá práce ani pro ženu, ani pro muže. Pokud chcete mít rodinu, tak z dění na dost dlouho vypadáváte a pak se to obtížně dohání. Práce fotografa je totiž mimo jiné neustálé budování portfolia a zlepšování schopností,“ tvrdí Láb. Reportérky (ale i reportéři, kteří se chtějí věnovat rodině) se tak ve velké většině případů časem přeorientují na jiné fotografické žánry, kterým se mohou věnovat i jako rodiče – na komerční fotografii nebo třeba dokument. Existuje ženská fotka? Být ženou fotografkou má ale podle Jungrové i své výhody: „Lidi jsou k ženám fotografkám vstřícnější, snaží se jim víc pomáhat. Špatnou zkušenost mám jen s islámskými nebo židovskými extremisty, ti ženy vůbec neuznávají. To byly jediné případy, kdy se mi nepodařilo k někomu přiblížit. Ale naopak se v těchto zemích dostanu k jejich ženám, to se fotografům těžko podaří.“ Můžeme vůbec mluvit o „ženské fotografii“? Panují mezi fotografkami a fotografy zásadní rozdíly? „Já nejsem příznivce nějakého škatulkování, ale myslím, že fotografky mají jiný přístup celkově i ve volbě témat a jejich zpracování, jinou citlivost, jiný pohled na věc a mně osobně to přijde velmi osvěžující a přínosné,“ shrnuje svůj pohled na věc Filip Láb. A znovu se tak shoduje s Alžbětou Jungrovou: „Myslím, že my jsme v něčem citlivější a to se projevuje v pohledu na řadu věcí. A dá se to poznat i na fotografiích.“ Pro Kateřinu Malou při její editorské práci naopak gender nehraje téměř žádnou roli. „Já vidím rozdíly mezi jednotlivými fotografy, ti jsou buď dobří, nebo špatní. Nefeším, jestli jde o ženu, nebo o muže. Někdo říká, že ženy fotí více emotivně, ale já to úplně nepozoruju. Někdy to tak může být, spíš ale opravdu záleží na jednotlivých autorech, jak se k fotce vztahují a co s ní chtějí říct.“ Fotografie na druhé koleji Všichni oslovení se shodli, že českou fotožurnalistiku trápí jiné problémy než dnes našťástí už takřka neexistující diskriminace. Obrazová žurnalistika je zde dlouhodobě na druhé koleji. Vypovídá o tom třeba to, že Malá není jen jednou z mála žen editorek, ale obrazových editorů vůbec. „V Česku takřka úplně absentuje pozice fotoeditora v klasickém pojetí jako někoho, kdo je schopný s odstupem a tvůrčím

způsobem zacházet s fotografiemi," vysvětluje Láb. A Kateřina Malá ho doplňuje: „Fotografie v médiích je tu obecně trochu upozaděná. My se snažíme, aby byl obraz rovnocenný textu, aby mu nejen sloužil, ale aby ho doplňoval.“ Stejně tak českým fotografům chybí profesní sdružení. „Tady každý jede sám na sebe, přitom nám by hrozně pomohlo se spojovat. Jedině to člověka někam posune, pomůže mu se rozvíjet,“ míní Jungrová. I Láb vnímá absenci profesního spolku, který by se staral o fotografy, pomáhal jim a celkově kultivoval vizuální žurnalistiku jako problém. A jsou to právě podobná sdružení a asociace, které se v zahraničí starají nejen o fotografy, ale i o další potenciálně znevýhodněné skupiny. V současnosti probíhají pokusy o oživení Klubu fotoreportéru Syndikátu novinářů. Jeho cílem by mělo být pomoci všem, kteří se v Česku fotožurnalistikou zabývají, mužům i ženám.

URL| http://www.rozhlas.cz/_zprava/1699266

BENEŠ JE ČESKÝ HROMOSVOD

16.2.2017 Reflex page 20 Rozhovor
HANA BENEŠOVÁ

FRANCOUZSKÝ HISTORIK ANTOINE MARES (67) NABÍZÍ VE SVÉ KNIZE EDVARD BENEŠ – DRAMA MEZI HITLEREM A STALINEM NEZATÍŽENÝ POHLED NA DRUHÉHO ČESKOSLOVENSKÉHO PREZIDENTA. Zároveň tvrdí, že má občas pocit, jako by Edvard Beneš mohl v očích Čechů za všechna selhání v novodobých dějinách. Jednoduše slouží jako spolehlivý hromosvod. Všechno se na něj dá hodit. VAŠE BIOGRAFIE O Edvardu Benešovi vyšla před rokem francouzsky a loni na podzim v českém překladu. Téma Beneš tady stále rezonuje, je ale postava druhého československého prezidenta zajímavá i pro francouzského čtenáře?

* Svého času Edvard Beneš patřil mezi hlavní figury evropské politické scény. To je zcela neoddiskutovatelné.

Beneš byl vrstevníkem francouzského prezidenta Vincenta Auriola, premiéra Edouarda Daladiera, amerického prezidenta Harryho Trumana; byl o deset let mladší než Winston Churchill a o šest let starší než Charles de Gaulle. Sedmnáct let působil ve funkci ministra zahraničí, dvakrát byl prezidentem. Beneš se v politické kariéře střetl se všemi zásadními událostmi dvacátého století, ať už jde o rozpad Rakousko-Uherska, vznik národnostních států, nástup Adolfa Hitlera k moci, druhou světovou válku, poválečné uspořádání Evropy a vliv Sovětského svazu. Zkrátka od roku 1914 do roku 1948 Edvard Beneš nechyběl u klíčových okamžiků evropských dějin. Psát Benešovu biografii znamená konfrontovat se s velkými problémy dvacátého století. Jsou to kolikrát palčivá témata, ovšem povinností historika je vnímat jednotlivé události v kontextu doby a neprojektovat současný pohled do minulosti.

* Ve své knize Edvard Beneš. Od slávy k propasti. Drama mezi Hitlerem a Stalinem nevynášíte žádné soudy. Není to Benešova obhajoba ani obžaloba.

Úkolem historika není být obhájce, žalobce ani soudce. Historik nemá heslovitě zjednodušovat, má se pokusit o vysvětlení. Musí odolat pokušení reagovat na společenskou a mediální poptávku. Postava Beneše v českém prostředí stále jítří různé emoce. Oscilují mezi hlubokým obdivem a naprostým opovržením. Sněmovna před třinácti lety přijala Zákon o zásluhách Edvarda Beneše, nic to ale samozřejmě nezměnilo na tom, že někteří lidé Benešovi nemohou přijít na jméno. Jako kdyby za všechna selhání mohl pouze a jedině on, nikdo jiný. Beneš je spolehlivý hromosvod. Jako kdyby on jediný nesl za všechno vinu. My Češi, promiňte, že to tak říkám, jsme zodpovědnosti zbaveni. Hodíme to na Beneše.

* Blíží se výročí Února a bude se připomínat, co měl Beneš udělat a neudělal. „Kdyby“ v historii nemá co pohledávat, ale pokud by se tehdy Beneš zachoval jinak, Sovětský svaz by Československo ze zřetele stejně nepustil. Komunisté se připravovali na převzetí moci...

Než jsem začal pracovat na biografii, o období 1946 až 1948 v životě Edvarda Beneše jsem toho věděl méně. Znal jsem dobová svědectví a byl jsem přesvědčen, že je vše jasné – Beneš nedodržel slovo, které v únoru 1948 dal nekomunistickým ministrům. Jenže ono je to mnohem složitější. V roce 1947 se výrazně zhoršil prezidentův zdravotní stav. Beneš byl velmi nemocný. Mohl pracovat pouze několik hodin týdně. Nabízí se samozřejmě otázka, proč ze zdravotních důvodů neodstoupil. Kdyby v únoru 1948 podal demisi, učinil by

výmluvné a velkolepé gesto. Nestalo se tak. Svou roli v tom určitě sehrálo i jeho okolí. Komunisté byli o Benešově chatrném zdraví dokonale informováni a maximálně toho využívali. Gottwald měl noty od Zorina, jenž devatenáctého února pod záminkou jednání o dodávkách obilí přiletěl do Prahy.

* Gottwald vyhrožoval občanskou válkou...

Ano, té se Beneš obával, chtěl se jí vyhnout za každou cenu. Nechal se zastrašit. Jenomže to, co předvedli nekomunističtí ministři, byla veliká improvizace. V závažné situaci se zachovali docela amatérsky. Spoléhal na to, že nemocný Beneš nepřijme jejich demisi, vsadili všechno na jednu kartu, neměli žádný krizový scénář, záložní plán. Jistě, Beneš se mohl zachovat jinak, ale nic by tím nezachránil. Abdikoval až v červnu 1948, kdy v Československu vzala za své parlamentní demokracie, v níž tolik věřil a pro kterou byl ochoten tolik obětovat. Zemřel o tři měsíce později. Bohužel nestačil napsat svou ucelenou autobiografii.

* Aspoň už nemusel sledovat další události...

Smrt Beneše znamenala konec nadějí na svobodné, demokratické Československo. Řada vysokoškoláků odešla do emigrace rovnou z jeho pohřbu.

* Jak byste charakterizoval jeho osobnost?

Nechci psychologizovat, navíc Benešův osud nelze oddělit od historie československého státu. Chci ovšem zdůraznit, že Beneš nebyl český nacionalista, stavěl se proti nacionalismu v jakékoliv podobě. Provinčnost mu byla cizí, český prostor pro něj byl srdcem Evropy. V roce 1918 se stal československým patriotem. Jeho životním cílem bylo zachování a pak obnovení Československa. Bral to jako své poslání. Díky tomu lze lépe pochopit jeho vztah k německé menšině v Československu. Beneš vždy prosazoval účast Němců ve vládě. Vše se samozřejmě zkomplikovalo, když se Henleinova Sudetoněmecká strana otevřeně přihlásila k Hitlerovi. Asi je třeba říci, že i kdyby Beneš nabídl Hitlerovi v krizových měsících a letech jakýkoliv ústupek, byl by odmítnut. Je omyl domnívat se, že Beneš svým taktizováním brzdil případnou dohodu s Hitlerem. Führerovým záměrem nebylo dosáhnout kompromisu, ale získat celý československý průmysl.

* Benešův spolupracovník Jaromír Smutný, kterého citujete ve své knize, uvedl: „Beneš je vynikajícím taktikem a stratégem, největším Machiavellim nynější doby, ale nedovede strhnout davy ...“ Českoslovenští vojáci ve Velké Británii pak dojem ze setkání s prezidentem shrnuli takto: „Choval se příjemně, ale neměl charisma.“

Beneš charisma neměl, to je pravda. Prezidentův obraz v očích veřejnosti však vůbec neodpovídal jeho strohému vystupování. Sám jsem byl překvapen, kolik vřelých dopisů od obyčejných lidí Beneš dostával. Přání k narozeninám v letech 1946, 1947 i 1948 dokladují skutečnou přízeň lidu. Děti mu psaly básničky, kreslily obrázky. Lidé neslyšeli špatného řečníka s nepříjemným témbrem, viděli výjimečnou a silnou osobnost.

* Beneš byl velmi racionální. Jeho láska k Francii však byla téměř iracionální.

Jeho vztah k Francii byl vřelý. Beneše Francie fascinovala. Jejím kouzlu propadl už během studií. Francie pro něj byla múza, vzor, později i spojenec a nakonec zrádce. O pevnosti spojeneckého svazku s Francií měl sice pochyby už od roku 1935, jenže neměl jiné řešení. Jasnozřivě tušil, že nemá smysl pokoušet se přibližovat hitlerovskému Německu. V září 1938 Beneš rozehrál velkou diplomatickou partii, včetně mise Jaromíra Nečase, jenž měl Francii a Velkou Británii informovat o vůli československé strany odstoupit část území s německým obyvatelstvem. Byla to vysoká hra. Mnichovu nezabránil. Francouzského spojence přecenil.

* Nejen on. Československé účastníky bojů ve Francii v roce 1940 zaskočila nepřipravenost Francouzů.

Nečekaně rychlá porážka Francie udivila Francouze a vlastně i Němce. Českoslovenští vojáci bojovali statečně na Loiře a v úžasu hleděli, jak se Francie vzdává. Muselo to pro ně být velké rozčarování. „Tak tohle je ta slavná armáda, na niž jsme tolik spoléhali?“

* Každého člověka utváří jeho rodina. Jak ovlivnila Beneše?

Beneš pocházel ze skromných, venkovských poměrů, rodiče stálo hodně odříkání, aby mohli dát děti na studia. Edvard se prosadil díky houževnatosti, za jeho studijními úspěchy stála urputná píle, nikoliv jiskřivá

lehkost talentu. Beneš byl cílevědomý. Dokázal jít tvrdohlavě za svým. Nebyl konformista. Až do konce třicátých let šel proti proudu. Potom už na to neměl odvalu nebo sílu a dal přednost logice jednoty. Nechtěl rozdělovat společnost, akceptoval převažující mínění. To se týkalo například odsunu německého obyvatelstva.

* Jak?

Postoj k sudetským Němcům se u Beneše a exilové vlády v Londýně začal radikalizovat po vyhlášení prvního stanného práva. Heydrich po nástupu do úřadu zastupujícího říšského protektora zavedl takové represe, že lidé přestali rozlišovat mezi německou menšinou a okupanty. Ještě v roce 1944 Beneš nebyl pro plošný odsun. Uvědomme si ale, že okupace českých zemí trvala šest let... Zapomíná se, že k vyhnání či odsunu německého obyvatelstva docházelo v daleko větším měřítku také v Polsku, Maďarsku, Jugoslávii. Můžeme diskutovat o oslabení střední Evropy, není pochyb o tom, že princip kolektivní viny je neospravedlivitelný, ale vraťte se do té doby a zjistíte, že Beneš neprosadil odsun proti vůli politiků a obyvatel, naopak byl dlouho zdrženlivější.

* Vaše příjmení napovídá, že máte české předky. Je to tak?

Můj dědeček byl Čech. Jmenoval se Mareš. Zemřel v první světové válce. Padl v roce 1916.

* Byl francouzský legionář?

Nevím, nepátral jsem po jeho osudu.

* To kvůli němu jste se začal učit česky?

Otec chtěl, abych se na lyceu učil rusky. Ve třiašedesátém se mu to zdálo zajímavé a důležité. Sám ruštinu velmi dobře ovládal stejně jako další jazyky. Na univerzitě jsem studoval historii, politické vědy a slovanské jazyky. K ruštině jsem si mohl vybrat polštinu, srbochorvatštinu nebo češtinu. Volba byla nabílední.

* Kdy jste poprvé přijel do Československa?

Na začátku sedmdesátých let. K tomu se váže i příběh, který se týká právě Beneše. V Československu jsem absolvoval letní kurs češtiny. V den příjezdu jsem ve svém pokoji zastihl uklízečku, zrovna vytírala. Pozdravil jsem a ona se zeptala, odkud jsem. Mluvil jsem velmi špatně česky a ona podle přízvuku poznala, že jsem Francouz. Probodla mě pohledem, ukázala na mě prstem a mrazivým tónem pronesla jediné slovo: „Mnichov!“ Pro mladého historika to byla zajímavá zkušenost. Sotva dvacetiletého studenta identifikovala jako někoho, kdo je zodpovědný za Mnichov, za mnichovskou zradu.

* To bylo vaše první setkání s Edvardem Benešem?

Ano, pak jsem se zaměřil na předválečné Československo a francouzsko-československé vztahy. O pár let později jsem si chtěl v Národní knihovně vyžádat Masarykovy a Benešovy spisy. Jenže v roce 1974 v kartotéce nefiguroval ani Tomáš Garrigue Masaryk, natož Edvard Beneš... Bylo tam jen jméno germanisty a bohemisty Eduarda Beneše, ale to vám asi nic neříká.

* Říká, byl to můj děda. Vydali vám tehdy Benešovy spisy?

Tvrdili mi, že to není možné. Prohlásil jsem, že se odtamtud nehnu, dokud je nedostanu. Nebylo mi to moc platné. Do Československa jsem se pak vrátil až na konci osmdesátých let.

* Po Listopadu jste v Praze vedl několik let Francouzský ústav pro výzkum ve společenských vědách.

Ředitelování v CEFRES považuju za jednu z nejhezčích etap mé kariéry. Byl jsem v Praze tři a půl roku. Kromě jiného jsem přednášel na filozofické fakultě a na **fakultě sociálních věd**. Učím rád.

* Vypozoroval jste v české povaze něco, co vám do té doby unikalo?

Zarazil mě vztah Čechů k oficiálním autoritám. Přístup lidí k vaší osobě se markantně mění podle toho, jak významnou funkci zastáváte. Panuje zde také rozdíl mezi přátelstvím, jež je pro mě synonymem nezištnosti – když někomu něco dám, nečekám žádnou reciprocitu –, a přátelskou známostí, kdy si druhého chcete nějak zavázat, pojistit. Nežfídka jsem se setkával s druhou variantou. Nechci říci, že by to bylo vždy účelové, rozhodně ne, ale obvykle měla druhá strana pocit, že vše musí hned nějak oplatit.

* Odvezl jste si odtud do Paříže nějaký zvyk?

Jsem velký milovník české klasické hudby, odvezl jsem si plno cédéček. Česká muzika mě doprovází i ve Francii.

* Spolupracoval jste na jazykové příručce Parlons tcheque. Proč by se měli Francouzi učit česky?

Česká republika je člen Evropské unie, tři sta francouzských studentů je v rámci programu Erasmus na českých vysokých školách. Povědomí o české kultuře sice není ve Francii malé, nezlobil bych se ovšem, kdyby bylo větší. Svou lásku k české poezii – Holanovi, Zahradníčkovi, Seifertovi – svým studentům na Sorbonně nevnučuji, zato jim při přednáškách doporučuji, aby si pro pochopení novodobých dějin střední Evropy určitě přečetli Kunderův Žert. Ale můžu se na něco zeptat i já vás? Jak jste přišla ke svému jménu Hana Benešová?

* Příjmení Beneš je docela běžné. Babička chtěla jméno, které používala „paní prezidentová“, dát už své dceři, jenže za nacistické okupace by to byla vyslovená provokace, zvláště když se její manžel i tchán jmenovali Eduard Beneš. Za normalizace to pak byla decentní vzpomínka na první republiku. Všímavý kádrovák si ovšem předvolal rodiče, aby podali vysvětlení, „co tou Hanou sledují“. Řekli, že si na výběru jména dali záležet.

Foto autor| FOTO NGUYEN PHUONG THAO

Foto autor| FOTO Č T K (3 ×)

Foto autor| ARCHÍV (2X) FOTO ČTK,

Foto popis| Edvard Beneš (28. 5. 1884–3. 9. 1948)

Foto popis| Edvard Beneš s manželkou v Paříži, prosinec 1933. Napravo stojí manželka československého velvyslance ve Francii, Pavla Osuská.

Foto popis| Edvard Beneš a J. V. Stalin v Moskvě, prosinec 1943

Foto popis| Klement Gottwald a Edvard Beneš v únoru 1948

Foto popis| Manželé Edvard a Hana Benešovi

Foto popis| Edvard Beneš s manželkou Hanou na recepci v Ženevě, září 1933. Zprava španělský diplomat L. Olivan, zleva klavírista Rudolf Firkušný.

Foto popis| Společnost národů před podpisem Ženevského protokolu. Zleva Vittorio Scialoja, Aristide Briand, Edvard Beneš, Austen Chamberlain, Išii, Van de Velde, Udén.

Beneš je český hromosvod

16.2.2017 reflex.cz page 00 Hlavní články

Francouzský historik Antoine Marš (67) nabízí ve své knize Edvard Beneš – Drama mezi Hitlerem a Stalinem nezátížený pohled na druhého československého prezidenta. Zároveň tvrdí, že má občas pocit, jako by Edvard Beneš mohl v očích Čechů za všechna selhání v novodobých dějinách. Jednoduše slouží jako spolehlivý hromosvod. Všechno se na něj dá hodit.

Vaše biografie o Edvardu Benešovi vyšla před rokem francouzsky a loni na podzim v českém překladu. Téma Beneš tady stále rezonuje, je ale postava druhého československého prezidenta zajímavá i pro francouzského čtenáře?

Svého času Edvard Beneš patřil mezi hlavní figury evropské politické scény. To je zcela neoddiskutovatelné. Beneš byl vrstevníkem francouzského prezidenta Vincenta Auriola, premiéra Edouarda Daladiera, amerického prezidenta Harryho Trumana; byl o deset let mladší než Winston Churchill a o šest let starší než Charles de Gaulle. Sedmáct let působil ve funkci ministra zahraničí, dvakrát byl prezidentem. Beneš se v politické kariéře střetl se všemi zásadními událostmi dvacátého století, ať už jde o rozpad Rakousko-Uherska, vznik

národnostních států, nástup Adolfa Hitlera k moci, druhou světovou válku, poválečné uspořádání Evropy a vliv Sovětského svazu. Zkrátka od roku 1914 do roku 1948 Edvard Beneš nechyběl u klíčových okamžiků evropských dějin. Psát Benešovu biografii znamená konfrontovat se s velkými problémy dvacátého století. Jsou to kolikrát palčivá témata, ovšem povinností historika je vnímat jednotlivé události v kontextu doby a neprojektovat současný pohled do minulosti.

Ve své knize Edvard Beneš. Od slávy k propasti. Drama mezi Hitlerem a Stalinem nevnášíte žádné soudy. Není to Benešova obhajoba ani obžaloba.

Úkolem historika není být obhájce, žalobce ani soudce. Historik nemá heslovitě zjednodušovat, má se pokusit o vysvětlení. Musí odolat pokušení reagovat na společenskou a mediální poptávku. Postava Beneše v českém prostředí stále jítří různé emoce. Oscilují mezi hlubokým obdivem a naprostým opovržením. Sněmovna před třinácti lety přijala Zákon o zásluhách Edvarda Beneše, nic to ale samozřejmě nezměnilo na tom, že někteří lidé Benešovi nemohou přijít na jméno. Jako kdyby za všechna selhání mohl pouze a jedině on, nikdo jiný. Beneš je spolehlivý hromosvod. Jako kdyby on jediný nesl za všechno vinu. My Češi, promiňte, že to tak říkám, jsme zodpovědnosti zbaveni. Hodíme to na Beneše.

Blíží se výročí Února a bude se připomínat, co měl Beneš udělat a neudělal. „Kdyby“ v historii nemá co pohledávat, ale pokud by se tehdy Beneš zachoval jinak, Sovětský svaz by Československo ze zřetele stejně nepustil. Komunisté se připravovali na převzetí moci...

Než jsem začal pracovat na biografii, o období 1946 až 1948 v životě Edvarda Beneše jsem toho věděl méně. Znal jsem dobová svědectví a byl jsem přesvědčen, že je vše jasné – Beneš nedodržel slovo, které v únoru 1948 dal nekomunistickým ministrům. Jenže ono je to mnohem složitější. V roce 1947 se výrazně zhoršil prezidentův zdravotní stav. Beneš byl velmi nemocný. Mohl pracovat pouze několik hodin týdně. Nabízí se samozřejmě otázka, proč ze zdravotních důvodů neodstoupil. Kdyby v únoru 1948 podal demisi, učinil by výmluvné a velkolepé gesto. Nestalo se tak. Svou roli v tom určitě sehrálo i jeho okolí. Komunisté byli o Benešově chatrném zdraví dokonale informováni a maximálně toho využívali. Gottwald měl noty od Zorina, jenž devatenáctého února pod záminkou jednání o dodávkách obilí přiletěl do Prahy.

Gottwald vyhrožoval občanskou válkou...

Ano, té se Beneš obával, chtěl se jí vyhnout za každou cenu. Nechal se zastrašit. Jenomže to, co předvedli nekomunističtí ministři, byla veliká improvizace. V závažné situaci se zachovali docela amatérsky. Spoléhalo na to, že nemocný Beneš nepřijme jejich demisi, vsadili všechno na jednu kartu, neměli žádný krizový scénář, záložní plán. Jistě, Beneš se mohl zachovat jinak, ale nic by tím nezachránil. Abdikoval až v červnu 1948, kdy v Československu vzala za své parlamentní demokracie, v níž tolik věřil a pro kterou byl ochoten tolik obětovat. Zemřel o tři měsíce později. Bohužel nestačil napsat svou ucelenou autobiografii.

Aspoň už nemusel sledovat další události...

Smrt Beneše znamenala konec nadějí na svobodné, demokratické Československo. Řada vysokoškoláků odešla do emigrace rovnou z jeho pohřbu.

Jak byste charakterizoval jeho osobnost?

Nechci psychologizovat, navíc Benešův osud nelze oddělit od historie československého státu. Chci ovšem zdůraznit, že Beneš nebyl český nacionalista, stavěl se proti nacionalismu v jakémkoliv podobě. Provinčnost mu byla cizí, český prostor pro něj byl srdcem Evropy. V roce 1918 se stal československým patriotem. Jeho životním cílem bylo zachování a pak obnovení Československa. Bral to jako své poslání. Díky tomu lze lépe pochopit jeho vztah k německé menšině v Československu. Beneš vždy prosazoval účast Němců ve vládě. Vše se samozřejmě zkomplikovalo, když se Henleinova Sudetoněmecká strana otevřeně přihlásila k Hitlerovi. Asi je třeba říci, že i kdyby Beneš nabídl Hitlerovi v krizových měsících a letech jakýkoliv ústupek, byl by odmítnut. Je omyl domnívat se, že Beneš svým taktizováním brzdil případnou dohodu s Hitlerem. Führerovým záměrem nebylo dosáhnout kompromisu, ale získat celý československý průmysl.

Benešův spolupracovník Jaromír Smutný, kterého citujete ve své knize, uvedl: „Beneš je vynikajícím taktikem a stratégem, největším Machiavellim nynější doby, ale nedovede strhnout davy ...“ Českoslovenští vojáci ve Velké Británii pak dojem ze setkání s prezidentem shrnuli takto: „Choval se příjemně, ale neměl charisma.“

Beneš charisma neměl, to je pravda. Prezidentův obraz v očích veřejnosti však vůbec neodpovídal jeho strohému vystupování. Sám jsem byl překvapen, kolik vřelých dopisů od obyčejných lidí Beneš dostával. Přání k narozeninám v letech 1946, 1947 i 1948 dokladují skutečnou přízeň lidu. Děti mu psaly básničky, kreslily obrázky. Lidé neslyšeli špatného řečníka s nepříjemným témbrem, viděli výjimečnou a silnou osobnost.

Beneš byl velmi racionální. Jeho láska k Francii však byla téměř iracionální.

Jeho vztah k Francii byl vřelý. Beneše Francie fascinovala. Jejím kouzlu propadl už během studií. Francie pro něj byla múza, vzor, později i spojenec a nakonec zrádce. O pevnosti spojeneckého svazku s Francií měl sice pochyby už od roku 1935, jenže neměl jiné řešení. Jasně tušil, že nemá smysl pokoušet se přibližovat hitlerovskému Německu. V září 1938 Beneš rozehráł velkou diplomatickou partii, včetně mise Jaromíra Nečase, jenž měl Francii a Velkou Británii informovat o vůli československé strany odstoupit část území s německým obyvatelstvem. Byla to vysoká hra. Mnichovu nezabránil. Francouzského spojence přecenil.

Nejen on. Československé účastníky bojů ve Francii v roce 1940 zaskočila nepřipravenost Francouzů.

Nečekaně rychlá porážka Francie udivila Francouze a vlastně i Němce. Českoslovenští vojáci bojovali statečně na Loiře a v úžasu hleděli, jak se Francie vzdává. Muselo to pro ně být velké rozčarování. „Tak tohle je ta slavná armáda, na niž jsme tolik spoléhali?“

Každého člověka utváří jeho rodina. Jak ovlivnila Beneše?

Beneš pocházel ze skromných, venkovských poměrů, rodiče stálo hodně odříkání, aby mohli dát děti na studia. Edvard se prosadil díky houževnatosti, za jeho studijními úspěchy stála urputná píle, nikoliv jiskřivá lehkost talentu. Beneš byl cílevědomý. Dokázal jít tvrdohlavě za svým. Nebyl konformista. Až do konce třicátých let šel proti proudu. Potom už na to neměl odvalu nebo sílu a dal přednost logice jednoty. Nechtěl rozdělovat společnost, akceptoval převažující mínění. To se týkalo například odsunu německého obyvatelstva.

Jak?

Postoj k sudetským Němcům se u Beneše a exilové vlády v Londýně začal radikalizovat po vyhlášení prvního stanného práva. Heydrich po nástupu do úřadu zastupujícího říšského protektora zavedl takové represe, že lidé přestali rozlišovat mezi německou menšinou a okupanty. Ještě v roce 1944 Beneš nebyl pro plošný odsun. Uvědomme si ale, že okupace českých zemí trvala šest let... Zapomíná se, že k vyhnání či odsunu německého obyvatelstva docházelo v daleko větším měřítku také v Polsku, Maďarsku, Jugoslávii. Můžeme diskutovat o oslabení střední Evropy, není pochyb o tom, že princip kolektivní viny je neospravedlnitelný, ale vraťte se do té doby a zjistíte, že Beneš neprosadil odsun proti vůli politiků a obyvatel, naopak byl dlouho zdrženlivější.

Vaše příjmení napovídá, že máte české předky. Je to tak?

Můj dědeček byl Čech. Jmenoval se Mareš. Zemřel v první světové válce. Padl v roce 1916.

Byl francouzský legionář?

Nevím, nepátral jsem po jeho osudu.

To kvůli němu jste se začal učit česky?

Otec chtěl, abych se na lyceu učil rusky. Ve třiašedesátém se mu to zdálo zajímavé a důležité. Sám ruštinu velmi dobře ovládal stejně jako další jazyky. Na univerzitě jsem studoval historii, politické vědy a slovanské jazyky. K ruštině jsem si mohl vybrat polštinu, srbochorvatštinu nebo češtinu. Volba byla nabílední.

Kdy jste poprvé přijel do Československa?

Na začátku sedmdesátých let. K tomu se váže i příběh, který se týká právě Beneše. V Československu jsem absolvoval letní kurs češtiny. V den příjezdu jsem ve svém pokoji zastihl uklízečku, zrovna vytírala. Pozdravil jsem a ona se zeptala, odkud jsem. Mluvil jsem velmi špatně česky a ona podle přízvuku poznala, že jsem Francouz. Probodla mě pohledem, ukázala na mě prstem a mrazivým tónem pronesla jediné slovo: „Mnichov!“ Pro mladého historika to byla zajímavá zkušenost. Sotva dvacetiletého studenta identifikovala jako někoho, kdo je zodpovědný za Mnichov, za mnichovskou zradu.

To bylo vaše první setkání s Edvardem Benešem?

Ano, pak jsem se zaměřil na předválečné Československo a francouzsko-československé vztahy. O pár let později jsem si chtěl v Národní knihovně vyžádat Masarykovy a Benešovy spisy. Jenže v roce 1974 v kartotéce nefiguroval ani Tomáš Garrigue Masaryk, natož Edvard Beneš... Bylo tam jen jméno germanisty a bohemisty Eduarda Beneše, ale to vám asi nic neříká.

Říká, byl to můj děda. Vydali vám tehdy Benešovy spisy?

Tvrdili mi, že to není možné. Prohlásil jsem, že se odtamtud nehnu, dokud je nedostanu. Nebylo mi to moc platné. Do Československa jsem se pak vrátil až na konci osmdesátých let.

Po Listopadu jste v Praze vedl několik let Francouzský ústav pro výzkum ve společenských vědách.

Ředitelování v CEFRES považuju za jednu z nejhezčích etap mé kariéry. Byl jsem v Praze tři a půl roku. Kromě jiného jsem přednášel na filozofické fakultě a na **fakultě sociálních věd**. Učím rád.

Vypozoroval jste v české povaze něco, co vám do té doby unikalo?

Zarazil mě vztah Čechů k oficiálním autoritám. Přístup lidí k vaší osobě se markantně mění podle toho, jak významnou funkci zastáváte. Panuje zde také rozdíl mezi přátelstvím, jež je pro mě synonymem nezištnosti – když někomu něco dám, nečekám žádnou reciprocitu –, a přátelskou známostí, kdy si druhého chcete nějak zavázat, pojistit. Nežfídka jsem se setkával s druhou variantou. Nechci říci, že by to bylo vždy účelové, rozhodně ne, ale obvykle měla druhá strana pocit, že vše musí hned nějak oplatit.

Odvezl jste si odtud do Paříže nějaký zvyk?

Jsem velký milovník české klasické hudby, odvezl jsem si plno cédéček. Česká muzika mě doprovází i ve Francii.

Spolupracoval jste na jazykové příručce Parlons tch?que. Proč by se měli Francouzi učit česky?

Česká republika je člen Evropské unie, tři sta francouzských studentů je v rámci programu Erasmus na českých vysokých školách. Povědomí o české kultuře sice není ve Francii malé, nezlobil bych se ovšem, kdyby bylo větší. Svou lásku k české poezii – Holanovi, Zahradníčkovi, Seifertovi – svým studentům na Sorbonně nevnučuji, zato jim při přednáškách doporučuji, aby si pro pochopení novodobých dějin střední Evropy určité přečetli Kunderův Žert. Ale můžu se na něco zeptat i já vás? Jak jste přišla ke svému jménu Hana Benešová?

Příjmení Beneš je docela běžné. Babička chtěla jméno, které používala „paní prezidentová“, dát už své dceři, jenže za nacistické okupace by to byla vyslovená provokace, zvláště když se její manžel i tchán jmenovali Eduard Beneš. Za normalizace to pak byla decentní vzpomínka na první republiku. Všímavý kádrovák si ovšem předvolal rodiče, aby podali vysvětlení, „co tou Hanou sledují“. Řekli, že si na výběru jména dali záležet.

URL| <http://www.reflex.cz/clanek/77640/benes-je-cesky-hromosvod>

ČSSD a KSČM spolu ve vládě?

17.2.2017 ČT 24 page 01 22:00 Události, komentáře

Daniel TAKÁČ, moderátor

Prezident Miloš Zeman by do vlády patrně jmenoval i komunistické ministry. Téma otevřel předseda ČSSD Bohuslav Sobotka, když v rozhovoru pro Hospodářské noviny zmínil, že sociální demokracie by mohla být s KSČM i ve vládě. Straně to přitom zakazuje, řekněme, takzvané "bohumínské usnesení". Podle mnohých členů je ale překonané. Sobotka dokonce říká, že natolik, že by se na sjezdu ani nemuselo hlasovat o jeho zrušení.

Ivan LUKÁŠ, redaktor

Po listopadu 89 to bylo nepsané pravidlo, komunisté do Strakovy akademie nepatří, teď dostávají šanci. Spolupráci se nebrání ČSSD a komunistické ministry by případně jmenoval i prezident Miloš Zeman.

Miloš ZEMAN, prezident republiky

Zda bych jmenoval vládu, kde by byli komunističtí ministři, já bych vládu jmenoval na základě výsledků voleb.

Ivan LUKÁŠ, redaktor

Zpochybňované, zároveň ale na vládní úrovni nepřekročitelné bohumínské usnesení zakazující spolupráci s komunisty, bylo pro sociální demokraty dlouho tabu a v minulosti ho hájil i Bohuslav Sobotka.

Bohuslav SOBOTKA, premiér, tehdejší úřadující předseda strany /ČSSD/ /OVM, 2. 10. 2005/

Stále platí a to nás zapovídá možnost vládní koalici s komunistickou stranou.

Ivan LUKÁŠ, redaktor

... Před čtyřmi lety už ho ale označil za zastaralé a dnes by se spolupráci obou levicových stran ve vládě nebránil.

Bohuslav SOBOTKA, premiér, předseda strany /ČSSD/

Koneckonců sociální demokracie dlouhodobě spolupracovala s KSČM ve vedení celé řady krajů, takže nemyslím si, že je potřeba, abychom se vraceli k bohumínskému usnesení. Bylo přijato v nějakém historickém kontextu.

Ivan LUKÁŠ, redaktor

Dosavadní vládní partneři sociálních demokratů si ale s komunisty společnou vládu představit nedovedou.

Andrej BABIŠ, vicepremiér, ministr financí, předseda hnutí /ANO/

Komunisti jsou součástí tý proti - babišovské koalici. My bysme určitě s komunisty do vlády nešli, my máme úplně jiné programy, ne programové priority, tak tam se určitě nepotkáváme.

Pavel BĚLOBRÁDEK, vicepremiér pro vědu, výzkum a inovace, předseda strany /KDU-ČSL/

Spolupráce s komunisty do té doby, dokad tam, budou stalinisté a bude to nereformovaná, nepřichází v úvahu.

Ivan LUKÁŠ, redaktor

Spolupráci s komunisty na vládní úrovni vylučuje i TOP 09. Přidává k nim ale i hnutí ANO.

Miroslav KALOUSEK, předseda strany /TOP 09/

Obě dvě tyto strany sledují mnohem autokratictější správu země, než liberální demokracie.

Ivan LUKÁŠ, redaktor

ODS před společnou vládou sociálních demokratů a komunistů varovalo už několikrát.

Petr FIALA, předseda strany /ODS/

Tak pro ČSSD by už vládní koalice s komunisty nebyla problém. Alespoň víme, na čem jsme a voliči taky.

Ivan LUKÁŠ, redaktor

Zákaz spolupráce ČSSD s komunisty považuje za překonaný a zastaralý i prezident. Přesto je podle něj stále platný a zrušit by ho měl sjezd. Na tom březnovém se sice o usnesení nejspíš diskutovat bude, podle Bohuslava Sobotky ho ale formálně rušit nutné není. Stačí ho prohlásit za vyhaslé. Redakce a Ivan Lukáš, Česká televize.

Daniel TAKÁČ, moderátor

V Událostech, komentářích Zdeněk Jičínský, někdejší poslanec sociální demokracie, dobrý večer.

Zdeněk JIČÍNSKÝ, bývalý poslanec strany /ČSSD/

Dobrý večer.

Daniel TAKÁČ, moderátor

A také místopředseda ÚV KSČM pro ideologii, propagandu a mediální činnost Josef Skála. Dobrý večer, pane místopředsedo.

Josef SKÁLA, místopředseda strany /KSČM/

Dobrý večer.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Pánové, vítejte v Událostech, komentářích. Pane Jičínský, začal bych u vás. Je čas na to, aby KSČM byla ve vládě, a pokud ano, tak proč přišel?

Zdeněk JIČÍNSKÝ, bývalý poslanec strany /ČSSD/

Tuto otázku musíte klást voličům této země protože ti o tom rozhodují, kdo bude v parlamentě a kdo podle poměru sil v parlamentě bude moct tvořit vládu, ať už sám nebo v koalici s něčím ...

Daniel TAKÁČ, moderátor

No, dobře, ale vás zase vůbec nic nenutí, vůbec nic nenutí do případné koalice vstupovat a tady už závisí na postojích, názorech, záměrech a hodnocení sociální demokracie a na to se ptám.

Zdeněk JIČÍNSKÝ, bývalý poslanec strany /ČSSD/

Já bych řekl, podívejte se, to bohumínské usnesení bylo přijato na sjezdu v roce 95. To a tam to bylo přijato zvláštním způsobem. Tam to nebyl návrh vedení strany v čele s Milošem Zemanem, ale byl to návrh, který vyšel z pléna, už si teď nevzpomínám přesně, kdo byl autorem, ale jaká byla tehdy doma plná a antikomunismu, tak jestliže se tamto, ta rezoluce, nebo to usnesení objevilo a bylo přijato, potom už bylo těžko s ním něco dělat a nabylo takového symbolického významu, že až do poslední doby sociální demokracie se vlastně vyhýbala nějaké diskusi o něm. Byly, byla řada už návrhů, aby bylo dávno zrušeno, protože je to skutečně anachronismus, který do této doby nepatří. Když jsem slyšel řeči o stalinistech, tak je třeba si připomenout, že od listopadu 89 je to už 27 roků, vyměnily se tady generace, i v komunistické straně, takže já myslím, že je třeba se oprostít od těchto nejrůznějších předsudků minulosti. Pokud jde o to, zda se usnesení má, nebo nemá rušit na sjezdu, to jsou formální otázky, které si musí rozhodnout vedení strany, ale vzhledem k tomu, že to bylo usnesení a mělo takový velký symbolický význam, asi by bylo výhodnější, kdyby ... Učinit návrh pro předsedu

strany, kdy předseda ve své zprávě řekl, že usnesení bohumínské už se považuje za překonané a že bez zvláštního projednávání es považuje za už vyhaslé nebo neplatné nebo historicky překonané.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Rozumím, rozumím. Pane Skálo, KSČM je připravena po 28 letech vládnout?

Josef SKÁLA, místopředseda strany /KSČM/

Za určitých okolností určitě ano.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Za jakých?

Josef SKÁLA, místopředseda strany /KSČM/

O těch okolnostech je třeba hovořit. Musel by být problém vlády takový, aby odpovídal našim programovým, naší programovým, řekl bych, ustanovením a našim programovým cílům. Nemohli bychom se podílet na politice, která by byla asociální, která by zhoršovala podmínky, životní podmínky většiny ..., nemohli bychom se podílet na zahraniční politice ohrožující suverenitu a bezpečnost naší země.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Mohli byste být ve vládě, která je jednoznačně prozápadně orientovaná nebo proevropsky orientovaná a která cílí a hodlá udržet členství v Severoatlantické alianci?

Josef SKÁLA, místopředseda strany /KSČM/

No, v té větě je rozpor. Proevropsky určitě, ale Spojené státy, respektive Severoatlantická aliance podnikají kroky, které Evropě škodí, ubližují.

Daniel TAKÁČ, moderátor

No, ale oficiální zahraniční politika říká: "Jsme a zůstaneme členy Severoatlantické aliance, jsme a zůstaneme členy Evropské unie." Tak budete sedět v takové vládě, která má takovouto zahraniční politiku?

Josef SKÁLA, místopředseda strany /KSČM/

Já si nedovedu představit, že by jménem Komunistické strany Čech a Moravy někdo podpořil politiku, která by byla jaksi pod diktátem Severoatlantické aliance. To si představit nedokážu, ale dokážu si představit ...

Daniel TAKÁČ, moderátor

Takže tím jste teď zrušil možnou koalici s ČSSD?

Josef SKÁLA, místopředseda strany /KSČM/

Ne, ne, ne, ne. Přeci bezpečnostní zájmy této země nejsou synonymem účasti v zahraničně-bezpečnostní politice Severoatlantické aliance. O národních bezpečnostních a ekonomických zájmech je třeba vést diskusi. Jsem přesvědčen, že s lidmi, jako je pan profesor Jičínský bychom ji vedli velmi produktivně a jaksi namalovat si rámec bezpečnostních záruk této země v nové situaci, kdy politika Severoatlantické aliance, například migrační vlnou a dalšími, řekl bych, dalšími problémy, ohrožuje naši zemi.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Pane Jičínský, je čas na změnu zahraniční politiky naší země, kterou vláda pod vedením sociální demokracie teď dodržuje? To znamená, být v Evropské unii, být členy Severoatlantické aliance? Na to KSČM slyšet nebude. Je potřeba to měnit v ČSSD?

Zdeněk JIČÍNSKÝ, bývalý poslanec strany /ČSSD/

Podívejte se, já si osobně myslím, že jsou určité konstanty zahraniční politiky. Já sám jsem podporoval vstup do NATO přesto, že tehdy v rámci sociální demokracie byly požadavky, aby to bylo spojeno s referendem, ale vzhledem k tomu, jak se vytvořila situace se o tom rozhodlo bez referenda a podporoval se to, protože si myslím, že Česká republika svou geografickou povahou a celým uspořádáním patří do tohoto společenství. S tím souvisí samozřejmě, že jsem podporoval, a sociální demokracie podporovala členství České republiky v Evropské unii. Problém je ten, že Evropská unie je v krizi a Česká republika musí velmi pozorně sledovat ty, ty pozitivní trendy, které může v rámci Evropské unie podporovat, protože v rámci Evropské unie musí dojít k různým reformám, je otázka, nakolik se udrží euro jako, jako měna v Evropské unii, to je, to jsou různé nové problémy, které má ...

Daniel TAKÁČ, moderátor

No, ale promiňte, pane profesore, kdyby to tady podtrhnul a sečetl, měla by sociální demokracie případně začít debatovat i na bázi možné debaty s KSČM o tom, že už by Česká republika nebyla v Unii, že by nebyla v NATO? To je přijatelná myšlenka pro vaši stranu?

Zdeněk JIČÍNSKÝ, bývalý poslanec strany /ČSSD/

No, podívejte se, já myslím, že v rámci demokracie se debata ..., debatovat dá o všem, ale podle mého soudu jsou přece jenom určité základní konstanty. Česká republika někam patří, a v tomto směru patří do Evropské unie, já si nemyslím, že je ten základní smysl, aby Evropská unie bránila možným konfliktům, které vedly svého času k první, druhé světové válce, že tento základní její úkol už je překonán. To tak ... tomu tak není. Jiná věc je, že v rámci současné situace, kdy se ukázala krize migrační a další, další problémy, kdy Brusel se jeví často jako příliš odcizená byrokratická instituce a síly, trendy po ... vystoupení z Unie, že v tomto směru sociální demokracie si své pozice musí ujasňovat a samozřejmě může o tom jednat i s komunistickou stranou, protože komunistická strana je významnou silou v této zemi a já jsem nikdy nesouhlasil s tím, aby byla eliminována a ostrakizována. To bylo hloupé a sloužilo to jenom pravici, která z antikomunismu si udělala svůj bojový, bojový prapor.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Pane místopředsedo, vím, že politici vždycky říkají "hledáme společné momenty", ale já se zeptám na ty nespolečné. Jsou nějaké další nepřekročitelné hranice pro KSČM, ze kterých prostě nesleví, i kdyby ve vládě být neměla?

Josef SKÁLA, místopředseda strany /KSČM/

Tak nám spíš jde o to, aby se dodržovaly závazky. Vezměte si příklad takzvaných církevních restitucí. I my, i sociální demokracie jsme byli proti. Sociální demokracie vstoupila do koalice, v níž je a nepodniká energické kroky k tomu, aby alespoň nějak napravila velké křivdy na 10 milionech lidí v této zemi, které byly spáchány ...

Daniel TAKÁČ, moderátor

Jinými slovy vy říkáte, sociální demokracie neplní závazky a je tedy nedůvěryhodnou stranou. To říkal i Vojtěch Filip dnes odpoledne, tedy váš předseda.

Josef SKÁLA, místopředseda strany /KSČM/

Já si myslím, že jde o to otevřít novou kapitolu. Vést dialog obou stran a mrzí mě, že se ten dialog vede v podstatě jenom někde v kuloárech parlamentu. Bývaly tradice vzájemných vztahů mezi našimi stranami například za předmnichovské republiky, kdy byla vedena veřejná diskuse mezi oběma stranami a mezi jejich, řekněme, think tanky. Já bych to velmi uvítal, protože ona by ta téma konkretizovala a zbavila by jich

ideologických klišé, vrátila by je k faktům, k mapě zájmů a to je dneska potřeba. Evropa se mění, vše se mění, prostě my musíme zachytit ty změny a reagovat na ně včas a ne zůstat ve vleku jakýchsi stereotypů, které jsou stále víc překonávány.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Mluvil o té nedůvěryhodnosti. Je ČSSD nedůvěryhodná strana, nejenom kvůli restitucím, o těch Filip zmínil to, že Sobotka nepodpořil ... Ministra vnitra při debatách o migraci v Evropské unii, mluvil o daňových zákonech, že sociální demokracie mluví o daňové progresi, ale nic takového nikde nepředkládá. Je sociální demokracie nedůvěryhodná strana?

Josef SKÁLA, místopředseda strany /KSČM/

Tak kroky, které jste zreprodukoval nebo fakta, která jste zreprodukoval z dnešního vystoupení mého klely Filipa, jsou samozřejmě pravdivá a ...

Daniel TAKÁČ, moderátor

A jsou třeba tyto nepřekročitelné hranice? Musí být progres, musí se zrušit církevní restituce a musí se požadovat zrušení kvót? To jsou ty nepřekročitelné hranice ...

Josef SKÁLA, místopředseda strany /KSČM/

Tak našel bych i jiné otázky, v nichž ...

Daniel TAKÁČ, moderátor

Které?

Josef SKÁLA, místopředseda strany /KSČM/

Zase uvažujme dopředu. Pokud by mělo dojít k nějaké spolupráci významnější, tak je třeba si stanovit programové priority a také stanovit podmínky jejich vymahatelnosti. Nemůže to být tak, že bychom se ocitli v pasti.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Ne, ale já se chci dopátrat vašich stanovisek, vašeho myšlení o tom, přes co prostě pro nás nejede vlak, jak se lidově říká?

Josef SKÁLA, místopředseda strany /KSČM/

Tak asi nemáme tak dlouhý čas, abychom to všechno specifikovali ..., ale, dobře, tak církevní restituce, ano.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Dobře.

Josef SKÁLA, místopředseda strany /KSČM/

Daňová progres je mnohem větší, my samozřejmě sektorovou daň podporujeme také, jo. Jde o to, jestli pan premiér ji hodlá dodržet, protože on to před koncem v podstatě působení koalice vznesl a všichni si klademe otázku, proč to nevznesl v době, kdy to mohl prosadit. A podobné otázky si klademe i kolem téma těch, která jste zmínil a některých dalších.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Pane Jičínský, jak se , jak vnímáte slova předsedy KSČM Vojtěcha Filipa, který říká, že jste nedůvěryhodní, protože nedodržujete ty konkrétní věci, ty konkrétní sliby, které jsem tady jmenoval?

Zdeněk JIČÍNSKÝ, bývalý poslanec strany /ČSSD/

Já si myslím, že to tak není a že kolega Filip, když bychom přišli ke konkrétní diskusi, tak by některá svá stanoviska musel korigovat. Kromě toho, podívejte se ...

Daniel TAKÁČ, moderátor

Co jste třeba udělali proti církevním restitucím, když vezmu tu první věc?

Zdeněk JIČÍNSKÝ, bývalý poslanec strany /ČSSD/

No, problém je, že sociální demokracie byla proti církevním restitucím, nepodařilo se jí zabránit a je otázka, co se s tím dá dneska dělat, já osobně bych podporoval ty návrhy co se s tím dá dneska dělat já osobně bych podporoval ty návrhy KSČM i Jihočeského kraje, aby došlo k další ..., k jistému zdanění toho majetku, který církev v rámci restituce dostala, ale tom se musí v rámci sociální demokracie vést diskuse.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Pane Jičínský, ještě jedna věc. Vy už jste zmínil to bohumínském usnesení, ale ano to s tou důvěrou také může souviset. Ono není tak úplně bohumínské, ono je spíš hradecké, protože v Bohumíně jste potvrzovali usnesení dva roky staré, které zapovídá spolupráci s některými stranami, včetně KSČM. Těch stran je tam daleko, daleko více. Jak máme věřit straně, která ..., jejíž předseda řekne, že nemusíme rušit dokumenty, které jsme si sami schválili a prostě je přestaneme dodržovat?

Zdeněk JIČÍNSKÝ, bývalý poslanec strany /ČSSD/

Podívejte se já, jsem byl na hradeckém sjezdu, byl jsem i na tom bohumínském sjezdu. Že bylo přijato takové usnesení na hradeckém sjezdu, to už si ani nepamatuju. Kdybyste mně to nepřipomněl, tak už to upadlo u mě do zapomnění a různých sjezdových usnesení, která jsou zapomenuta, je řada, ale to usnesení o zákazu spolupráce s KSČM, protože ty ostatní strany, ty jsou, ty nikdo neuvádí, to získalo zvláštní symbolický význam v rámci té ideové atmosféry, která se postupně v těch devadesátých letech vytvořila i pomocí zákona o protiprávnosti komunistického režimu a těch dalších o třetím odboji a o svou Institutu pro studium totalitních režimů. Tady se vytvořila určitá atmosféra, která nebyla příznivá normální svobodné politické diskusi či v rámci tohoto bohumínského usnesení dostalo zvláštní symbolický význam, a proto já si myslím, že asi by bylo vhodné, aby sjezd ..., po mém soudu není důvodu, aby se jím nějak zabýval věčně do minulosti. Může se zabývat tím, o čem jsme hovořili částečně i v této diskusi, jaké jsou možnosti spolupráce KSČM ač ČSSD, ale asi z formálních hledisek by bylo vhodné, kdybyste zkonstatoval, že bohumínského usnesení neexistuje, ať už dá pro to formuli "je zrušeno" nebo "je vyhaslé" a tak dále.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Zdeněk Jičínský, Josef Skála - první hosté Událostí, komentářů. Děkuju, na shledanou.

Josef SKÁLA, místopředseda strany /KSČM/

Na shledanou.

Zdeněk JIČÍNSKÝ, bývalý poslanec strany /ČSSD/

Na shledanou.

Daniel TAKÁČ, moderátor

S v Událostech, komentářích také politolog **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Kamil Švec. Dobrý večer, Kamile.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý večer.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Končí období bez komunistů ve vládě?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak je to možné, respektive záleží, jak dopadnou volby na podzim tohoto roku, takže je možné, že ..., že končí období bez sociální demokracie a bez lidovců ve vládě, takže možné je všechno samozřejmě.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Závisí na volebním výsledku, ale to nezbytně nutně nemusí znamenat, že vznikne koalice za účasti KSČM. Je tady ..., nepředpokládá se, že by se dostaly dostaly do sněmovny 2 nebo 3 strany jenom. Těch stran asi bude víc. Tak musí se toho komunisti účastnit? Nebo se zeptám jinak, bude o ně zájem, bude vlastně kdekdo chtít, aby s nimi vládl?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Zájem o ně zřejmě bude. Záleží to samozřejmě i na tom, jak dopadnou Starostové společně s lidovci, zda uspějí či nikoliv. Ukáže se, jak uspějí pravice strany a jak moc uspěje případně ANO, nebo neuspěje, ale, ale komunisté můžou být zajímavým koaličním partnerem, jak pro sociální demokracii, tak právě třeba i prohnutí, pro hnutí ANO. Takže z tohoto pohledu, jestli se hovoří o nějaké bohaté nevěstě mezi politickými stranami, v uvozovkách, tak jsou to možná spíš teďko komunisté než Starostové a nezávislí. Otázka je, jestli je to prozíravé takto to prohlašovat dopředu z pohledu premiéra Sobotky ...

Daniel TAKÁČ, moderátor

Z jakého pohledu prozíravé? Že by ho to mohlo poškodit?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Sociální demokracie se díky, díky těmto prohlášením stává poměrně dost nečitelnou stranou. Ještě v říjnu hovořil premiér Sobotka o tom, že chce zaměřit ..., že se chce zaměřit na liberální, městské voliče. Dnes máme únor, takže ani ne půl roku poté hovoří o tom, že je možné, že, že zruší takzvané bohumínské usnesení a že, že si dokáže představit vládu s komunisty, což je ale úplně jiný typ voliče, který by to sociální demokracii volil, takže ...

Daniel TAKÁČ, moderátor

A není to ..., není to vlastně logické, že, že ten tah za levicovými hlasy se tady i tímto způsobem spojuje a očekává se větší výnosnost, abych tak řekl?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

No, to je otázka, jestli to zajistí tu větší výnosnost, protože a ti liberální voliči, kteří si představují tu, tu sociální demokracii liberalizovanou ve smyslu a ministrů Dienstbiera a třeba i Sobotky a podobně, tak si od té sociální demokracie mohou odklonit, respektive nemusí jít k volbám a sociální demokracie to může mnohem více poškodit ...

Daniel TAKÁČ, moderátor

Kvůli komunistům, že by nešli, myslíte?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Právě třeba i proto, že jsou zaměřeny proti a proti účasti komunistů ve vládě a současně ti, ti voliči, kteří jsou z toho tvrdého jádra, ti levicoví, tak ti tu sociální demokracii volí zpravidla mnohem častěji, takže v tomto ohledu myslím si, že Bohuslav Sobotka více riskuje, než by mohl čistě teoreticky získat.

Daniel TAKÁČ, moderátor

No, ale proti tomu stojí to, co tady Bohuslav Sobotka říká, že Andrej Babiš vysává tyhle ty hlasy a že toto by měl být krok proti tomu, aby tito voliči neodcházeli k Andreji Babišovi a zůstali na levé straně a možná, když levicové strany nabídnou spolupráci, tak to může být atraktivnější pro levicové voliče.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

No, já si nejsem jist, jestli Bohuslav Sobotka tím, že prohlásí, že si dokáže představit vládu s komunisty, najednou vezme několik procent hlasů, anebo příznivců Andreji Babišovi. Bohuslav Sobotka v poslední době tu politiku nezvládá úplně tak dobře, nezvládá své ministry, zejména ministra Mládka a myslím, že tomu ubírá mnohem více a mnohem více potencionálních voličů, než kolik získávat tím prohlašováním, s kým by šel nebo chtěl jít do vlády. Už jenom z toho důvodu, že v tom poměrném volebním systému není, není nikdy jasné, jak ty volební výsledky dopadnou, to je tím, čím jsem začínal a zkrátka ta koaliční vyjednávání dopadnou, anebo jsou důležitá vždycky až po těch volbách. Takže ty deklarace mohou být zajímavé, ale nesmí se z nich dělat hlavní politické téma, tak jako to dneska udělal právě Bohuslav Sobotka.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Ano, tentokrát bude také zajímavé, kolik vlastně se bude přerozdělovat hlasů, jak dopadne možná koalice KDU-ČSL - STAN, tam to přerozdělování může být daleko větší, než bylo v minulých volbách. Ale vraťme se k těmto dvěma levicovými stranám, respektive ke KSČM. Je to strana, která je naprosto nedílnou, přirozenou součástí demokratického politického spektra, vzhledem ke své minulosti, vzhledem ke svému dnešnímu vystupování, vzhledem k dalším souvislostem?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak ta politická strana, tak jak můžeme sledovat její chování v parlamentu, na úrovni krajské, obecní a podobně, tak se chová zpravidla standardně a nelze úplně dovozovat, že příchodem, nebo jejich vstupem do vlády, aby začali komunisté nějakým způsobem pracovat na obnovení komunistického režimu, tak to asi není. Na druhé straně, na druhé straně je to politická strana, která má poměrně dosti vyhraněné názory, které jsou neslučitelné s těmi většinovými dalšími stranami a není to jenom sociální demokracie, ale i, ale i ty ostatní politické strany, a to je zejména tedy ten názor na, na účast Severoatlantické alianci a Evropské unii. A to jsou poměrně dosti zásadní otázky české politiky, ať už vnitrostátní nebo, nebo mezinárodní, a zkrátka jestli, jestli by měly vzniknout koalice s komunisty, s komunistickou stranou uvnitř, tak to bude velmi těžký oříšek, jakým způsobem uzavřít případnou koaliční stranu, ať už mezi sociálními demokraty nebo mezi hnutím ANO, jak překlenout tady tyto názorové problémy. A domnívám se, že komunistická strana není otevřená úplně tomu, aby z těchto, z těchto pozic ustupovala, ustupovala, protože to by znamenalo její postupný možná i zánik.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Se možná, pardon, vrátím ještě k těm hlasům. Komunistům totiž ty hlasy mizí. Ukázaly to krajské volby, které nemusí být totéž, co sněmovní volby, to je pravda, ale ony i volební modely, minimálně tedy Centra průzkumu veřejného mínění, určitý pokles preferencí, pokles výsledků KSČM, pokud jde o volební model, naznačují. Tak, kam ty hlasy mizí tedy?

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak je pravda, to, že část voličů KSČM se přesouvá k hnutí ANO, bezesporu. Část se jich rozptýlí mezi ty levicové strany, respektive mezi ty další extrémistické strany typu Úsvitu svobody a přímé demokracie, takže tam, tam bezesporu a část, část hlasů mizí. Současně ale, ale ta komunistická podpora vždycky souvisí také s účastí, s volební účastí u voleb a s obecnou náladou jakési spokojenosti nebo nespokojenosti těch, těch voličů a

... Voličů, s tím politickým stavem v zemi a v okamžiku, kdy, kdy je volební účast velmi nízká, tak ti komunisté dokáží velmi dobře toho využít a zpravidla ten jejich volební zisk narůstá. Takže ono to není jenom o členech a o ohlasech, ale záleží i na té volební účasti, jakým způsobem se podaří těm ostatním stranám ty komunistické hlasy a v uvozovkách "přebít".

Daniel TAKÁČ, moderátor

Kamil Švarc, děkuji za rozhovor. Na shledanou.

Kamil ŠVEC, politolog, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Na shledanou.

Daniel TAKÁČ, moderátor

A celé toto ..., ještě přece jenom dovětek k předchozímu tématu udělám. Chci totiž doplnit, že ke spolupráci ČSSD a KSČM jsme zvali představitele nejvyššího vedení sociální demokracie, dnes do Událostí, komentářů k tomuto tématu přijít nechtěli.

Marketing je potřeba všude. Vyučuje se ve Zlíně, v Pardubicích i v Ostravě

20.2.2017 Marketing & Media page 13 Téma čísla

Martina Vincencová, Jan Bredl

ŠKOLSTVÍ

Lidé toužící po marketingovém a mediálním vzdělání si mohou vybrat ze široké nabídky veřejných nebo soukromých vysokých škol. U privátních provozovatelů ale musí počítat se školným, které může vyjít až na 140 tisíc korun za rok studia.

Každá z veřejných škol vyučujících marketing k němu přistupuje specificky. Třeba v Ostravě se studuje v kombinaci s obchodem, v Praze na Univerzitě Karlově je kladen důraz na práci s veřejností.

Podle čeho si školy své studenty vybírají? Například **Fakulta sociálních věd** UK v Praze si pro bakalářské studium programu marketingové komunikace a PR filtruje uchazeče následovně: „Přijímací řízení je dvoukolové. V prvním kole absolvují uchazeči Scio test. Druhé kolo je ústní pohovor, na ten si studenti mohou přinést ukázky svých prací nebo dalších ocenění,“ vysvětluje Hana Hándlová ze studijního oddělení **FSV UK**.

Pokud vás zajímá mediální oblast, poohlížejte se spíše po veřejných vysokých školách. Soukromě lze mediální obor vystudovat pouze na Metropolitní univerzitě v Praze. Milovníci moderních technologií tam mohou své studium zaměřit na nová nebo interaktivní média.

Foto autor| Foto: **FSV UK**

Foto popis| Součástí marketingových aktivit **FSV UK** je také e-shop s merchandisingovými předměty.

Chcete nakoupit bitcoiny? Některé banky vám transakci zablokují

20.2.2017 e15.cz page 00 Finance a bankovníctví

Transakce za účelem nákupu kryptoměn mohou narazit, Raiffeisenbank či UniCredit je nechtějí provádět. Důvodem jsou údajně obavy z praní špinavých peněz.

Ať už virtuální valuta bitcoin splňuje definici měny nebo komodity, loni byla v obou kategoriích nejvýnosnější. Kdo by si ji však chtěl pořídit prostřednictvím burz či směnár a uhradit bankovním převodem, se ale může setkat se zablokováním platby.

Restriktivní přístup vůči daným transakcím razí zejména skupina Raiffeisen a UniCredit. Provozovatel bitcoinové burzy a československé sítě bankomatů na směnu této valuty Martin Stránský se podle svých slov dokonce ze strany Raiffeisenbank setkal se zamítnutím platby i za účetní služby. Údajně jen proto, že v jejím popisu stál název jeho společnosti WBTCB, jež obsahuje zkrácené označení bitcoinu (BTC).

U voleb žijeme iluzi demokracie, říká Roman Týc ze Ztohoven

Q&A

U voleb žijeme iluzi demokracie, říká Roman Týc ze Ztohoven

Banka blokování transakcí spojených s bitcoiny potvrdila a prostřednictvím mluvčí Petry Kopecké dodala, že důvodem je zejména obava z financování nelegální činnosti a podvodů. „Při transakcích s kryptoměnami je porušen základní princip transparentnosti platby,“ dodala Kopecká. Podobný přístup razí také UniCredit Bank.

„S bitcoiny souvisí mnoho otazníků a především postupných dopadů na legálnost některých transakcí. Banky tedy do akceptace jejich nákupů rozhodně v nejbližší době nepůjdou,“ uvedl mluvčí UniCredit Petr Plocek. Podle Ladislava Křišťoufka z katedry financí a kapitálových trhů **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy je ovšem otázkou, do jaké míry je spojování kryptoměn s černým trhem opodstatněné. „Ptejte se, zda je to stigma, či realita,“ dodává Křišťoufek.

Více se o postoji bank a státu ke kryptoměnám dočtete v připravovaném speciálu E15 Premium – Fintech revoluce, který vychází 27. února.

URL| <http://www.e15.cz/clanek/1329012/chcete-nakoupit-bitcoiny-nektere-banky-vam-transakci-zablokuji>

Jan Mládek

20.2.2017 zpravy.iDNES.cz page 00 Zprávy iDNES.cz / Politika
iDNES.cz

Sociální demokrat Jan Mládek zasedal v ministerských postech ve dvou vládách. V kabinetu Jiřího Paroubka v letech 2005-6 řídil zemědělský resort, ve vládě Bohuslava Sobotky převzal v roce 2014 ministerstvo průmyslu a obchodu. Po třech letech jej premiér odvolal.

V roce 2013 způsobil skandál, když na sjezdu ČSSD označil živnostníky za "parazity", od čehož se distancoval i předseda strany Bohuslav Sobotka a Mládek se za svá slova omluvil (více zde).

V Sobotkově týmu však zůstal jako stínový ministr financí a v lednu 2014 nakonec převzal ministerstvo průmyslu a obchodu. V únoru 2017 musel Mládek na ministerstvu skončit, Vaz mu zlomil spor o mobilní operátory, Sobotka nebyl spokojen s tím, jak Mládek řešil problematiku cen mobilních dat (více zde).

Jan Mládek žije v obci Dráčov, je poťretí ženatý, má celkem pět dětí. Získal inženýrský titul na Vysoké škole ekonomické v Praze a titul CSc. díky činnosti v Prognostickém ústavu ČSAV od roku 1985. Následně vstoupil do KSČ (1986), kde setrval až do sametové revoluce. Studium se zároveň věnoval na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy.

Po listopadové revoluci začal široce uplatňovat své odborné ekonomické znalosti, ať už jako asistent na **Fakultě sociálních věd** UK či v poradenských funkcích na federálním ministerstvu hospodářství (1991-92) a ministerstvu průmyslu a obchodu (1992-95).

Po několika obdobích střídavě zastával úřad ředitele Českého Institutu Aplikované Ekonomie s.r.o. V roce 1995 vstoupil do ČSSD. Nadále střídal důležité úřady v ekonomické oblasti. Mezi lety 1999-2001 zastupoval Českou republiku u Mezinárodního měnového fondu jako viceguvernér. Mimo jiné zastával post místopředsedy dozorcí rady České pošty s.p. a předsedy představenstva FONTES RERUM, družstva pro ekonomická, politická a sociální studia.

V roce 2001, kdy byl náměstkem ministra financí, nedostal Mládek bezpečnostní prověrku na stupeň tajné (více zde). Podle některých zdrojů to bylo proto, že měl intimní vztahy s ženami z Ruska. On sám tvrdí, že o prověrku požádal a řízení bylo přerušeno.

Poslancem se stal poprvé v roce 2002, ale když se stal ministrem zemědělství, na poslanecký mandát v prosinci 2005 rezignoval. V Paroubkově vládě zůstal až do konce jejího funkčního období v září 2006. V roce 2010 se neúspěšně ucházel o křeslo v senátu za volební obvod Tábor.

V roce 2013 se dostal do Poslanecké sněmovny a následně i do vlády.

Neúspěšně kandidoval v senátních volbách 2016 na Táborsku, ve druhém kole voleb ho porazil starosta Mladé Vožice Jaroslav Větrovský .

Mládek předal po prohraných volbách premiérovi Bohuslavu Sobotkovi dopis, ve kterém dal k dispozici svou ministerskou funkci. Sobotka rezignaci odmítl (více čtěte ZDE). Odvolal jej až v únoru 2017.

URL| http://wiki.idnes.cz/jan-mladek-cvo-/politici.aspx?c=A140128_215707_politici_ber

Reklamní boj univerzit. Jde i o přežití oborů

20.2.2017 Marketing & Media page 08 Téma čísla

Martina Vincencová, Jan Bredl

Konkurenční boj v akademické sféře může být skoro stejně ostrý jako mezi podnikateli. Vysoké školy se pomocí kampaní snaží nasměrovat studenty právě do svých dveří. Protože i ve vzdělání platí, že přežijí jen ti úspěšní.

Nepříznivý demografický vývoj a konkurence mnoha veřejných i soukromých vysokých škol nutí univerzity, aby vymýšlely stále nové způsoby, jak zaujmout středoškoláky.

Spíš výjimečně se najdou školy a obory, o které je takový zájem, že žádnou propagaci nepotřebují. „Obor marketingová komunikace a PR je dlouhodobě jedním z našich nejžádanějších oborů, takže nevyužíváme žádnou další vlastní reklamu ani inzerci,“ uvádí příklad Sylvie Fišerová, mluvčí **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Fakulta si může studenty pečlivě vybírat, ke studiu tohoto oboru přijímá zhruba jednoho z devíti uchazečů.

U některých oborů jde doslova o jejich budoucnost, je například potřeba vychovat další generace technicky nadaných odborníků. „Jsme nejprůmyslovější země Evropské unie, na HDP se strojírenství a doprava podílí cca 40 procenty,“ řekl děkan strojírenské fakulty na ostravské technice Ivo Hlavatý. „Počty mladých lidí nastupujících do vysokoškolského studia strmě klesají od roku 2009. Navíc mnoho talentovaných studentů se znalostí matematiky, fyziky či jazyků nastupuje na preferované humanitní školy,“ dodal.

Jeho fakulta proto nedávno přišla s kampaní Poslední strojař, ve které studenty přesvědčuje, aby se nebáli techniky, ale spíš budoucnosti bez ní. Internetové stránky a klipy vytvořené agenturou Action Please představují katastrofickou vizi posledního strojaře, ze kterého se v roce 2117 stane lovná zvěř. Lidstvo se jinak musí obejít bez techniky.

V kvalitě vítězí Univerzita Karlova

Velmi dobře se školám prodává úspěch v některém ze žebříčků kvality. Jedním z nich je hodnocení veřejných vysokých škol a fakult za rok 2016, které zveřejnily Hospodářské noviny. Kritérii, na jejichž základě je žebříček sestaven, jsou vědecká orientace, mezinárodní otevřenost, regionální rozvoj, zájem uchazečů, hodnocení studia, zaměření na praxi a uplatnění na trhu práce.

Mezi nejlepšími deseti fakultami je rovná polovina z pražské Univerzity Karlovy. Na pomyslném druhém místě se umístila Masarykova univerzita s dvěma oceněními. Jednu z top fakult má i Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, Univerzita Palackého v Olomouci a VUT v Brně. Nutno dodat, že bodovaly především lékařské fakulty. Roadshow, eventy a kampaně

S propagací škol chce pomoci i nový portál Facult.cz. „Chceme, aby studenti měli lepší možnost poznat svoji budoucí školu,“ říká zakladatel Adam Blišťan. „Prozatím máme lepší odezvu od soukromých vysokých škol, musí se totiž více snažit, aby byly vidět,“ dodává.

Jde také o image soukromých škol v myslích středoškoláků. Jak vysvětluje třeba Mark Anderson, marketingový ředitel University of New York in Prague, cílem veškerého marketingového úsilí této školy je, aby ji studenti nebrali jako záchranu, ale aby pro ně byla volbou číslo jedna.

Univerzita má kolem 800 studentů, asi 40 procent jsou Češi a Slováci. Převažují ekonomické a humanitní obory. Jako jeden z přesvědčovacích argumentů univerzita používá příklad úspěšných absolventů. Někteří z nich pokračují na Cambridge či Harvard nebo nastupují na zajímavá místa v Unileveru, KPMG nebo PwC.

„Naše aktuální kampaň je spojená s extrémními sporty. Chceme tím uchazečům říct, že pokud chtějí něco dokázat, neexistují pro ně hranice,“ vysvětluje Anderson. Univerzita také organizuje eventy, které nemají primárně za účel prodávat, ale pomoci široké veřejnosti. Pořádá svou verzi konference TEDxUNYP, na níž kromě významných lokálních osobností mluví i pedagogové a absolventi školy. UNYP také jezdí po republice s takzvanou roadshow, ve které renomovaní psychologové pomáhají studentům například se zvládáním stresu.

Sociálním sítím vládnou studenti

Bez ohledu na zřizovatele je oblíbeným nástrojem komunikace zejména reklama a tvorba obsahu na sociálních sítích. Tvůrci se částečně stávají i samotní studenti, a propagace není tolik nákladná.

Talent na to mají zejména studenti marketingových oborů. „Studium komunikujeme formou kampaní ve vyhledávání na Googlu, prostřednictvím otevřeného kanálu na YouTube i přes facebookovou stránku, na jejíž správě se podílejí studenti oboru i zaměstnanci katedry,“ vysvětluje Vojtěch Spáčil, vedoucí katedry marketingu a obchodu z Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava. A studenti marketingu a PR na Univerzitě Karlově vytvářejí o oborových novinkách rovnou vlastní web.

Školy se také s oblibou účastní veletrhů vzdělávání, jako je například pražský a brněnský Gaudeamus. Podle pořadatelů bylo letos v Praze zastoupeno rekordních 193 samostatných vystavovatelů. A za dva dny konání navštívilo akci deset tisíc lidí. Osvědčeným nástrojem jsou také dny otevřených dveří.

Soběstačná řešení i agenturní práce

MAM také zjišťoval, jak jsou na tom s marketingem přímo školy, z kterých mají vzejít nové posily pro reklamní průmysl a PR. Většina oslovených škol má svá marketingová oddělení specializující se na propagaci celé školy nebo konkrétních oborů. „Na strategiích a koncepcích se podílejí odborníci, kteří zde učí. Jsme v našem marketingu zatím soběstační,“ podotýká třeba prorektor Vysoké školy finanční a správní Milan Kašík. Budoucí spolupráci s agenturami však nevylučuje.

Jednou z agentur, která si spolupráci s vysokou školou vyzkoušela, je WMC Grey. Letos připravila kampaň pro soukromou Metropolitní univerzitu Praha. Vzniklo deset klíčových vizuálů, které propagují jednotlivé studijní obory univerzity. Kampaň cílená na mileniály má tři fáze: únorovou, červencovou a zářijovou.

Dobrá zkušenost se Zlímem

Jsou absolventi marketingu na trhu žádaní? „Ano, spíše do týmu preferuji absolventy s oborovým vzděláním. Nicméně moje zkušenost je taková, že záleží i na škole, odkud absolventi přichází,“ podotýká pro MAM Jan Juza. Marketingový ředitel nábytkářské firmy Ton vede pětičlenný tým. Podle svých slov má dobré zkušenosti s lidmi s titulem získaným na Fakultě multimediálních komunikací na veřejné Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně. Dodává ale, že pokud lidé mají pro marketing nadání, nemusí nutně tento obor pět let studovat.

Ve společnosti O2 bývá o otevřené absolventské pozici v marketingu největší zájem. „Vybíráme především kolegy s vysokoškolským vzděláním, marketingová specializace není podmínkou,“ shrnuje tisková mluvčí O2 Lucie Pecháčková. O2 také s řadou univerzit přímo spolupracuje, především s pražskými.

Marketingová komunikace a PR je dlouhodobě jedním z našich nejžádanějších oborů. Silvie Fišerová, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Foto autor| Foto: VŠB- Technická univerzita Ostrava

Evropské turné amerického viceprezidenta

20.2.2017 ČRo Plus page 03 21:10 Den v 60 minutach

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

"Američané by mohli ztratit trpělivost s ostatními členy aliance NATO, pokud neponesou svoji část břemene za společnou obranu," varoval dnes americký viceprezident Mike Pence v Bruselu, kde se setkal s generálním tajemníkem Aliance Jenssem Stoltenbergem. Pence tak zopakoval při evropském turné už poněkolikáté jistou mantru, která zní z Washingtonu opakovaně. Zvláště od nástupu nového prezidenta Donalda Trumpa. Coby vyslanec dodal, že už do konce roku čekají Spojené státy skutečný pokrok aliančních zemí směrem k minimálnímu závazku, tedy k výdajům na obranu ve výši 2% HDP. Na lince teď máme odborníka na zahraniční politiku Spojených států Jakuba El-Ahmadieho z Fakulty sociálních studií Univerzity Karlovy. Dobrý večer.

Jakub EL-AHMADIEH, odborník na zahraniční politiku Spojených států, Fakulta sociálních studií Univerzity Karlovy

Dobrý večer.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Nepůsobí to trochu tak, že viceprezident Pence před koncem evropské cesty vystupňoval tlak na partnery Spojených států, tedy přinejmenším co se týče jeho rétoriky?

Jakub EL-AHMADIEH, odborník na zahraniční politiku Spojených států, Fakulta sociálních studií Univerzity Karlovy

Tak ono se to, ono se to dalo asi trochu očekávat, že ten požadavek na zvýšení obranných rozpočtů členů Aliance tam zazní, protože Trump o tom hodně hovořil v kampani. Na druhou stranu to, že to na začátku bylo takové mírnější, to je asi logické i vzhledem k tomu, jaké obavy nástupu Trumpa v Evropě a možná i po celém světě panují, tak prostě se zřejmě Mike Pence snažil prvně navodit dojem, že všechno bude zase v pořádku a teďka ke konci přišel s těmi, řekněme, tvrdšími požadavky.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

A bylo v těch Pencových vzkazech z posledních dnů něco, co mohlo evropské partnery Washingtonu zaskočit, zastihnout je nepřipravené?

Jakub EL-AHMADIEH, odborník na zahraniční politiku Spojených států, Fakulta sociálních studií Univerzity Karlovy

No, já si, já si ani nemyslím, že obecně asi cokoli, co řekl během té evropské návštěvy Mike Pence, mohlo v Evropě vzbudit ještě nějaké větší pozdvižení, než co už se děje vlastně v souvislosti s nástupem Trumpa. A nejenom ve vztahu k NATO, ale obecně ty jeho vnitropolitické, tak zahraničněpolitické kroky prostě budí určitou nejistotu. Takže nějaké další překvapení už si ani neumím představit, co by bylo.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Jak si tedy máme vykládat i poněkud rozladěné nebo podrážděné ohlasy některých evropských lídrů včetně třeba německé kancléřky Merkelové na to třeba, s čím Mike Pence vystoupil na mnichovské konferenci?

Jakub EL-AHMADIEH, odborník na zahraniční politiku Spojených států, Fakulta sociálních studií Univerzity Karlovy

Tak ono je to asi potřeba vnímat trochu ze 2 pohledů. Jednak samozřejmě ta podrážděnost evropských lídrů se tak nějak táhne už od doby Trumpova zvolení. Je to asi kombinace určitých antipatií s tím, že si zkrátka tu budoucnost americké politiky všichni představovali trochu jinak. A druhá věc je také ta, že se zase musíme objektivně zamyslet nad tím, že ten požadavek na větší investice do zbrojení, respektive na plnění těch závazků

vůči NATO ze strany Spojených států je vlastně docela logický, i když se to třeba některým evropským zemím nemusí tolik líbit.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

A jenom stručně, poslední otázka, co z Pencových vyjádření při evropských zastávkách vyplývá, pokud jde o Trumpovu ruskou linii?

Jakub EL-AHMADIEH, odborník na zahraniční politiku Spojených států, Fakulta sociálních studií Univerzity Karlovy

Já nechci být moc cynický, ale já si myslím, že vzhledem k tomu, jak se Donald Trump zatím chová nevyzpytatelně, tak se z toho nedá nic moc usoudit. No to, že budou Američané se snažit tedy aspoň ze začátku mluvit o NATO pozitivně nebo v rámci možností pozitivně se asi dalo čekat. A jak to bude směrem k Rusku, to se teprve uvidí.

Lucie VOPÁLENSKÁ, moderátorka

Říká Jakub El-Ahmedieh z katedry severoamerických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Moc vám děkuji a přeji hezký večer.

Jakub EL-AHMADIEH, odborník na zahraniční politiku Spojených států, Fakulta sociálních studií Univerzity Karlovy

Na shledanou.

Miroslav Macek: Sobotkovo úsilí je jasné - prostě s kýmkoliv, jen ne s ANOfertem

20.2.2017 parlamentnilisty.cz page 00 Názory a petice
PV

Pondělní glosy Miroslava Macka.

Je zajímavé, že komentátoři hodnotí Sobotkovo prohlášení o případné vládní spolupráci s komunisty z různých úhlů pohledu a s různými závěry, kupodivu vyjma toho nejlogičtějšího: snaží se ze všech sil, aby příští vláda byla jakákoliv, jen ne s Babišem a jeho ANOfertem.

Rakouské Kronen Zeitung získaly tajnou auditorskou zprávu, která naplno potvrzuje neuvěřitelné plýtvání peněz a chaos v sociálním systému Vídně. „Za pouhé čtyři roky narostly náklady ze 626 milionů na 1,6 miliard eur. Kontrolní mechanismy navíc naprosto selhávají a peníze dostávají cizinci bez identifikačních dokumentů či děti, které vůbec není možné vypátrat,“ konstatuje rakouský deník s tím, že více než stovacetistránkový elaborát působí až neuvěřitelně. „Počet sociálních případů se mezi lety 2010 až 2016 zvýšil z asi 81 000 na 151 058, což představuje nárůst o neuvěřitelných 86,4 %.“ Audit také potvrzuje, že dramaticky narůstá počet příjemců sociálních dávek ze zahraničí. Téměř každý druhý příjemce dávek není rakouského původu.

Donald Trump na tiskové konferenci:

„Mnohá média ve Washingtonu, New Yorku a Los Angeles nepracují ve prospěch občanů této země, ale ve prospěch zvláštních zájmů lidí, kteří těží výhody ze zřejmých vad našeho systému.“

Dodávám:

Nejen ve Washingtonu, New Yorku a Los Angeles...

Miroslav Kalousek:

"Základní nepravda, kterou říká Andrej Babiš, je ta, že dluhopisy jako on si koupilo 73 tisíc domácností. Dluhopisy vydané Agrofertem s úrokem šest procent v nominální hodnotě jedné koruny si totiž koupil jen Andrej Babiš. Nikdo jiný. O to právě běží. Předseda představenstva Agrofertu dal souhlas s vydáním dluhopisů pro

svého majitele, udělal to tak, aby je nikdo jiný koupit nemohl. Pokud by si každá ze 73 tisíc domácností, které si koupily státní dluhopisy, mohla koupit za šest procent dluhopisy Agrofertu, tak to logicky udělá, protože byly mnohem výhodnější než ty, které vydával stát. Ale lidé si je koupit nemohli, protože o tom nevěděli. A v tom je ten obrovský rozdíl mezi státními dluhopisy a dluhopisy Agrofertu, které si koupil vlastník Agrofertu. První postup byl podle práva, druhý byl zneužitím práva. Jestli chce dnes Andrej Babiš, který se choval jako podvodník, vystavit ty desetitisíce poctivých lidí ztratě jejich úspor ze státních dluhopisů, tak je podvodník na druhou."

"Toto je úkol pro exekutivu, aby přesně podle zákona prověřila, a už to dávno měli udělat, všechny případy Andrejů Babišů, Radovanů Vítků, kteří se dopustili – z mého pohledu – tohoto dvojího podvodu, a pak věc případně předala orgánům činným v trestním řízení. Ale jsem bohužel přesvědčen, že to Finanční správa neudělala hned v počátku proto, že jeden z hlavních podvodníků se stal ministrem financí. Zdůrazňuji, že v tom Andrej Babiš nebyl sám, že subjektů byla řada a jsou tam ještě skandálnější případy, než je on. Když si někdo vydal dluhopisy s úrokem 18,5 procenta, tak to musím říci, že Andrej Babiš ještě podváděl málo."

"Není pochyb o tom, že Finanční správa měla jít po těchto případech. Měla vyhodnotit, zda byl pro vydání korunových dluhopisů nějaký jiný důvod než neplacení daně a zda výše úroku dluhopisu odpovídá tržním podmínkám možnosti financování dané společnosti na trhu... To měla udělat už v roce 2014. V roce 2012 jsme nepochybovali, že těch několik šizuňků, kteří zneužili právo, bude v prvním roce své teoretické daňové povinnosti vystaveno přísnému šetření a případným postihům. Nemohli jsme ovšem tušit, že největší z těch šizuňků bude na začátku roku 2014 ministrem financí, který si dosadí na finanční správu své lidi, a nikdo si nedovolí po něm jít."

Čtenář P. K. mi napsal:

Koukal jsem opět na pavlačovou diskusi u Jílkové. Tentokrát na téma Trump. Odhlédnu od toho, že se vnější pozorovatelé musí bavit, když Češi vášnivě řeší Trumpa a sami mají na Hradě podivnou osobnost, nicméně jeden okamžik mne zaujal. Kryštof Kozák z **Fakulty sociálních věd** University Karlovy prohlásil, že za Trumpovo zvolení může masa nevzdělaných lidí a stejná masa nevzdělanců je nebezpečím i pro Českou republiku, dokonce větším než hypotetické ruské tanky. Chtěl bych panu intelektuálovi vzkázat, že tato masa obyčejných lidí se mu skládá každý měsíc na výplatu a teplíčko akademické pracovny. A až jednou dojde k průseru, tak příslušníci zejména té, jím opovrhované masy, budou tahat horké kaštany z ohně, zatímco on bude, podělaný strachy, sedět v nějakém poradním sboru. Takže trochu pokory pane Kozáku! To vám vzkazuje absolvent téže Alma Mater, na které Vy působíte. a který, kdyby mohl, pak by rozhodně nevolil Clintonovou...

Petr Paulczyński na facebooku:

Týraní psi v cikánských osadách na Slovensku? Tady by pomohl kastrací program. Ten by se ovšem netýkal psů...

Čtenář glos R. F. mi opět potvrdil, že čeština je jazyk vtipný:

Sním o dni, kdy se z Čapího hnízda místo klapání zobákem ozve labutí píseň.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1415&clanek=476361>

Premiér rozhodl podle svých PR poradců, komentuje Mládek své odvolání

20.2.2017 ct24.cz page 00 Domácí
srnovav

Premiér Bohuslav Sobotka (ČSSD) předloží ve čtvrtek prezidentovi návrh na odvolání Jana Mládka (ČSSD) z čela ministerstva průmyslu. Šestapadesátiletý Mládek v reakci uvedl, že se v jeho resortu staly chyby v komunikaci, ministerstvo ale nejednalo proti politice vlády. Je přesvědčen, že v poslední době čelil mediální kampani, kterou vedl primárně ministr financí Andrej Babiš (ANO). Sobotka se pak podle Mládka řídil radami svých PR poradců.

Sobotka odůvodnil Mládkovo odvolání tím, že v posledních týdnech nebyl jako premiér s působením ministerstva spokojen. „Zejména se jedná o opakované postoje ministerstva, pokud jde o zlepšení situace spotřebitelů na trhu mobilních služeb,“ prohlásil.

Mládek čelil kritice kvůli vyjadřování resortu v debatě o cenách mobilních dat a části novely telekomunikačního zákona. Ministr ale na tiskové konferenci odmítl, že by v této oblasti selhal. Zajištění soutěže mobilních operátorů a nízké ceny mobilních dat podle něj nejsou v kompetenci jeho ministerstva.

přehrát

video

Události ČT: Mládek končí ve vládě. Premiér chce jeho nástupce od března

Události ČT: Mládek končí ve vládě. Premiér chce jeho nástupce od března

Sobotka: Návrh na Mládkovo odvolání předložím ve čtvrtek prezidentovi

168 hodin: Tlak na Jana Mládka kvůli přístupu k mobilním operátorům zesiluje

To se do této oblasti naopak nesmí vměšovat. „Měl by to zajistit Český telekomunikační úřad a Úřad na ochranu hospodářské soutěže... Odmítám, že jsem v této oblasti selhal, protože v této oblasti nemám kompetence,“ zdůraznil.

Proč se premiér rozhodl ho po víkendu odvolat, když to ještě v pátek odmítal, Mládek neví: „To bych nerad komentoval. Mám pocit, že jsem tomu ne úplně sám porozuměl.“

„Premiér rozhodl podle svých PR poradců a medializací, nikoliv podle skutečnosti. Možná patřím do staré školy, která rozhoduje podle ekonomických dat a čísel, a ne podle výkřiků médií.“

Jan Mládek
ministr průmyslu a obchodu (ČSSD)

Ministr nicméně na tiskové konferenci zmínil, že je v poslední době vůči jeho osobě vedena mediální kampaň, kterou vede primárně Andrej Babiš. „Kdybych byl tak nevýznamný a nedůležitý ministr, tak by ji asi neměl důvod vést,“ dodal.

Konkrétně zmínil údajné bránění zrušení roamingu, výrok jeho náměstka Lubomíra Bokštefla nebo pevné ceníky pro občany. Výrok náměstka označil za nešťastný. Změnám v roamingu ale podle svých slov nikdy nebránil: „Bylo cílem ministerstva, aby byl zrušen. Toho bylo dosaženo.“

Odkaz

Drahá mobilní data byla poslední kapkou. Sobotka odvolá ministra Mládka

Na závěr Mládek uvedl, že je svým odvoláním zklamán. Na druhé straně ale pro něj bude větší možnost odpočinku úlevou: „37 měsíců jsem téměř neměl volno a měl málo času na rodinu. Teď si odpočinu, budu se věnovat práci poslance a o své další budoucnosti se teprve rozhodnu.“

Fakta

Jan Mládek

Jan Mládek

Narodil se 1. června 1960 v Jindřichově Hradci. Je absolventem Vysoké školy ekonomické v Praze, studoval i na Matematicko-fyzikální fakultě. V minulosti působil v Prognostickém ústavu ČSAV (1984 až 1990), jako asistent na katedře ekonomie **Fakulty sociálních věd** UK (1991), poradce a náměstek federálního ministra hospodářství (1991 až 1992), externí poradce ministra průmyslu a obchodu (1992 až 1995), ředitel Českého institutu aplikované ekonomie, náměstek místopředsedy vlády pro hospodářskou politiku (1998 až 1999), první náměstek ministra financí (1999 až 2001), viceguvernér Mezinárodního měnového fondu za ČR (1999 až 2001) a člen vlády – v období listopad 2005 až září 2006 byl ministrem zemědělství u Jiřího Paroubka.

V letech 1986 až 1989 byl členem KSČ, od roku 1995 je v ČSSD.

Mládek má bohatou politickou minulost, v parlamentu poprvé zasedl v červnu 2002, kdy se stal členem Poslanecké sněmovny (do prosince 2005). Do dolní komory pak úspěšně kandidoval opět v říjnu 2013. Se Senátem se mu až tak nevedlo, na Táborsku kandidoval již v roce 2010, kdy ho ale porazil zástupce ODS Pavel Eybert. Loni jej v senátních volbách porazil nestraník za ANO a starosta Mladé Vožice Jaroslav Větrovský.

Mládkovo dosavadní působení ve vládní funkci, v níž je od ledna 2014, viděly pozitivně hlavně podniky, které jej oceňují za podporu exportu a čerpání evropských peněz. Trnem v oku je ale naopak ekologům. Ministr je laureátem loňské antiekoLOGické ceny Ropák roku, kterou dostal už i předloni. Důvodem byl fakt, že se mu podařilo prosadit prolomení územních limitů těžby hnědého uhlí v lomu Bílina. Prosadil i státní energetickou koncepci, jež stojí na jaderné energii, na těžbě hnědého uhlí a je v ní podle ekologů malý důraz na obnovitelné zdroje.

V poslední době Mládkova zaměstnávala situace kolem těžební společnosti OKD. Mezi další témata jeho resortu patřilo schvalování kompenzací pro propuštěné horníky, diskuse kolem podpory výrobcům energie z obnovitelných zdrojů nebo výběr lokality pro budoucí hlubinné úložiště jaderného odpadu.

Rozruch vzbudil v roce 2013 jeho výrok při projevu na sjezdu ČSSD. Mládek, tehdejší stínový ministr financí, řekl, že živnostníci nepřispívají do systému sociálního pojištění, a parazitují tak na zaměstnancích. Jeho slova odsoudil tehdejší premiér Petr Nečas (ODS), šéf ČSSD Bohuslav Sobotka i asociace živnostníků. Mládek se za slova omluvil s tím, že výrok myslel jinak. Událost mu vynesla i trestní oznámení.

Mládek je potřetí ženatý a má pět dětí.

Ministr shrnul i své působení v čele resortu. Většinu cílů, které si při nástupu na ministerstvo vytyčil, podle svých slov splnil. Za hlavní označil nastartování hospodářského růstu, podporu exportu a zisk zahraničních investic.

Za svůj úspěch označil i to, že se podařilo dosáhnout „velmi přijatelného kompromisu týkajícího se těžebních limitů v severních Čechách“. Zmínil i vývoj v OKD, kde se podle něj podařilo dosáhnout stability.

URL| <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/domaci/2040790-premier-rozhodl-podle-svych-pr-poradcu-komentuje-mladek-sve-odvolani>

Mobilní data nebyl Mládkův první problém. „Paraziti“ se s ním táhnou už 4 roky

20.2.2017 ct24.cz page 00 Domáci
fialaa

Ministerskou dráhu Jana Mládkova sice ukončil nezvládnutý přístup k drahým mobilním službám, za svou politickou dráhu ale zažil více krizových momentů. Dodnes se s ním táhne jeho prohlášení o podnikatelích jako

parazitech, které učinil ještě předtím, než stanul ve vládě. Média se ale zabývala i problémy s bezpečnostní prověrkou nebo koupí bytu.

Necelý rok do voleb a Jan Mládek bude muset opustit křeslo ministra průmyslu a obchodu. Zlom pro něj znamenala debata o službách za mobilní služby, ve kterých se ČSSD začala angažovat. Sám Mládek se svým resortem ale čelil kritice za svůj přístup, vysloužil si i přezdívku ministr pro operátory.

Když se v Evropské unii vyjednávalo o snížení poplatků za roaming, české ministerstvo průmyslu bylo proti s tím, že levnější roaming zdraží domácí služby. Mládkův náměstek Lubomír Bokštefl zase v jednom rozhovoru na Aktuálně.cz uvedl, že jestli lidé chtějí volat levněji, mají jet do Polska. Ministr se snažil ožehavou situaci vyřešit, a tak potrestal náměstka důtkou a šéfa pro komunikace vyhodil.

Odkaz

Tvrdí zákon by zavedl až dvojnásobně vyšší pokuty pro operátory

V předminulých Otázkách Václava Moravce pak senátorka Alena Dernerová (za SD–SN) upozorňovala, že chtěla postavení spotřebitelů ve vztahu k operátorům zlepšit už v loňském roce opravou poslaneckého návrhu zákona, podle kterého může například operátor změnit smlouvu, ale zákazník se to nemusí ani dozvědět.

Podle Dernerové nejdříve ministr průmyslu navrhované změny chválil, v dopise mimo jiné uvedl: „Vámi navržená úprava reaguje dle mého názoru dostatečným způsobem na současný stav zákona. (...) Úprava se mi jeví jako prospěšná a předloženému senátnímu návrhu tímto mohu dát svou podporu.“ Jenomže zanedlouho Mládek svůj souhlas odvolal. „Bylo mi řečeno, že to podepsal omylem,“ kritizovala senátorka.

Mládek se sice snažil v poslední době oblast mobilních služeb řešit, například zkrácením doby pro přechod k jinému operátorovi, nebo zakázaním „podpultových“ slev, nepomohlo mu to a premiér Bohuslav Sobotka (ČSSD) přistoupil k jeho odvolání. Nebyl totiž spokojen s tím, jak problematiku mobilních operátorů ministr řešil. Předseda vlády Mládkovi vyčetl, že se mu nedostávalo podpory v tom, aby trh v oblasti cen za mobilní služby fungoval. V roce 2015 dostal Mládek „poslední šanci“. Měl zlepšit komunikaci

Mládkovo vládní angažmá přitom bylo poznamenáno různými roztržkami a nejednou se stalo, že Mládek mohl na ministerstvu skončit mnohem dříve.

O tlaku na odchod Mládka se spekulovalo už v polovině roku 2015, kdy Sobotka bilancoval s ministry za ČSSD poté, co z resortu školství odvolal Marcela Chládku. Předseda vlády přitom tehdy mluvil o poslední šanci s tím, že chce, aby ministr průmyslu zlepšil především komunikaci.

Fakta
Jan Mládek

Jan Mládek

Narodil se 1. června 1960 v Jindřichově Hradci. Je absolventem Vysoké školy ekonomické v Praze, studoval i na Matematicko-fyzikální fakultě. V minulosti působil v Prognostickém ústavu ČSAV (1984 až 1990), jako asistent na katedře ekonomie **Fakulty sociálních věd** UK (1991), poradce a náměstek federálního ministra hospodářství (1991 až 1992), externí poradce ministra průmyslu a obchodu (1992 až 1995), ředitel Českého institutu aplikované ekonomie, náměstek místopředsedy vlády pro hospodářskou politiku (1998 až 1999), první náměstek ministra financí (1999 až 2001), viceguvernér Mezinárodního měnového fondu za ČR (1999 až 2001) a člen vlády – v období listopad 2005 až září 2006 byl ministrem zemědělství u Jiřího Paroubka.

V letech 1986 až 1989 byl členem KSČ, od roku 1995 je v ČSSD.

Mládek má bohatou politickou minulost, v parlamentu poprvé zasedl v červnu 2002, kdy se stal členem Poslanecké sněmovny (do prosince 2005). Do dolní komory pak úspěšně kandidoval opět v říjnu 2013. Se Senátem se mu až tak nevedlo, na Tábořsku kandidoval již v roce 2010, kdy ho ale porazil zástupce ODS Pavel Eybert. Loni jej v senátních volbách porazil nestraníček za ANO a starosta Mladé Vožice Jaroslav Větrovský.

Mládkovo dosavadní působení ve vládní funkci, v níž je od ledna 2014, viděly pozitivně hlavně podniky, které jej oceňují za podporu exportu a čerpání evropských peněz. Trnem v oku je ale naopak ekologům. Ministr je laureátem loňské antiekoLOGické ceny Ropák roku, kterou dostal už i předloni. Důvodem byl fakt, že se mu podařilo prosadit prolomení územních limitů těžby hnědého uhlí v lomu Bílina. Prosadil i státní energetickou koncepci, jež stojí na jaderné energii, na těžbě hnědého uhlí a je v ní podle ekologů malý důraz na obnovitelné zdroje.

V poslední době Mládkova zaměstnávala situace kolem těžební společnosti OKD. Mezi další témata jeho resortu patřilo schvalování kompenzací pro propuštěné horníky, diskuse kolem podpory výrobcům energie z obnovitelných zdrojů nebo výběr lokality pro budoucí hlubinné úložiště jaderného odpadu.

Rozruch vzbudil v roce 2013 jeho výrok při projevu na sjezdu ČSSD. Mládek, tehdejší stínový ministr financí, řekl, že živnostníci nepřispívají do systému sociálního pojištění, a parazitují tak na zaměstnancích. Jeho slova odsoudil tehdejší premiér Petr Nečas (ODS), šéf ČSSD Bohuslav Sobotka i asociace živnostníků. Mládek se za slova omluvil s tím, že výrok myslel jinak. Událost mu vynesla i trestní oznámení.

Mládek je potřetí ženatý a má pět dětí.

Možnost Mládkova odchodu se naskytla i po loňských senátních volbách, kde ministr neuspěl, když ho ve druhém kole porazil kandidát za ANO. Jak Mládek slíbil, nabídl svou rezignaci. Sobotka ji ale odmítl přijmout. Premiérův mluvčí to tehdy zdůvodnil tím, že rozhodující je Mládkova práce ve vládě. Podnikatelé jako paraziti

Jeden z prvních neslavných momentů, který se ho drží zřejmě nejvytrvaleji, si Mládek zařídil ještě v době, kdy figuroval jako stínový ministr financí. Na sjezdu strany v roce 2013 se pustil do živnostníků.

„Systém, kdy oni (živnostníci) nepřispívají do systému sociálního pojištění a kde parazitují na zaměstnancích, kde pro zaměstnance je to peklo a pro některé jiné ráj, je dlouhodobě neúnosný,“ řekl.

Zvětšit obrázek
Zmenšit obrázek
Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Jan Mládek na snímku z roku 2013

Zdroj: ČTK

Autor: Kateřina Šulová

Sobotka jako předseda ČSSD se od tohoto výroku distancoval. Mládek se na konec za slova o parazitech omluvil s tím, že byla myšlena jinak. Dočkal se kvůli svým kritizovaným slovům ale i trestního oznámení od Strany soukromníků. Vstup na ministerstvo s pochybnostmi o prověrce

Hned nástup Mládkova do funkce doprovodily pochybnosti, proč v minulosti nezískal prověrku Národního bezpečnostního úřadu (NBÚ), na což upozornil přímo prezident Miloš Zeman. Coby náměstek ministra financí požádal Mládek v roce 2001 NBÚ o prověrku na druhý nejvyšší stupeň Tajné.

Mládek na vážné výhrady reagoval prohlášením, že žádost o prověrku pro styk s utajovanými informacemi sám kdysi stáhl, protože ji přestal potřebovat.

přehrát

video

Události ČT: Mládek končí ve vládě. Premiér chce jeho nástupce od března

Respekt ale psal, že ve skutečnosti Mládek prověrku nedostal, a to kvůli neurovnanému osobnímu životu ženatého muže, který zahrnoval milenky v různých zemích, kam jezdil na pracovní cesty, i milostný vztah s Ruskou v Praze. Riziko možné kompromitace přispělo k tomu, že NBÚ prověrku neudělil. Podobně neúspěšný byl Mládek při své druhé žádosti o prověrku v roce 2005, dodává Respekt.

V polovině roku 2015 zase Centrum nezávislé investigace upozornilo na pořízení bytu za nestandardní podmínky. Mládek ale tehdy oponoval, že k tomuto tvrzení neexistuje žádný důkaz. Podle něj v době koupě bytu netušil o faktu, že krom firmy Hurley Management Limited ve věci figuruje také offshorová společnost Mossack Fonseca, podotkl podle echo24.cz. Panamská firma Mossack Fonseca později hrála významnou roli v aféře Panama Papers, která ukázala, že v daňových rájích ukrývaly peníze známé osobnosti z celého světa. Mládek a Babiš

Mládek byl také vedle dřív odvolaného ministra zdravotnictví Svatopluka Němečka dalším sociálnědemokratickým členem vlády, kterého kritizoval šéf druhé nejsilnější koaliční strany ANO a ministr financí Andrej Babiš. V říjnu loňského roku nazval Babiš Mládka politickým parazitem, zřejmě v odkazu na zmíněné neslavné označení podnikatelů.

Ve vládě se rozhodně neshodli v několika momentech. Kritický byl Babiš v souvislosti s mobilními daty, jedním z čerstvějších sporů byla i firma OKD, kde Mládek navrhnul, aby podnik za korunu převzal stát, což ministr financí odmítl s tím, že by šlo o mrhání penězi daňových poplatníků.

Odkaz

Vláda: OKD nebude patřit státnímu podniku Diamo. Mládkův návrh neprošel

Začátkem loňského roku zase ministr průmyslu a obchodu obvinil Babiše, že zablokoval schválení investiční pobídky pro firmu INA Lanškroun, a ohrozil tak prý vznik 900 pracovních míst. Babiš jeho kritiku označil za lež s tím, že materiál zablokovaný nebyl, ale je potřeba nejdříve najít zdroj peněz. O necelý měsíc později byla pobídka schválena. Dvojnásobný Ropák roku

Ministr průmyslu a obchodu se také potýkal s Energetickým regulačním úřadem, který koncem roku 2015 odmítl vypsát podporu pro některé obnovitelné zdroje, protože neměly notifikaci z Evropské unie. Mládek sice nejprve sliboval, že potvrzení od Evropské komise bude nejpozději do dubna 2016, nakonec se na něj ale čekalo až do listopadu.

Trnem v oku byl Mládek i ekologům. Ministr je laureátem antiekologické ceny Ropák roku za roky 2016 i 2015. Podařilo se mu totiž prosadit prolomení těžebních limitů v lomu Bílina i státní energetickou koncepci, která stojí na jaderné energii a hnědém uhlí, přičemž podle ekologů je v ní malý důraz na obnovitelné zdroje.

URL| <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/domaci/2040818-mobilni-data-nebyl-mladkuv-prvni-problem-paraziti-se-s-nim-tahnou-uz-4-roky>

Drahá mobilní data byla poslední kapkou. Sobotka odvolá ministra Mládka

20.2.2017 ct24.cz page 00 Domáci

kutekl

Ministr průmyslu a obchodu Jan Mládek skončí ke konci února ve své funkci. Na mimořádné tiskové konferenci oznámil ministerský předseda Bohuslav Sobotka (oba ČSSD), že ještě tento týden navrhne prezidentu Miloši Zemanovi Mládkovo odvolání. Šestapadesátiletý ministr v reakci uvedl, že se v jeho resortu staly chyby v komunikaci, ministerstvo ale nejednalo proti politice vlády. Premiér se prý řídil svými PR poradci.

Radek Špicar
viceprezident Svazu průmyslu a dopravy

„Musím říct, že si na ministra Mládka nemůžeme stěžovat. Naše spolupráce byla samozřejmě intenzivní, přes věci, ve kterých jsme spolu nesouhlasili, a byly věci, které jsme mu vyčítali, bylo také mnoho věcí, kde jsme se zcela shodovali a pan ministr odvedl velice dobrou práci. Konkrétně třeba v podpoře exportu, což je důležitá agenda, to samé lze říct o podpoře investic (...) Na druhé straně oblast ICT obecně, tedy digitalizace Česka, kterou speciálně průmysl a ekonomika velice potřebuje, tam jsme se velkého pokroku nedočkali. A to je úkol, který stojí před celou vládou.“

„Navrhuji ke konci února odvolat ministra Jana Mládka, už jsem ho o svém rozhodnutí informoval. Ve čtvrtek osobně předám svou žádost prezidentovi republiky a jako prvního ho také jako prezidenta seznámím se jménem nového ministra,“ řekl Sobotka. Mládkovi poděkoval za jeho práci za tři roky v čele resortu obzvláště na poli podpory nových investic, exportu a v oblasti energetické politiky.

Premiér @SlavekSobotka se rozhodl ke konci února odvolat @jan_mladek. Nebyl spokojený s podporou své snahy snížit ceny za mobilní data v ČR. – Martin Ayrrer (@MartinAyrrer) February 20, 2017

Zmínil ale, že v posledních týdnech nebyl jako premiér s působením ministerstva spokojen. „Zejména se jedná o opakované postoje ministerstva, pokud jde o zlepšení situace spotřebitelů na trhu mobilních služeb,“ prohlásil Sobotka. Mládek čelil v posledních dnech kritice kvůli vyjadřování resortu v debatě o cenách mobilních dat a části novely telekomunikačního zákona.

Sobotka uvedl, že jeho prioritou je, aby trh v oblasti cen za mobilní služby fungoval. Mládkovi vyčetl, že se mu v tom nedostávalo podpory. „Některé věci, které ze strany ministerstva zaznívaly, přímo urážely veřejnost,“ zhodnotil šéf vlády.

Fakta
Jan Mládek

Jan Mládek

Narodil se 1. června 1960 v Jindřichově Hradci. Je absolventem Vysoké školy ekonomické v Praze, studoval i na Matematicko-fyzikální fakultě. V minulosti působil v Prognostickém ústavu ČSAV (1984 až 1990), jako asistent na katedře ekonomie **Fakulty sociálních věd** UK (1991), poradce a náměstek federálního ministra hospodářství (1991 až 1992), externí poradce ministra průmyslu a obchodu (1992 až 1995), ředitel Českého institutu aplikované ekonomie, náměstek místopředsedy vlády pro hospodářskou politiku (1998 až 1999), první náměstek ministra financí (1999 až 2001), viceguvernér Mezinárodního měnového fondu za ČR (1999 až 2001) a člen vlády – v období listopad 2005 až září 2006 byl ministrem zemědělství u Jiřího Paroubka.

V letech 1986 až 1989 byl členem KSČ, od roku 1995 je v ČSSD.

Mládek má bohatou politickou minulost, v parlamentu poprvé zasedl v červnu 2002, kdy se stal členem Poslanecké sněmovny (do prosince 2005). Do dolní komory pak úspěšně kandidoval opět v říjnu 2013. Se Senátem se mu až tak nevedlo, na Táborsku kandidoval již v roce 2010, kdy ho ale porazil zástupce ODS Pavel Eybert. Loni jej v senátních volbách porazil nestraník za ANO a starosta Mladé Vožice Jaroslav Větrovský.

Mládkovo dosavadní působení ve vládní funkci, v níž je od ledna 2014, viděly pozitivně hlavně podniky, které jej oceňují za podporu exportu a čerpání evropských peněz. Trnem v oku je ale naopak ekologům. Ministr je laureátem loňské antiekoLOGické ceny Ropák roku, kterou dostal už i předloni. Důvodem byl fakt, že se mu podařilo prosadit prolomení územních limitů těžby hnědého uhlí v lomu Bílina. Prosadil i státní energetickou koncepci, jež stojí na jaderné energii, na těžbě hnědého uhlí a je v ní podle ekologů malý důraz na obnovitelné zdroje.

V poslední době Mládka zaměstnávala situace kolem těžební společnosti OKD. Mezi další témata jeho resortu patřilo schvalování kompenzací pro propuštěné horníky, diskuse kolem podpory výrobcům energie z obnovitelných zdrojů nebo výběr lokality pro budoucí hlubinné úložiště jaderného odpadu.

Rozruch vzbudil v roce 2013 jeho výrok při projevu na sjezdu ČSSD. Mládek, tehdejší stínový ministr financí, řekl, že živnostníci nepřispívají do systému sociálního pojištění, a parazitují tak na zaměstnancích. Jeho slova odsoudil tehdejší premiér Petr Nečas (ODS), šéf ČSSD Bohuslav Sobotka i asociace živnostníků. Mládek se za slova omluvil s tím, že výrok myslel jinak. Událost mu vynesla i trestní oznámení.

Mládek je potřetí ženatý a má pět dětí.

Mládek je třetím ministrem ČSSD, který za posledních několik měsíců končí ve funkci. Na konci listopadu vystřídal Miloslav Ludvík v čele ministerstva zdravotnictví Svatopluka Němečka a ministrem pro lidská práva se místo Jiřího Dienstbiera stal Jan Chvojka. Jejich střídání Sobotka odůvodnil potřebou zvýšit dynamiku vlády. Zeman chce slyšet od Sobotky důvody Mládkova odvolání

Na Pražský hrad by měl s návrhem na Mládkovo odvolání přijít Sobotka ve čtvrtek odpoledne, přiblížil mluvčí Hradu Jiří Ověčáček. „Lze předpokládat, že pan prezident bude chtít mluvit s aktéry celé záležitosti, tedy jak se stávajícím ministrem průmyslu a obchodu, tak i s navrženým kandidátem,“ řekl prezidentův mluvčí.

T. Prouza je pověstný úzkým vztahem k politickým neziskovkám, které účelově útočí na pana prezidenta a přizívají se na "boji s propagandou".— Jiří Ověčáček (@PREZIDENTmluvci) February 20, 2017

„Platí Ústava a ústavní zvyklosti, že prezident vyhoví návrhu předsedy vlády na odvolání člena vlády,“ připomněl Sobotka, že odpovědnost za personální obsazení vlády náleží jemu. V otázce Mládkova nástupce se spekuluje o Prouzovi

O překvapivosti Sobotkova kroku svědčí nejen to, že ještě v pátek 17. 2. premiér prohlásil, že Jana Mládka odvolávat nebude, ale také fakt, že i koaliční ministry zaskočil. „Pro mě je to zpráva, kterou vím několik minut,“ reagoval na dotaz ministr zemědělství Marian Jurečka (KDU-ČSL), podle něhož nic podobnému poslednímu vývoji ve vládě nenasevřovalo.

„Je to interní rozhodnutí sociální demokracie a pana premiéra, my za hnutí ANO ho vítáme,“ reagoval na Sobotkovo oznámení místopředseda ANO Jaroslav Faltýnek, podle kterého měl Mládek v posledních měsících řadu problémů – vedle tématu mobilních dat se podle něj ministerstvu průmyslu a obchodu nedařilo čerpat evropské peníze.

Zvětšit obrázek
Zmenšit obrázek
Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Tomáš Prouza

Zdroj: ČT24

O Mládkově konci v čele resortu se ale spekovalo už několikrát. Loni nabízel rezignaci v souvislosti se svým neúspěchem v senátních volbách na Táborsku, premiér se však rozhodl ponechat ho ve funkci. V souvislosti s možnými změnami se spekovalo o nástupu státního tajemníka pro evropské záležitosti Tomáše Prouzy (ČSSD) do čela MPO.

František Laudát
poslanec TOP 09

„Sociální demokraté příliš telefony nebrali. Zkoušel jsem jim volat, a ti, kteří telefon zvedli, měli informace z médií. Takže to byl překvapivý tah.“

A Tomáš Prouza je také jméno, které se nejčastěji skloňuje poté, co předseda vlády oznámil odvolání Jana Mládky z postu ministra. Prouza v pondělí odmítl spekulace komentovat. „Myslím, že premiér to řekl jasně: jako první to chce říct panu prezidentovi,“ prohlásil.

Mluvíci prezidenta Jiří Ovčáček na Twitteru uvedl, že Prouza má blízko k neziskovým organizacím, které účelově útočí na Miloše Zemana. Vztah Prouzy se zástupci Pražského hradu je dlouhodobě napjatý, přeli se například kvůli bezpečnostním kontrolám na Hradě, migraci nebo vzniku Centra proti terorismu a hybridním hrozbám při ministerstvu vnitra.

Profil Tomáš Prouza

Post státního tajemníka pro evropské záležitosti zastává od února 2014. Dříve působil jako ekonom a novinář, v letech 2004–2007 byl náměstkem ministra financí zodpovědným za fiskální politiku, finanční služby, evropské a zahraniční vztahy. Založil finanční server Peníze.cz a podílel se na vzniku finančně-poradenské firmy Partners. Od loňského roku je členem ČSSD, opakovaně se o něm mluvilo jako o možném nástupci ministra průmyslu a obchodu Jana Mládky.

Server E15 přihodil do hry o jméno Mládkova nástupce ještě další dvě možnosti. V čele resortu by údajně mohl stanout i Mládkův náměstek Jiří Havlíček, případně někdejší ministr průmyslu Milan Urban (oba ČSSD). Čtyřicetiletý Havlíček vede od února 2014 správní sekci ministerstva. Urban resort řídil od března 2003 do září 2006. Hlasy z opozice: Vnitrostranický boj nebo předvolební kampaň

„Současná politika vlády je do té míry protipodnikatelská a šikanující, že výměna ministra průmyslu a obchodu na tom nemůže vůbec nic změnit. Spíš mi tento krok připadá jako součást vnitrostranického boje v ČSSD před jejím volebním sjezdem,“ soudí o Sobotkově změně v kabinetu předseda TOP 09 Miroslav Kalousek.

Předseda Starostů a nezávislých (STAN) Petr Gazdík rozhodnutí odvolat Mládku vítá, i když ho považuje spíš za předvolební tah. Podle ODS se zase Mládek nikdy neměl ministrem stát. Podle předsedy poslaneckého klubu ODS Zbyňka Stanjury potvrzuje Mládkovo odvolání „personální chaos, který předvádí premiér Sobotka“.

přehrát

video

Události ČT: Mládek končí ve vládě. Premiér chce jeho nástupce od března

Události ČT: Mládek končí ve vládě. Premiér chce jeho nástupce od března

Reakce politiků na odvolání Jana Mládky: Je to překvapení

Reakce pravice na odvolání Jana Mládky: Vítáme to

Devadesátka ČT24: Odvolání Mládky z funkce překvapilo i sociální demokraty

Události, komentáře: Mládkův resort překročil mez únosnosti. Nebo jde o předvolební tah?

168 hodin: Tlak na Jana Mládka kvůli přístupu k mobilním operátorům zesiluje

V rozhovoru pro Českou televizi připomněl, že Mládek Sobotkovi před čtyřmi měsíci po prohraných senátních volbách nabídl rezignaci, ale premiér ji tehdy odmítl. „Minulý pátek jsem četl rozhovor s panem premiérem, kde říkal, že ministra Mládka neodvolá. Uplynuly tři dny a odvolal ho. Je vidět, že v tom premiér nemá jasno,“ řekl Stanjura. Do voleb zbývá osm měsíců. Mládkův nástupce už tak podle Stanjury reálně nestihne nic udělat.

URL| <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/domaci/2040734-draha-mobilni-data-byla-posledni-kapkou-sobotka-odvola-ministra-mladka>

Některé banky blokují nákupy bitcoinů

21.2.2017 E15 page 06 Byznys

Jan Vávra

Ať už virtuální valuta bitcoin splňuje definici měny nebo komodity, loni byla v obou kategoriích nejvýnosnější. Kdo by si ji však chtěl pořídit prostřednictvím burz či směnárny a uhradit bankovním převodem, může se setkat se zablokováním platby.

Restriktivní přístup vůči daným transakcím razí zejména skupina Raiffeisen a UniCredit Bank. Provozovatel bitcoinové burzy a československé sítě bankomatů na směnu této valuty Martin Stránský se dokonce ze strany Raiffeisenbank setkal se zamítnutím platby i za účetní služby. Údajně jen proto, že v jejím popisu stál název jeho společnosti WBTCB, jež obsahuje zkrácené označení bitcoinu BTC.

Banka blokování transakcí spojených s virtuální měnou potvrdila a prostřednictvím mluvčí Petry Kopecké dodala, že důvodem je zejména obava z financování nelegálních činností a podvodů. „Při transakcích s kryptoměny je porušen základní princip transparentnosti platby,“ zdůraznila Kopecká.

Podobně uvažuje také UniCredit Bank. „Bitcoin vyvolávají mnoho otázek v souvislosti s legálností některých transakcí. Banky tedy do akceptace nákupů bitcoinů rozhodně v nejbližší době nepůjdou,“ uvedl mluvčí UniCreditu Petr Plocek.

Podle Ladislava Křištofka z katedry financí a kapitálových trhů **Fakulty sociálních věd** UK je otázkou, zda je spojování kryptoměn s černým trhem opodstatněné. „Ptejte se, zda je to stigma, či realita,“ dodává.

Více E15.cz

Bitcoin vyvolávají mnoho otázek v souvislosti s legálností transakcí, proto je banky odmítají přijímat.

Uprchlíci jsou důležitější než novorozenci dýchající benzopyren v Radvanicích?

21.2.2017 blisty.cz page 00

Marek Beneš

Problém našeho vztahu k uprchlíkům je sociální problém. Východní Evropa prostě musí přestat být levnou dílnou západních firem. Jinak není šance na humanismus.

Zaznamenal jsem články na Britských listech o tom, že uprchlický problém je zástupným problémem zakrývajícím rafinovaně jiné problémy v ČR a dovoluji na to reagovat, protože tento názor považuji za mylný a pokusím se vysvětlit svůj pohled na daný problém. V debatě na Britských listech se ukazují všechny symptomy neschopnosti místních intelektuálů z řad neziskovek a univerzit vůbec pochopit, proč lidé uvažují tak, jak uvažují. Pak to končí meditováním na téma Proč neumí intelektuálové mluvit s lidmi a nebo bizarní výzvou pana

Čulíka, ať mu lidi napíší, proč se v ČR bere nenávisť. Proč se pan Čulík ptá, je zcela nepochopitelné. Pan Čulík už má ve všech věcech naprosto jasno, jeho myšlenkový svět je hotový, má myšlenkovou flexibilitu Savonaroly. Proč to chce najednou vědět, když vše již ví?

K tomu:

ČR má v EU nejmenší míru chudoby a nejmenší příjmovou nerovnost ZDE

Od roku 2004 do r. 2015 dostala ČR od EU 522 miliard KčZDE

Dnešní situace v SRN ZDE

Sociální situace lidí úzce souvisí s názory na uprchlíky. Není to ale tak, že někdo rafinovaně manipuluje s lidmi a hovoří o uprchlících, aby lidé přestali myslet na své starosti. Je to tak, že z těžké sociální situace vychází pocit ponížení vedoucí k naprosté citlivosti týkající se rovnosti zacházení ve své sociální skupině. V praxi to podporují sociologické výzkumy. Lidé chudí a lidé v nižších třídách jsou citliví na jednu věc: Když přijde někdo další chudý a bude preferovaný a bude dostávat více dávek a podpory než ten, který pracuje. Tento pocit nespravedlnosti je hlavním motorem nedůvěry chudé populace nižších tříd k uprchlíkům, ale i k vlastním parazitujícím lidem. Takže mám pro intelektuály radu. Chcete pomoci uprchlíkům? Chcete jejich integraci? Tak řešte v první řadě naše lidi.

Jestli pustíte mezi pracující lidi v ČR nepracující uprchlíky, kteří by dostali 410 eur, což je nemýlím-li se, celková sociální dávka pro uprchlíky v SRN a kteří by jako nepracující brali stejně jako někteří naši pracující, pak bezpečně vytvoříte naprosto třaskavou směs pro budoucí nepokoje a válku. Pokud někdo namítne, že v Německu jsou ale humánnější lidé než u nás a nevdají jim to, tak jim odpovím, že toto je pouze otázka míry dávek. Dejme tedy v Německu uprchlíkům 2 000 eur měsíčně na úrovni německého důchodce a během několika minut se humánně orientovaní Němci změní ve vztahu k uprchlíkům v xenofobní bestie. Ano, tak jednoduché to je. Jde opět a jen o peníze. Vždy o ně šlo.

Lidé v ČR opět potřebují, aby se jimi zase někdo zabýval. Debatní kluby intelektuálů to nejsou a levice už také ne, protože se začala zabývat ochranou jiných lidí, než doposud dělala. Tak to za všechny dělají populisté zvedající moc ležící na ulici.

Lidé v první řadě žijí vlastní životy a pokud jsou jejich životy těžké, tak po nich nemůžete chtít, aby se zabývali jinými zoufalými. Koneckonců i intelektuálové se v první řadě zabývají sami sebou.

Příklad odtrženosti českých intelektuálních elit a politiků od problémů obyvatelstva vysvětlím na příkladu: Nacházím se na Karvinsku. A nacházím se v blízkosti romských ghatt, Bakalových vyrabovaných domů ve vzduchu, který by se dal krájet, v kraji kde je střední doba života o 5 let kratší než jinde v ČR. Člověk by předpokládal, že prostředí špíny, karcinogenního vzduchu a rozkladu je ideálním voličským doupětem pro zelené. Tady všichni demonstrují za čistý vzduch. Mají toho dost. A copak dělají zelení a její mladý "hipsterský cool" předseda? Nabírá zde voliče? Agituje na Ostravsku za čistý vzduch? Ne. V životě se tu neukázal. Nejzásadnější ekologický problém ČR, kde už jde o životy, on ani jiní neřeší. A proč? No protože si vybral jiné voliče. Obyvatelstvo Prahy 1 až 3, absolventy **Fakulty sociálních věd** upřednostňující raw food. Chápete to? Máte tu zásadní ekologický problém ČR, který zabijí lidi a politická strana, která má životní prostředí v popisu práce na řešení tohoto problému rezignuje. Podstatnější pro ni jsou běženci než kojenci dýchající benzopyren v Radvanicích. Mimochodem, před pár dny jsem zaznamenal, že Zelení protestují proti smogu, ale v Praze. Vtipné. Hlavní problém, proč ve východní Evropě nechtějí běžence je dvojrychlostní a trojrychlostní Evropa. Když jsme v roce 1989 s nadějí prohráli třetí světovou studenou a jako poraženým nám vítězové diktovaly mírové podmínky, předpokládalo se, že naložené podmínky nebudou tak přísné a nebudou mít podobu smlouvy z Versailles. A předpokládalo se tak nějak, že po jedné generaci se začneme přibližovat Německu. Aspoň přibližovat. Dnes je zcela jasné, že vše je nastaveno tak, že se nejen nebudeme přibližovat, ale propast se bude zvětšovat. Celá střední a východní Evropa se nyní svojí levnou prací a podílí na německém hospodářském zázraku, který je stvořen právě alokací subdodávek do východní Evropy. Tak vznikla německá kvalita za třetinový náklad, kde přidanou hodnotu inkasuje kdo? Ocitli jsme se v zemi, z níž se na dividendách vybírá nadnárodními společnostmi 350 - 450 mld. Kč, přičemž už polovina této částky by vyřešila základní sociální problémy v ČR. Hlavní katastrofa je, že obyvatelstvu už došlo, že už navždy budou Evropany druhé kategorie. Už neexistuje způsob, jak se z této pasti chudoby střední a východní Evropy dostat. Vezměte si ten paradox: Německo v roce 1945 prohrálo největší válku, mělo za sebou genocidní plány a holokaust a i přes zničená města a průmysl dostalo finanční injekce na svoji hospodářskou obnovu. Nebylo v plánu, aby Němci pracovali jako subdodavatelé a otroci za nízké platy pro americké podniky. Ne, Němci dostali možnost plně obnovit svou

průmyslovou základnu a německé firmy nezmizely. Nakonec byli ušetřeni důsledků Morgenthauova plánu, aby Německo bylo deindustrializováno. Pro informaci: Reparace Německa západu po 1. světové válce byly ekvivalentem 100 000 tun zlata (splaceno až v roce 2010). Po 2. světové válce to byl ekvivalent 20 000 tun zlata, nicméně sníženo na 2 000 tun zlata (splaceno 1956). A teď se přesuňme do roku 1990. Na svou obnovu čeká nezničená východní Evropa, s kvalitní pracovní silou a pouze s neefektivním, ale nezničeným průmyslem. A co tuto východní Evropu čekalo? Mnohem drtivější podmínky vítězů k poraženým než po druhé světové válce. Nenastal žádný Marshallův plán, ale jakoby se začal uskutečňovat částečný Morgenthauův plán, tentokrát pro východní Evropu. Důsledky známe. Pád výroby o desítky procent, populační propad, pád natality, vyliďňování některých východních zemí, deindustrializace. Důsledkem je mimo jiné i demoralizované Rusko.

Výsledky tohoto přístupu k východní Evropě jsou zřejmé: Po 25 letech po válce je SRN s nově postavenou industriální bází v roce 1970 opět lídrem, zatímco východní Evropa po 25 letech v roce 2015 ví bezpečně, že už navždy bude v EU ztracená. Existuje pouze teoretická možnost pro nás Východoevropany, že se pokusíme přibližovat úroveň našich platů k úrovni Rakouska či Německa, což jako jediná strategie zastavuje brain drain a stabilizuje školství a vědu, abychom zde mohli jednou rozumně fungovat. Mám vlastní strojírenskou firmu a vlastní výrobky s vysokou přidanou hodnotou. Tím i vyšší platy pro zaměstnance. Touto cestou se ale ČR ani východní Evropa neubírá, jsem výjimka. A české politické a intelektuální elity nedělají nic pro překlenutí této propasti v letech, ačkoli je to zásadní problém vysvětlující vše. Takže jsme Evropa a Evropané druhé kategorie. Projevuje se to ve všem. Od kvality potravin, kvality a cen služeb, až po kvalitu životního prostředí.

Naše beznadějná pozice je umocněna i tím, že pokud nastane vůbec příležitost, abychom se ekonomicky přiblížili Německu a tím si více zaplatili školství, zdravotnictví a ekologii, tak na pomoc zahraničním investorům přispěchá ČNB a začne znehodnocovat měnu. Tím centrální banka obyvatelstvu sděluje jediné. Chtěli byste vyšší životní úroveň holoubci? Nic takového. Měnovou manipulací z vás uděláme opět chudáky. Takže jak můžeme dopadnout, když i Česká národní (v první řadě ale kolonialistická) banka pracuje na tom, aby zisk zahraničních firem byl stále dostatečný. Jako exportér bych mohl nad kroky ČNB jásat, jako občan jsem zděšen.

Jestliže jsme tedy občané druhé kategorie tak dochází k absurditám, když švédská firma Moelnycke chce v Karvině lidi na otrockou práci za 11 000 Kč na tři směny. Vsadím se s vámi, že tato švédská firma má určitě vypracovanou skvělou firemní kulturu, nepodléhá diskriminaci, je genderově v pořádku a je hate free. Vsadím se s vámi, že ve Švédsku je tato firma superkorektní, leží jí na srdci osud uprchlíků. A vsadím se s vámi, že ve Švédsku má firma švédské platy a to pro všechny etnika. Firma má své humanistické standarty, ale jen pro někoho a někde. Nebo z jiného soudku. Firma Starbucks. Ta se teď zviditelnila tím, že v boji proti nenáviděnému prezidentu Trumpovi nabídla 10 000 pracovních pozic pro uprchlíky v USA. Humanistická firma. Počkat počkat. Prosím není to náhodou ta stejná firma, které nyní stávkuje personál v Německu, protože tam bere minimální mzdu? A neřeší to slavná humanistická firma náhodou tím, že chce přepravovat do Německa své pracovníky z Polska, kde jim dává zase polskou minimální mzdu, aby rozbila německou stávku? Není to náhodou ta firma, co nikde neplatí daně? Toto je nesmírné pokrytectví, které většinová populace zde dávno prohlédla.

Je-li tomu tak, že jako Východoevropané budou vždy druhá kategorie a nebudou mít některá sociální práva, tak si samozřejmě pro sebe vymíňují nepřijímat i jiné normy, které na ně Západoevropané nasazují. Po služebnictvu se také nepožadovalo mít morální kodex šlechty. Proto logicky pravím, že rovnoměrné rozprostření uprchlíků po Evropě v rámci kvót je možné při rovnoměrné distribuci bohatství a platů v Evropě. To koneckonců pochopili i sami uprchlíci, protože nejsou hloupí a sami strukturu Evropy a její pokrytectví prokoukli. A proto, tak jako voda teče pořád z kopce, tak uprchlík uteče vždy tam, kde jsou nejvyšší standardy života. I on chce být Evropan první kategorie v budoucnu a ne občan druhé kategorie, či dokonce občan třetí kategorie (Ukrajinec s platem 2 500 Kč).

Problém našeho vztahu k uprchlíkům je sociální problém. Východní Evropa prostě musí přestat být levnou dílnou západních firem. Jinak není šance na humanismus. A jestli si myslíte, že nemám pravdu, tak bychom mohli udělat takový myšlenkový experiment: Co by se asi stalo s redaktory the Guardian, kdybychom je přesunuli do Karvině a nechali je tam makat u pásu za těch jedenáct tisíc na tři směny s nulovou perspektivou do konce života. Za jak dlouho by se v nich nahromadila frustrace, za jak dlouho by nervově nevydrželi? A mohli bychom s nimi provést i krutější experiment, kdy bychom je poslali pracovat do Dněpropetrovska za těch 2 500 Kč ukrajinského platu a garantuji vám, že do roka mluví jako fašisté. Evropa, která je nyní až třírychlostní, má hlavní problém: Je řízena jediným státem zvaným Německo. Německo už systém EU zcela opanovalo a přetváří ho pro potřeby svoje a svých elit. Základní kroky v řízení Evropy začala navíc SRN (energie wende, uprchlíci) dělat naprosto bez konzultace s jinými, které seznamuje ex post s následky svých rozhodnutí. SRN a její humanisticky naladěné obyvatelstvo se dojme samo nad sebou, když vynaloží neskutečné peníze na pomoc uprchlíkům, aby pak tíživí lidé a stát byli naprosto nekompromisní v otázce dluhů k Řekům a dalším národům jihu, a aby Řecko nechali v beznadějně pozici přikované dluhy otroctví navždy. To prosím dělá země, které byly

dluhy za druhou světovou válku téměř odpuštěny (jak Němcům připomněl slavný ekonom Picketty), jinak by dodnes pracovala na vítěze. Takže EU se dostává pod dominanci jedné země, na což velmoci na okraji Evropy (Anglie a Rusko) reagují tak, jako to dělaly vždy od Vestfálského míru, když se kontinentu zmocnil jeden stát. Odcházejí a budou se snažit vliv této mocnosti v Evropě oslabit i za cenu války. Mezitím EU pokračuje v designování EU podle německého scénáře, který vysvětlím na příkladu třeba odpadové politiky EU, jíž rozumím. Jakou strategii pro nás vymyslela v odpadcích Evropská komise? No prostě německý plán. Protože v Německu je neskutečný přetlak spaloven, které nepracují naplno, komise navrhuje, aby se spalovalo v západní Evropě, ne ve východní. Tedy aby se odpady po recyklaci vozily do Německa ke spálení. Tento fantastický a ekologický plán má pouze jednu chybičku. Že totiž východoevropské domácnosti zaplatí za odvoz odpadů pět krát více než doposud, což při našich platech bude darda, kterou nepokryje 70 % našich domácností až dostanou účet za popelnice. A kdo bude inkasovat přidanou hodnotu? No hádejte, draží levicovní a ekologičtí intelektuálové. Zní to jako konspirační teorie, ale přípravy jsou v plném proudu, takže se už jedná o konspirační praxi.

Je potom mimořádně smutné sledovat názory našich intelektuálních elit, které rezonují v Britských listech i jinde. Veškerá hrozba podle nich přichází ze strany nepředvídatelného Trumpa a zákeřného Putina, a na ně napojených populistických hnutí. Technicky by podle nich tedy stačilo se ubránit americkému a ruskému prezidentovi. Demaskujeme útočné weby a v EU zavládně mír, prosperita a hlavně jednota. Naším dumajícím levicovým přátelům vůbec nedochází, že bomba pod základy EU má jiné příčiny a nesouvisí s tlakem Ruska či USA, ale v tom, že řídicí stát EU přestal brát ohled na zbytek a řídí tento nadnárodní kolos už podle své strategie bez naprosté empatie k ostatním zemím (jmenujme třeba Nord Stream 2 a další věci). Tento posun v řízení v EU ne náhodou reprezentuje kandidát na kancléře Schulz, který se jakoby nečekaně přesunul z EU na národní úroveň, což dělá prostě proto, že německá agenda už se stala naprosto agendou evropskou a Evropa se už bude řídit zase jen z Německa. Jeho vyjádření jsou zcela jasná a na rozdíl od stávající kancléřky ostrá, a proto lahodí uchu německého voliče. Řídit to ode dneška budeme my a kdo s tím má problém, bude mít problém s námi. Jak se při tomto příchozím diktátu dá udržet jednota Evropy - dokonce i bez ingerence Ruska, Británie a USA - je záhadou.

Evropa nebude jednotná, nebude li si rovna. Takže pak je nutno číst zprávu pro české lidi ze strany EU a našich establishmentových intelektuálů z univerzit asi v tomto smyslu: "Milí čeští lidičkové, moc si važte toho, že tu s námi s nádhernou Západní Evropou řízenou SRN plnou krásných, vzdělaných a humanistických lidí můžete být a poslouchajte nás a přijímejte naše rady, naši draží Měněcenní. Protože jste ještě humánně a jinak nedorostli, naši milí zkažení, tak vás musíme vést za ruku. A pokud budete zlobit, strýček nepošle 100 mld., které posílá, když si předtím vezme na desátkách 450." Co za takovou promluvou s měněcennými obvykle následuje? Hlouček služebnictva zašumí a odněkud se ozve tlumené: "Nasrat!" Shrňme to. EU se stane centralizovaná jednotka pod vedením SRN s liberálním konceptem, kde Východoevropané budou bez vlivu a šance. A to za velkého jáso tu levice. A tatáž levice se pak diví, že ji lidé nevolí.

Humanismus k uprchlíkům ve společnosti bude, jakmile bude humanismus v celé společnosti.

URL| <http://blisty.cz/art/85803.html>

„Krnďa“, Dolínek a neznámí radní
22.2.2017 Mladá fronta DNES page 15 Praha
Kateřina Havlická Michaela Búnová

MF DNES na ulici oslovila desítky lidí. Primátorku znala polovina, ostatní radní jen málokdo

PRAHA „Krnďa. No, Krnáčová. Adriana!“ vypálí sverpě dvaapadesátiletý ředitel společnosti. Přezdívka, o kterou současná primátorka Adriana Krnáčová (ANO) pravděpodobně nestála, zazní v dalších dnech ještě několikrát. To však i jména jako Stropnický nebo Bém. Redaktorky MF DNES se totiž vydaly do ulic metropole a zjišťovaly, jaké mají lidé povědomí o aktuálním složení rady hlavního města. Docela mizivé.

Z šedesáti oslovených lidí různého povolání i věku si jméno primátorky vybavila polovina z nich. Sice ne úplně přesně – zaznívala i křestní jména Andrea, Jana či Miroslava – ale příjmení Krnáčová si lidé pamatují. Tedy až na sedmadvacetiletého cestovatele a ekonoma, který je zaměnil za pražskou vrchní státní zástupkyni Lenku Bradáčovou. Přehled měli především starší Pražané, budoucí voliči a prvovoliči často nezkoušeli ani vzpomínat.

Na fotografii Krnáčovou však zhusta poznávali. Z šedesáti lidí má v paměti primátorčinu tvář sedmačtyřicet lidí. Většina se nenechala zmást dalšími ženami na fotografiích. Z nabízených možností si bývalou starostku Prahy 10 Radmilu Kleslovou, středočeskou hejtmanku Jaroslavu Jermanovou nebo herečku Zlatu Adamovskou vybraly jen jednotky respondentů.

Sedmadvacetiletá pracovnice v administrativě jméno současné primátorky neznala. Od jisté doby už se pryč o politiku nezajímá. Když však uviděla Krnáčovou na fotografii, podivila se: „Ježíš, to je furt tahle?“

„Dolínek dělá zmatky“

Kromě Krnáčové se anketa týkala i znalosti ostatních radních. Stačilo, aby respondenti uvedli jejich příjmení a případně agendu, kterou se podle nich zabývají. Teprve tady se poznali opravdoví „fajnšmekři“. Bez nápovědy si na nějakého radního vzpomnělo jen šest lidí. A u pěti z nich to byl radní pro dopravu Petr Dolínek (ČSSD), který se tak umístil na pomyslném druhém místě. Lidé si vzpomněli i na radního pro kulturu Jana Wolfa a Petru Kolínskou, která má v gesci územní rozvoj. S Dolínkem a Kolínskou si lidé také poměrně úspěšně spojili jejich agendu. Často však v nepříliš pozitivním kontextu. „Znám Dolínka, protože dělá akorát zmatky v dopravě,“ vyhrkne pětasedmdesátiletý senior. „Dolínek měl na starosti tunel a tyhle ty kraviny,“ rozpomněla se také o osm let starší žena. Kvůli obtížnějšímu parkování radní naštal i šestašedesátiletého muže. „Dolínek – tomu jsem teď psal kvůli zónám. A potom znám Kolínskou. Motá se kolem územního plánu a mrská to tam teda dost hrozně,“ soudí muž. „Kolínská prudí architektky,“ utkvělo také v paměti šestačtyřicetiletému konzultantovi.

Čtyřiapadesát oslovených Pražanů však z hlavy žádného radního neznalo. Třikrát zazněl předseda Strany zelených Matěj Stropnický, jednou pak i bývalý primátor Pavel Bém. Oba už přitom ve vedení Prahy dávno skončili. „Radní? Ten, co šplhal na hory?“ vzpomene si pouze na Béma devětadvacetiletá učitelka. Osmnáctiletý student střední školy pak lékaře a horolezce Béma dosud vidí na primátorské židli. Trochu paradoxně, protože v posledním roce Bémova vládnutí mu bylo jedenáct.

Jedenáct je i lidí v radě. Jejich seznam respondenti dostali v poslední části ankety. „Možná vám bude někdo povědomý,“ slyšeli přitom. Opět se ukázalo, že nejvíce si pamatují Dolínka. Vybralo si ho sedmnáct lidí. Více než ostatní zazníval ještě Wolf či radní pro bezpečnost Libor Hadrava, jejich agendu už však znal málokdo. Pouze jednotlivci jmenovali zbývající radní, vůbec nikdo pak neoznačil za školství zodpovědnou Irenu Ropkovou.

„Grabein, toho si pamatuju, protože je to divné jméno,“ přiznává sedmadvacetiletý programátor. Jméno Karel Grabein Procházka je povědomé také pětatřicetileté divadelní produkční. „Není to ten gynekolog?“ ptá se. Není.

Krnáčová ani Dolínek si z výsledků těžkou hlavu nedělají. „Snažím se pracovat tak, abych pomohl Praze, ne abych se zviditelňoval. Anketa podle mě ukazuje hlavně to, že lidé mají jiné starosti než řešit politiky,“ řekl včera Dolínek. Podobně reagovala i Krnáčová. „Není to pro mě důležité. Podstatné je, jak se lidé v Praze cítí a jak se jim tu žije,“ míní primátorka.

Podle odbornice na politický marketing z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Anny Shavit je pro popularitu magistrátních politiků dobré, aby alespoň občas vyrazili mezi občany – třeba na školní nebo sportovní akci. Ani to jim však nemusí zaručit, že si jejich jméno či obličej voliči zapamatují.

„Je samozřejmě dobře, když lidé znají své politiky, ale všeobecně lidé politice nevěnují tolik pozornosti a zapamatují si spíše toho, koho vidí v televizi. A pražská politika se tam ne vždy dostane,“ podotýká expertka a vyplývá to i z odpovědí oslovených Pražanů. „Znám jen ty, co jsou v televizi,“ potvrdila třiaosmdesátiletá seniorka. Tím, že nevládní televizi, pak své nulové povědomí o vedení Prahy vysvětlil i šestnáctiletý student střední školy.

„Lidé navíc přicházejí spíše do styku s vedením městské části, ve které bydlí, ne s magistrátem. Takže pak znají spíše lokální politiky. Možná, že by častěji věděli, jak se jmenuje jejich starosta než primátorka,“ dodává Shavit.

Fakta Metodika ankety

Anketa MF DNES vznikala čtyři dny v ulicích Prahy. Redakce oslovila 60 lidí – 33 žen a 27 mužů všech věkových kategorií, přičemž všichni museli být z Prahy nebo v ní alespoň pracovat. Nejmladším respondentům bylo 15, nejstaršímu 87 let.

Otázky šly v tomto pořadí: 1. Víte, kdo je nyní primátorem nebo primátorkou?

Aby byla odpověď uznána jako správná, museli lidé říct alespoň příjmení Krnáčová.

2. Poznáte ji na fotografii?

Na výběr byla kromě Krnáčové také herečka Zlata Adamovská, bývalá starostka Prahy 10 Radmila Kleslová, někdejší hlasatelka Saskia Burešová, středočeská hejtmanka Jaroslava Jermanová a herečka Veronika Žilková.

3. Znáte nějaké další radní? Tušíte případně i jejich agendu?

Opět stačilo příjmení a u agend například „doprava“.

4. Je vám někdo povědomý na psaném seznamu radních?

47 lidí z šedesáti oslovených poznalo primátorku Adrianu Krnáčovou na fotografii.

Foto autor| Foto: archiv MAFRA

Foto popis| Pražská rada Primátorka Adriana Krnáčová a radní (horní řada zleva) Petr Dolínek, Libor Hadrava, Daniel Hodek, Eva Kislíngerová, Petra Kolínská, (dolní řada zleva) Radek Lacko, Jana Plamínková, Karel Grabein Procházka, Irena Ropková, Jan Wolf.
Regionalni mutace| Mladá fronta DNES - Praha

VIDEO: „Krnda“? Pražskou primátorku si lidé vybaví, ostatní radní spíš ne

22.2.2017 praha.iDNES.cz page 00 Praha / Praha - zprávy
iDNES.cz, Michaela Bůnová, iDNES.cz, Kateřina Havlická

Redakce MF DNES oslovila v pražských ulicích desítky lidí s anketní otázkou, zda znají primátora/primátorku hlavního města. Jméno Adriany Krnáčové si vybavila polovina z oslovených, ostatní radní už znal jen málokdo. Přehled měli spíš starší lidé, ti mladší často ani nezkoušeli vzpomínat.

„Krnda. No, Krnáčová. Adriana!“ vypálí sveřepě dvaapadesátiletý ředitel společnosti. Přezdívka, o kterou současná primátorka Adriana Krnáčová (ANO) pravděpodobně nestála, zazní při kontaktu s dalšími lidmi ještě několikrát.

To však i jména jako Stropnický nebo Bém. Redaktorky MF DNES se totiž vydaly do ulic metropole a zjišťovaly, jaké mají lidé povědomí o aktuálním složení rady hlavního města. Ukázalo se, že docela mizivé.

Z šedesáti oslovených lidí různého povolání i věku si jméno primátorky vybavila polovina. Sice ne úplně přesně - zaznívala i křestní jména Andrea, Jana či Miroslava - ale příjmení Krnáčová si lidé pamatují. Zajímá vás dění v krajích?

Za cenu jednoho vydání získáte všechny regionální přílohy.

Tedy až na sedmadvacetiletého cestovatele a ekonoma, který je zaměnil za pražskou vrchní státní zástupkyni Lenku Bradáčovou. Přehled měli především starší Pražané, budoucí voliči a prvovoliči často nezkoušeli ani vzpomínat.

Na fotografii Krnáčovou však zhusta poznávali. Z šedesáti lidí má v paměti primátorčinu tvář sedmačtyřicet lidí. Většina se nenechala zmást dalšími ženami na fotografiích. Z nabízených možností si bývalou starostku Prahy 10 Radmilu Kleslovou, středočeskou hejtmanku Jaroslavu Jermanovou nebo herečku Zlatu Adamovskou vybraly jen jednotky respondentů.

Sedmadvacetiletá pracovnice v administrativě jméno současné primátorky neznala. Od jisté doby už se prý o politiku nezajímá. Když však uviděla Krnáčovou na fotografii, podivila se: „Ježíš, to je furt tahle?“ „Dolínek dělá zmatky“

Kromě Krnáčové se anketa týkala i znalosti ostatních radních. Stačilo, aby respondenti uvedli jejich příjmení a případně agendu, kterou se podle nich zabývají.

Teprve tady se poznali opravdoví „fajnšmekři“. Bez nápovědy si na nějakého radního vzpomnělo jen šest lidí. A u pěti z nich to byl radní pro dopravu Petr Dolínek (ČSSD), který se tak umístil na pomyslném druhém místě.

Lidé si vzpomněli i na radního pro kulturu Jana Wolfa a Petru Kolínskou, která má v gesci územní rozvoj. S Dolínkem a Kolínskou si lidé také poměrně úspěšně spojili jejich agendu. Často však v nepříliš pozitivním kontextu.

„Znám Dolínka, protože dělá akorát zmatky v dopravě,“ vyhrkl pětasedmdesátiletý senior. „Dolínek měl na starosti tunel a tyhlety kraviny,“ rozpomněla se také o osm let starší žena. Kvůli obtížnějšímu parkování radní naštal i šestašedesátiletého muže.

„Dolínek - tomu jsem teď psal kvůli zónám. A potom znám Kolínskou. Motá se kolem územního plánu a mrská to tam teda dost hrozně,“ soudí muž. „Kolínská prudí architektky,“ utkvělo také v paměti šestačtyřicetiletému konzultantovi.

Čtyřiapadesát oslovených Pražanů však z hlavy žádného radního neznalo. Třikrát zazněl předseda Strany zelených Matěj Stropnický, jednou pak i bývalý primátor Pavel Bém. Oba už přitom ve vedení Prahy skončili.

„Radní? Ten, co šplhal na hory?“ vzpomene si pouze na Béma devěťadvacetiletá učitelka. Osmnáctiletý student střední školy pak lékaře a horolezce Béma dosud vidí na primátorské židli. Trochu paradoxně, protože v posledním roce Bémova vládnutí mu bylo jedenáct.

Jedenáct je i lidí v radě. Jejich seznam respondenti dostali v poslední části ankety. „Možná vám bude někdo povědomý,“ slyšeli přitom. Opět se ukázalo, že nejvíce si pamatují Dolínka.

Vybralo si ho sedmnáct lidí. Více než ostatní zazníval ještě Wolf či radní pro bezpečnost Libor Hadrava, jejich agendu už však znal málokdo. Pouze jednotlivci jmenovali zbývající radní, vůbec nikdo pak neoznačil za školství zodpovědnou Irenu Ropkovou.

„Grabein, toho si pamatuju, protože je to divné jméno,“ přiznává sedmadvacetiletý programátor. Jméno Karel Grabein Procházka je povědomé také pětáctileté divadelní produkční. „Není to ten gynekolog?“ ptá se. Není. Důležité je, že se Pražanům dobře žije, tvrdí nejvýraznější tvář.

Krnáčová ani Dolínek si z výsledků těžkou hlavu nedělají. „Snažím se pracovat tak, abych pomohl Praze, ne abych se zviditelňoval. Anketa podle mě ukazuje hlavně to, že lidé mají jiné starosti než řešit politiky,“ řekl Dolínek.

Podobně reagovala i Krnáčová. „Není to pro mě důležité. Podstatné je, jak se lidé v Praze cítí a jak se jim tu žije,“ míní primátorka.

Podle odbornice na politický marketing z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Anny Shavit je pro popularitu magistrátních politiků dobré, aby alespoň občas vyrazili mezi občany - třeba na školní nebo sportovní akci. Ani to jim však nemusí zaručit, že si jejich jméno či obličej voliči zapamatují.

„Je samozřejmě dobře, když lidé znají své politiky, ale všeobecně lidé politice nevěnují tolik pozornosti a zapamatují si spíše toho, koho vidí v televizi. A pražská politika se tam ne vždy dostane,“ podotýká expertka a vyplývá to i z odpovědí oslovených Pražanů.

„Znám jen ty, co jsou v televizi,“ potvrdila třiaosmdesátiletá seniorka. Tím, že nevlastní televizi, pak své nulové povědomí o vedení Prahy vysvětlil i šestnáctiletý student střední školy.

„Lidé navíc přicházejí spíše do styku s vedením městské části, ve které bydlí, ne s magistrátem. Takže pak znají spíše lokální politiky. Možná, že by častěji věděli, jak se jmenuje jejich starosta než primátorka,“ dodává Shavit.

URL| http://praha.idnes.cz/anketa-primatorka-adriana-krnacova-lide-neznaji-prazske-radni-p64/-praha-zpravy.aspx?c=A170222_2307678_praha-zpravy_nub

Ázerbájdžán vydal mezinárodní zatykač na Jaromíra Štětinu

23.2.2017 ČRo Radiožurnál page 02 12:08 Ozvěny dne - publicistika

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Ázerbájdžán vydal mezinárodní zatykač na europoslance Jaromíra Štětinu za TOP 09 a Starosty. Tamním úřadům vadí to, že se jako pozorovatel zúčastnil referenda v separatistickém Náhorním Karabachu, který Ázerbájdžán ovšem neuznává. Jaromír Štětina Radiožurnálu řekl, jak se o zatykači dozvěděl.

Jaromír ŠTĚTINA, europoslanec /nestr. za TOP 09/

Ten text o vydaném zatykači jsem dostal od jednoho z ruských přátel z Moskvy prostřednictvím Facebooku.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A na svém facebookovém profilu následně informaci také zveřejnil. Ázerbájdžánské úřady ho spolu s dalšími dvěma europoslanci viní z pakovaného neoprávněného vstupu na okupované území Náhorního Karabachu. Tam Štětina odcestoval na pozvání předsedy parlamentu Národně-karabašské republiky.

Jaromír ŠTĚTINA, europoslanec /nestr. za TOP 09/

Ten mě pozval jakož i mé kolegy, abychom se zúčastnili jako pozorovatelé monitoringu referenda.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A přidávám informaci z webu ministerstva zahraničních věcí České republiky k návštěvě území Náhorního Karabachu je zapotřebí získat takzvané vízum Republiky Náhorní Karabach, jehož existence v pase je pak ázerbájdžánskými úřady chápán jako nelegální přechod ázerbájdžánských hranic a držitel pasu nemůže získat ázerbájdžánské vízum ani vstoupit na území Ázerbájdžánu. Do vysílání zvu Jana Šíra, politologa z katedry ruských a východoevropských studií na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den. Pro toho, kdo zrovna nestojí u mapy, než se dostaneme k tomu referendu, u kterého se europoslanec Štětina zúčastnil. Můžete připomenout, prosím, kde je oblast Národního Karabachu a jaký je z hlediska mezinárodních vztahů status tohoto území?

Jan ŠÍR, politolog, katedra ruských a východoevropských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak území Náhorního Karabachu představuje enklávu uvnitř mezinárodně uznaných hranic ázerbájdžánské republiky, Náhorní Karabach patří mezi ty čtyři takzvané neuznané státy v prostoru bývalého Sovětského svazu. Je to entita, jejíž status je stále sporný, která vznikla v důsledku arménsko-ázerbájdžánské války, která vypukla prakticky paralelně, možná malinko tomu i předcházela, s rozpadem Sovětského svazu na přelomu osmdesátých a devadesátých let.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A šel se referendum, kterého se Štětina zúčastnil jako pozorovatel tedy týkalo?

Jan ŠÍR, politolog, katedra ruských a východoevropských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Ta akce se týkala schválení nové ústavy tohoto území s tím, že ta ústava předpokládala dvě velké změny, za prvé se jednalo o rozšíření pravomocí toho de facto prezidenta, což s sebou neslo i změnu institucionálního uspořádání v tom smyslu, že tady třeba byl zrušen institut předsedy vlády. Byly vytvořeny některé nové a druhá velká změna, která vstoupila v platnost spolu s tím přijetím ústavy je přejmenování této entity z Republiky Náhorní Karabach na Arcach nebo republiku Arcach, nebo republiku Arcach, což je v historické arménský název, který je používán pro označení tohoto území.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Proč podle vás ázerbájdžánští prokurátoři vydali zatykač na europoslance, kteří jsou chráněni imunitou, jaký to má vlastně význam?

Jan ŠÍR, politolog, katedra ruských a východoevropských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak je to z ázerbájdžánské strany v první řadě velice výrazný politický a diplomatický signál, politický signál dovnitř vlastní populace. Ázerbájdžánská vláda, ázerbájdžánský režim tím dává najevo, že stále se nachází ve válečném stavu a že což je do velké míry konsolidující idea, která se dá snadno použít pro nějaké řízení politických procesů uvnitř země, když si uvědomíme, jak ázerbájdžánský režim vypadá a samozřejmě jedná se i o důležitý signál navenek, protože Ázerbájdžán tím dává najevo, že tu situaci kolem Náhorního Karabachu vnímá jako neuzavřenou, že mu ten stávající stav nevyhovuje a zároveň samozřejmě tímto způsobem může i odstrašit eventuální chování dalších lidí včetně velice významných osob veřejného života, které by se dali chovat podobným způsobem jako pan Štětina.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

A jaký režim vlastně vládne v Ázerbájdžánu?

Jan ŠÍR, politolog, katedra ruských a východoevropských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak je to, já bych tady nerad používal nějaké politologické pojmy. Proto je to autokratický režim, kde velice výraznou zásadní roli hraje pan prezident Alijev a jeho rodina.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

U kterých zemí hrozí, že by Jaromíra Štětina mohli vydat, kdo je spojenec Ázerbájdžán? On sám mluví třeba o Bělorusku.

Jan ŠÍR, politolog, katedra ruských a východoevropských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Hypoteticky součástí Interpolu je prakticky celý svět. Problém je ten, že pan Štětina se těší diplomatické imunitě na území Evropské unie, to znamená, minimálně na území Evropy by mu něco podobného podle mých informací určitě hrozit nemělo. Nicméně je samozřejmě otázka, jakým způsobem by se k této žádosti, pokud skutečně postoupila, to my zatím nevíme. My máme jenom zprávu z médií, že Ázerbájdžán k takovému kroku sáhl, je otázka, jakým způsobem by se k tomu postavily ostatní země v prostoru bývalého Sovětského svazu. Bělorusko rozhodně není blízkým partnerem Ázerbájdžánu. Nicméně samozřejmě nevíme, jakým způsobem by na něco podobného mohl reagovat.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Já jenom doplním, že my máme teď čerstvou informaci, že vydání zatykače na Jaromíra Štětina potvrdil mluvčí generální prokuratury Ázerbájdžánu Aldar Sultanov. Můžete ještě říct, jaká je v současné době bezpečnostní situace v Náhorním Karabachu, oficiálně tam tedy panuje mír od roku 1994, ta praxe bude asi jiná.

Jan ŠÍR, politolog, katedra ruských a východoevropských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Záleží na tom, kde je a záleží na tom, jaké území považujete za území Karabachu. Tady je problém ten, že ty de facto karabašské úřady ovládají nejen velkou část toho administrativního území té republiky, vyhlášené, nicméně oni ovládají i zčásti sedmi okresů Ázerbájdžánu kolem Karabachu a samozřejmě strategický význam v této oblasti má to území mezi samotnou Arménií, které poskytuje koridor mezi Arménií a samotným Karabachem. Nicméně ta situace je krajně napjatá zejména na té válečné frontě, kde každým dnem dochází k přestřelkám a loni na počátku dubna jsme byli svědky mimořádně závažného vyhrocení situace, kdy tedy došlo k nasazení těžké techniky včetně ázerbájdžánské strany, třeba helikoptér bitevních a mělo to samozřejmě za následek i smrt na straně obou stran znesvářených.

Věra ŠTECHROVÁ, moderátorka

Říká Jan Šír, politolog z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, díky na slyšenou.

Jan ŠÍR, politolog, katedra ruských a východoevropských studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Díky za zavolání.

V redakci iDNES.cz odstartoval další kurz pro mladé novináře

23.2.2017 zpravy.iDNES.cz page 00 Zprávy / Domácí
iDNES.cz

V redakci iDNES.cz ve čtvrtek odstartoval druhý ročník semináře pro studenty Univerzity Karlovy. Mladí žurnalisté studující na **Fakultě sociálních věd** dostali další možnost přihlásit se na Kurz on-line žurnalistiky vedený zkušenými lektory z řad novinářů zpravodajského webu, který se navíc koná přímo v prostředí mediálního domu.

„Studenty u nás vždy rádi vidíme. Těší nás, že jim můžeme předat zkušenosti a zároveň s nimi diskutovat, slyšet jejich názory a svěží pohled na práci v médiích,“ říká Naděžda Petrová, šéfredaktorka iDNES.cz, která studenty na první hodině přivítala.

Portál iDNES.cz je prvním médiem, které organizuje na fakultě seminář pro studenty oboru Žurnalistika. Zapojení mladých novinářů do praxe vítá i ředitelka Institutu komunikačních studií a žurnalistiky Alice Němcová Tejkalová.

„Na institutu hodnotíme spolupráci na předmětu s redakcí iDNES.cz jako velmi zdařilou. Minulý ročník studenty bavil a výsledkem jsou kvalitní a zajímavé texty. Rádi budeme spolupracovat i nadále,“ hodnotila loňský ročník Tejkalová. Do terénu

Letošní seminář uvede šestnáct vybraných studentů ještě víc do praxe, kromě přednášek je totiž čeká i nácvik zpracování bleskových zpráv, editování textu a práce v terénu. Vyzkouší si natočení reportáže, navštíví tiskovou konferenci či filmovou projekci.

To vše pod dohledem zkušených novinářů a vedoucích redaktorů, kteří v závěru semináře zhodnotí i to, jak si jejich mladí kolegové poradili se psaním článků.

Jednotlivé semináře povede například šéf zpravodajství Jan Vaca, vedoucí sportovní redakce Ondřej Trunečka či redaktor Technet.cz Pavel Kasík.

Zpravodajský server iDNES.cz se dlouhodobě soustředí na vzdělávání mladých novinářů. Kromě exkurzí a seminářů uspořádal v minulosti pro střední školy třeba celodenní program v redakci a jejich práce zveřejnil na speciální stránce .

URL| http://zpravy.idnes.cz/idnes-cz-seminar-fsv-studenti-zurnalistika-feo-domaci.aspx?c=A170223_125049_domaci_mcn

Šéf Chovancova úřadu proti dezinformacím promluvil. Co říká kritice za cenzuru?

24.2.2017 blesk.cz page 00 Politika

Nepleteme se do politiky, řídíme se zákony a boj s dezinformacemi tvoří jen desetinu naší činnosti. Takový je vzkaz Benedikta Vangeliho, vedoucího Centra proti terorismu a hybridním hrozbám (CTHH), které se nově zaměřuje na informování o záměrně zavádějících zprávách na internetu. Kritici tvrdí, že jde o novodobý

cenzurní orgán a nástroj ČSSD. To Vangeli rázně odmítl během čtvrtěční debaty se studenty **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze.

„Fugujeme v rámci Ústavy a jejích hodnot, v rámci platných zákonů. Ty respektujeme, podporujeme a žádným způsobem je nedeformujeme,“ kontroval Vangeli před studenty námitkám, které se ve společnosti začaly objevovat v souvislosti se vznikem CTHH.

„Přispíváme pouze k odborné debatě, nevyjadřujeme se k politickým otázkám,“ vyvracel domněnky, že by úřad zasahoval do politického boje. Naopak je prý podle něj nepředstavitelné, aby takový úřad mlčel, pokud jde o vnitřní bezpečnost státu.

Centrum proti terorismu a hybridním hrozbám začalo působit při ministerstvu vnitra na začátku roku. Už předtím ho kritici začali označovat za novodobý cenzurní nástroj.

Kučera: Mají za úkol vyhrát ČSSD volby

V rámci čtvrtěční diskuse na **FSV UK** například Roman Kučera z Pirátské strany úřad kritizoval za to, že není jako BIS, která má prý totožné úkoly, pod dohledem vlády a prezidenta. „Kdežto tohleto je taková soukromá bezpečnostní služba pana

Chovance, která nad sebou nemá vůbec žádnou kontrolu,“ řekl a dodal, že jejím úkolem je zachránit ČSSD volby, a pokud neuspěje, zdůvodnit prohru třeba tím, že za ni mohou například ruští dezinformátoři.

To Vangeli odmítl a vyzval k předložení důkazů. „Co děláme takového, že by to bylo zneužitím pravomocí, cenzura, potlačování názorů? Ať mi to někdo ukáže, rád se poučím,“ řekl. Totožnost s BIS odmítl s tím, že zpravodajské služby mohou sotva být aktérem vysvětlování, analyzování a už vůbec ne komunikování směrem k veřejnosti.

Centrum proti terorismu a hybridním hrozbám bylo opakovaně trnem v oku prezidenta Miloše Zemana. Podívejte se:

Upozorňování na dezinformace podle Vangeliho tvoří zhruba jen pět až deset procent činnosti útvaru. „My nejsme o dezinformacích. Kampaň, která proti nám byla vedena, byla vedena proti nálepce, kterou si odpůrci vytvořili,“ vysvětloval. „My se věnujeme všem hybridním hrozbám a těch je mnohem víc,“ dodal s tím, že zbylých 90 procent jejich výsledků není vidět, nebo jen zprostředkovaně.

Vangeli: Jsme úředníci, nikomu nic nevnučujeme

Odmítl také, že by jakýmkoli způsobem deformovali veřejnou debatu. Nikomu nic nevnučují, ale jako státní orgán mají prý za úkol komunikovat s veřejností. Pro to, aby se zabývali určitou informací nebo zprávou, musí splňovat tři podmínky: Musí se týkat vnitřní bezpečnosti, musí jít o vážné ohrožení a musí existovat fakta, kterými mohou vyvrátit její pravdivost.

„Pro nás je důležité, jaký dopad to má na vnitřní bezpečnost státu,“ řekl a podotknul, že na rozdíl od BIS jsou oni „klasičtí úředníci, kteří nemají žádnou pravomoc cokoli nařizovat, cokoli někomu zakazovat“. „My skutečně analyzujeme, sledujeme situaci, dáváme návrhy na strategickou komunikaci nebo ji sami realizujeme. Je nesmysl, že bychom mohli někomu zasáhnout do práv,“ řekl s tím, že jako jiným úředníkům jim za chyby hrozí postih.

Dotkl se také toho, že v rámci CTHH začala fungovat speciální skupina, která má chránit průběh voleb. Odmítl k tomu ale říci cokoli navíc, než proběhlo v minulých dnech médií. Co se týče kritiky, že své výstupy publikují zatím pouze na sociální síti Twitteru, je jiná alternativa otázkou budoucnosti.

URL| <http://www.blesk.cz/clanek/452166/sef-chovancova-uradu-proti-dezinformacim-promluvil-co-rika-kritice-za-cenzuru>

iDNES.cz povede opět seminář pro studenty žurnalistiky, zájem studentů je mimořádný

24.2.2017 feedit.cz page 00 Tisková zpráva
FeedIT.cz

V redakci iDNES.cz ve čtvrtek odstartoval druhý ročník semináře pro studenty Univerzity Karlovy. Mladí žurnalisté studující na **fakultě sociálních věd** dostali už druhou možnost přihlásit se na kurz on-line žurnalistiky vedený zkušenými lektory z řad novinářů zpravodajského webu a zájem o něj byl velký. Kapacita semináře byla okamžitě po vypsání obsazena. Seminář se koná přímo v sídle mediálního domu. (TZ) Celý příspěvek & rarr;

MAFRA

„Studenty u nás vždy rádi vidíme. Těší nás, že jim můžeme předat zkušenosti a zároveň s nimi diskutovat, slyšet jejich názory a svěží pohled na práci v médiích,“ říká Naděžda Petrová, šéfredaktorka iDNES.cz, která studenty na první hodině přivítala.

iDNES.cz je prvním médiem, které organizuje na fakultě seminář pro studenty oboru žurnalistika. Zapojení mladých novinářů do praxe vítá i ředitelka Institutu komunikačních studií a žurnalistiky Alice Němcová Tejkalová. „Na institutu hodnotíme spolupráci na předmětu s redakcí iDNES.cz jako velmi zdařilou. Minulý ročník studenty bavil a výsledkem jsou kvalitní a zajímavé texty. Rádi budeme spolupracovat i nadále,“ zhodnotila loňský ročník Tejkalová.

Letošní seminář studenty ještě víc uvede do praxe, kromě přednášek je totiž čeká i nácvik zpracování bleskových zpráv, editování textu a práce v terénu. Vyzkouší si natočení reportáže, navštíví tiskovou konferenci či filmovou projekci. To vše pod dohledem zkušených novinářů a vedoucích redaktorů, kteří v závěru semináře zhodnotí i to, jak si jejich mladí kolegové poradili se psaním článků.

Jednotlivé semináře povede například šéf zpravodajství Jan Vaca, vedoucí sportovní redakce Ondřej Trunečka či redaktor Technet.cz Pavel Kasík.

Zpravodajský server iDNES.cz se dlouhodobě soustředí na vzdělávání mladých novinářů. Kromě exkurzí a seminářů uspořádal v minulosti pro střední školy třeba celodenní program v redakci a jejich práce zveřejnil na speciální stránce <http://zpravy.idnes.cz/osmnactiny.aspx>.

URL| <http://www.feedit.cz/wordpress/2017/02/24/idnes-cz-povede-opet-seminar-pro-studenty-zurnalistiky-zajem-studentu-je-mimoradny/>

Bušení na vrata českého Oxfordu

24.2.2017 Téma page 18 Rozhovor
Lubor Černohlávek

Pouze jediná česká vysoká škola dokáže v současné době konkurovat světu - Univerzita Karlova. To je 17 fakult a 50 500 studentů. Celý tento kolos řídí prof. MUDr. TOMÁŠ ZIMA, DrSc. (50). Lékař, který se ve třiceti stal docentem, v pětatřiceti profesorem, v 39 letech děkanem 1. lékařské fakulty UK a nyní je už tři roky rektorem Univerzity Karlovy. „Měl jsem vždy štěstí na spolupracovníky, to nikdy není dílo jednotlivce,“ říká ke své hvězdné akademické kariéře.

* Jste rektorem Univerzity Karlovy a zároveň i přednostou Ústavu lékařské biochemie a laboratorní diagnostiky 1. lékařské fakulty UK a Všeobecné fakultní nemocnice. Jak se to dá oboje zvládnout?

Je to náročné, ale už jsem si zvykl. V sedm ráno jedu do nemocnice a proberu veškeré věci s kolegy. Anebo tam už na mě čekají pacienti. Pak odjíždím na rektorát nebo na různá jednání.

* Držíte si ještě biochemickou ambulanci?

Stále mám pár pacientů, o které pečuji. A pokud dojde na nějaké akutní situace, kolegové a kolegyně jsou schopni mě nahradit. Mám svou profesi lékaře rád a vím, že moje mise jako rektora Univerzity Karlovy je časově omezená. Kdyby se člověk na nějaký čas odtrhl od každodenní rutiny, vše zapomene. Navíc v klinické biochemii působím v evropských i světových výborech. Takto se alespoň udržuji v odborné kondici.

* Kdy jste se rozhodl, že se místo lékařské praxe budete věnovat spíše laboratornímu výzkumu?

Už na gymnáziu jsem docházel do cytogenetické laboratoře (cytogenetika je podobor genetiky, zabývající se buňkou a jejími strukturami, pozn. red.). Pak jsem šel studovat medicínu a když jsem začal chodit na I. ústav lékařské chemie a biochemie 1. lékařské fakulty UK, tak jsem na podzim 1985 poznal pana profesora Štípka. On mne zkoušel a pak mi nabídl, abych tam působil jako pomocná studentská síla. Po absolutoriu jsem začal v ústavu jako asistent, později se stal docentem, zástupcem přednosta ústavu a přednostou. A jsem tam dodnes.

* V roce 1999 jste založil Ústav lékařské biochemie a laboratorní diagnostiky, pod který byly začleněny další pracoviště. Není obvyklé, aby takovou šanci dostal lékař, kterému teprve táhlo na 33 let...

Byl jsem osloven, zda bych nedal dohromady laboratorní provozy ve Všeobecné fakultní nemocnici a na fakultě. Dnes toto pracoviště zahrnuje klíčové obory laboratorní medicíny a myslím, že funguje velmi dobře.

* Před třemi roky jste se stal rektorem Univerzity Karlovy. Od loňského září platí nový vysokoškolský zákon. V novele zůstalo, že profesory jmenuje prezident republiky. Je to dobře?

Je to něco, co v této zemi má svou tradici, a zákony se nemají upravovat podle toho, kdo jakou funkci zastává. To, že profesory jmenuje král nebo prezident, není zase tak neobvyklé.

* Nicméně od listopadu 2015 probíhá soudní pře s prezidentem Zemanem, který odmítl tři profesory jmenovat. V jakém stadiu je spor Univerzita Karlova, docent Ošťádal a docent Fajt versus prezident republiky?

Profesoři, kteří prošli řádným jmenovacím řízením na vysoké škole, byli v minulosti jmenováni vždy. Jmenování prezidentem podléhá kontrasignaci premiéra a projednání vládou - a vláda ta tři jména schválila. Tento příběh vidím spíše v rovině osobní. Pan docent Eichler již žalobu stáhl z osobních důvodů, u zbylých dvou případů jsme neuspěli a rozsudky jsme napadli kasační. Jsem spojen s Univerzitou Karlovou a v tuto chvíli se nehodlám angažovat v žádné politické straně. Pro mě je prioritou obhájení rektorské pozice, na podzim se o ni budu ucházet i pro druhé čtyřleté volební období.

* Na oslavě vašich loňských padesátin byl jeden stůl doslova obležen ministry. Uvědomují si už politici sílu Univerzity Karlovy, nebo pořád musíte s prosíkem žádat o peníze?

S ministry, poslanci, senátory máme velmi intenzivní vztahy a některé jsou i přátelské. Jak ale svého času říkal prezident Klaus -od doby, co vynalezli Féničané peníze, jsou vždy problémem. České vysoké školství je bohužel výrazně podfinancované a důsledky se začínají projevovat. V roce 2017 dostáváme na studenta méně peněz než v roce 2008, a to bez započtení inflace. Školy se proto nerozvíjejí tak, aby byly v evropském prostoru více konkurenceschopné. I když máme přísliby, že by se to mělo zlepšit.

* Kolik platí stát univerzitě za jednoho studenta?

Základní normativ je částka zhruba 27 až 28 000 korun ročně, průměrný pak 36 až 37 000 korun ročně. V terciárním vzdělávání, což jsou v Česku vesměs vysoké školy, jsou tak ze zemí OECD (Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj, pozn. red.) v rámci průměrných výdajů na vzdělávání jednoho studenta za Českou republikou už jen Portugalsko a Slovensko. Naše podfinancování je odhadem zhruba čtyři miliardy korun. Jedny z nejnižších z hlediska OECD jsou v terciárním vzdělávání i platy českých učitelů. Hůř je na tom jen Slovensko. A ze zemí OECD máme po Řecku i nejvíce studentů na jednoho učitele.

* Jak dopadne účetní uzávěrka Univerzity Karlovy za loňský rok? Rozpočet jste měli 9,3 miliardy korun.

Podle předběžných čísel dopadne s kladným výsledkem, i když ve vzdělávací oblasti státní příspěvky v posledních letech stagnují.

* Vedle státních příspěvků máte až 40 procent peněz v rozpočtu z vlastní činnosti. Nestává se ale Univerzita Karlova tak trochu realitní kancelář?

Máme asi 160 nemovitostí, z nichž je významné procento ve středu Prahy. Využíváme je pro naše účely a jen minimum z nich pronajímáme. V minulosti jsme nějaké objekty v Brandýse nad Labem prodali, snížili jsme rovněž počet budov, v nichž jsme byli v nájmu. Pozitivní je, že se naše vlastní výnosy od roku 2013 zvýšily o 20 procent. Z 2,8 miliardy stouply na 3,5 miliardy Kč, nikoliv ale realitní činností.

* Mimochodem - kdysi se Univerzita Karlova ucházela o lukrativní budovu Řízení letového provozu na Smetanově nábřeží v Praze a vy jste prý chtěl ze svého přispět na její pořízení...

S děkanem **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakubem Končelíkem jsme byli připraveni ten rozdíl 101 000 korun mezi odhadní a dražební cenou zaplatit ze svého. Kdyby stačilo přihodit tuto částku, tak by to byla dobrá investice a třeba bychom měli na budově malou děkovnou cedulku. Když se dnes na ten dům dívám, je mi smutno. Chátrá už téměř třetím rokem. Pokud by budovu získala Univerzita Karlova, tak už by se v ní dnes učilo. Myslím si, že tam klientelisticky bylo něco domluveno dopředu. Ryba vždycky smrdí od hlavy.

* Může si Univerzita Karlova finančně přilepšit i tak, že se bude více orientovat na platící zahraniční studenty?

Je to samozřejmě jedna z možností. Počet zahraničních studentů u nás roste - máme jich zhruba 16 procent, i když 40 procent z nich je ze Slovenska. Ale jsou tu i velké komunity z Anglie, Německa, USA, Portugalska, Ukrajiny nebo Ruska. Počet placených cizojazyčných programů narůstá, ale nijak dramaticky. Rozhodně nejde o studenty na úkor těch českých.

* Zavede někdy Univerzita Karlova školné?

Jsem proti tomu. V Rakousku a v Německu školné zavedli a po dvou až třech letech ho zrušili. Výrazné školné je v Británii a pak ve Spojených státech, kde se dokonce mnoho studentů dostalo do dluhové krize a má problémy splácet půjčku na školné. Jinak v Evropě, pokud jsou nějaké poplatky na školách, tak se pohybují v řádech stovek euro. Kdybychom to přepočítali, tak u nás se hovořilo o částce 10 000 korun za rok. A teď si spočítejte počet úředníků, kteří budou tuto částku od studentů vybírat, a počty osob, které budou posuzovat, zda nemáte nárok na úlevu. A zjistíte, že ta částka by byla kolem 3 procent rozpočtu. A to vůbec nemluvíme o sociálních dopadech zavedení školného. Česká republika nemá velké zásoby nerostných surovin, takže naše společnost musí být postavena spíše na znalostech a talentu lidí. Školným by podle mě vznikaly nežádoucí ekonomické a především sociální bariéry.

* Myslíte, že se někdy naopak dočkáme finského modelu, kdy stát platí vysokoškolákům za to, že studují?

To bych byl samozřejmě rád. Mně by ale stačilo, kdyby stát dal dostatek peněz vysokým školám a zachoval studium zadarmo.

* Ve své úvodní rektorské řeči jste před třemi lety prohlásil, že cílem Univerzity Karlovy je přiblížit se kvalitě univerzity v Oxfordu. Jaká je nyní úroveň Univerzity Karlovy ve srovnání se světem?

Kdyby nám patřily pozemky na Praze 1 tak, jako patří půda Oxfordské nebo Cambridžské univerzitě, tak by to bylo o něčem jiném. Jim toto vlastnictví pozemků přináší obrovské příjmy. I tak jsme ale v TOP lize vysokých škol, máme velmi dobré renomé a přední univerzity s námi chtějí uzavírat partnerství. Celkově jsme mezi 200 až 300 nejlepšími univerzitami světa. (Podle šanghajského žebříčku ARWU je Univerzita Karlova na 213. místě mezi nejlepšími vysokými školami světa, podle konkurenčního žebříčku Quacquarelli Symonds jí patří 302. místo z celkového počtu cca 17 000 vysokých škol na celém světě, pozn. red.)

* Každý rok se na Univerzitu Karlovu hlásí kolem 64 500 zájemců, aby jen 20 500 z nich bylo přijato. Není vysoká prestiž a náročnost Univerzity Karlovy pro uchazeče naopak strašákem?

Přijímáme každoročně stejný počet studentů, nebo spíše jich bereme méně. Každopádně máme zájem dostat do našich bakalářských a především magisterských programů i nejlepší studenty z jiných univerzit. Naše značka jim pak v dalším životě otevírá dveře. Uchazeči se nemají čeho bát, když budou umět, tak u nás obstojí.

* Inspirujete se americkými univerzitami ohledně trendů výuky, třeba studiem přes Skype?

Tato forma bude určitě nabývat na významu, už teď jsou mnohé konzultace elektronicky a jednou bude třeba i zkoušení probíhat touto cestou. Osobně si ale myslím, že kontakt učitele a studenta bude nadále nezastupitelný; učitel studentovi nepředává jenom zkušenosti, ale i postoje, diskutuje s ním... Je lepší se studenty posedět, než to řešit přes Skype.

* V minulosti se na vysoké školy dostávalo jen 15 % maturantů, pak nastal druhý extrém a na univerzity - státní nebo soukromé - chodil skoro každý maturant. Jaká je situace nyní?

Dříve šlo na vysoké školy 10 až 15 procent lidí, zatímco v Evropě to bylo kolem 30 až 40 procent. Teď se situace stabilizuje a dostáváme se k těm 40 procentům také. Novináři sice někdy píšou, že ve srovnání s Evropou je v České republice vysokoškoláků málo, ale ve skutečnosti u nás v dané věkové kohortě (skupina obyvatel, které spojuje rok narození, pozn. red.) vystuduje tolik lidí, že kdyby jich bylo o trochu méně, tak by to vůbec nevadilo.

* Zaručí ve většině případů vysokoškolský diplom lepší zaměstnání?

Vysokoškolák je samozřejmě na trhu práce lépe uplatitelný. Zaměstnavatelé stále častěji hledí na to, kde uchazeč o zaměstnání studoval, a Univerzita Karlova má velmi dobré renomé. Z hlediska nezaměstnanosti našich absolventů se pohybujeme pod jedním procentem.

* Místo vašich mnoha vědeckých titulů a ocenění vám v pracovně visí diplom od Old Beer Clubu, což byl původně pivní klub českých lékařů. Proč?

Diplomy a ocenění si na stěny nevěším. Jen v mé pracovně v nemocnici visí čestné členství ve Spolku mediků a pak ten diplom z Old Beer Clubu, který jsem dostal od mých kolegů. S jedním z nich jsem se vsadil, že si ho tam pověším, a tak tam je.

* Vy jste vlastně svou lékařskou praxi začínal jako sekundář na záchranné stanici...

V roce 1990 jsem odpromoval, pak jsem šel na devítiměsíční vojnu. Po ní jsem začal pracovat jako lékař a kromě toho jsem chodil sloužit na protialkoholní oddělení do Apolinářské ulice, kde se člověk setkával s problematikou závislostí, které jsem se věnoval a věnuji po stránce laboratorní a experimentální.

* Vaše první publikovaná práce měla název

Koncentrace alkoholu ve vztahu ke krvácení

* a vyšla v časopise Soudní lékařství a toxikologie...

Tu jsme dělali s kolegy ze soudního lékařství, kdy jsme určitým způsobem na experimentálních zvířatech modelovali, jak může trauma a třeba zlomenina stehenní kosti, kdy člověk ztratí půl litru a více krve, ovlivnit hladinu alkoholu. To má význam z hlediska forenzního i právního.

* Máte ještě jako rektor Univerzity Karlovy čas věnovat se výzkumu metabolismu alkoholu?

Výzkumu obecně se věnují spíše moji postgraduální studenti a kolegové, já ho svým způsobem moderuji, čtu po večerech práce a vedu porady, jak dále postupovat. Nejde jen o oblast metabolismu alkoholu, ale například i výzkum onemocnění ledvin.

* Proč se o alkoholu hovoří jako o léku?

Říkat, že je alkohol nenahraditelným lékem, je nesmysl. Jeho léčebné účinky totiž můžeme nahradit jinými látkami. Bohužel v naší společnosti alkohol až příliš zdomácněl, v jeho konzumaci jsme na předních místech ve světě. Jak výrazné zdravotní dopady to ale na společnost má, o tom se cudně mlčí. Když se setkám s kolegy ze zahraničí, třeba z Itálie nebo Francie, tak u nich je běžné vypít během večera sklenku vína, kdežto u

nás je to láhev. O pivu a tvrdém alkoholu nemluvě. A jsou jednoznačné důkazy, že alkohol ve větších dávkách, nad 20 až 30 gramů denně, organismus poškozuje. Třicet gramů alkoholu denně představuje u dospělého muže dvě malá piva.

* Takže výzkumy z Francie, které hovoří o tom, že je pití vína zdraví prospěšné, jsou už vyvrácené?

Je to samozřejmě i otázka stravovacích návyků, kdy oni mají na jídelníčku více zeleniny a ryb, než je v naší tučné stravě. A druhým faktorem je zkonsumované množství. Jestliže se v České republice vypije ročně deset litrů čistého alkoholu na hlavu, tak ve Francii to je šest litrů. O 40 procent méně.

„Můj den začíná v nemocnici, pak jedu na rektorát.“

Prof. MUDr. TOMÁŠ ZIMA, DrSc. (50)

Studium Fakulty všeobecného lékařství UK ukončil v roce 1990. V letech 1990-1998 působil v I. ústavu lékařské chemie a biochemie 1. LF UK, vedle toho na I. interní klinice atestoval z interny a nefrologie (léčba ledvin). V roce 1999 se stal přednostou Ústavu lékařské biochemie a laboratorní diagnostiky 1. LF UK a VFN. V letech 2005-2012 byl děkanem 1. lékařské fakulty UK, v letech 2012-2013 působil jako proděkan fakulty pro vnější vztahy. Od února 2014 je 508. rektorem Univerzity Karlovy. Je autorem či spoluautorem osmi monografií, stovek odborných publikací ve významných domácích i mezinárodních časopisech a členem řady národních a mezinárodních vědeckých společností. Je ženatý, má dvě děti. stížností. Teď probíhá řízení u Nejvyššího správního soudu. * Neláká vás politika? Váš předchůdce na místě rektora Václav Hampl se stal jako nestraníkem senátorem... „Spor se Zemanem? Rozsudky jsme napadli stížností.“ „Jsem proti tomu, aby se u nás platilo školné.“

Foto autor| Foto: Yan Renelt / MAFRA

Foto autor| Foto: Michal Sváček / MAFRA, archiv

Foto autor| Foto: archiv UK, ČTK

Foto popis| Tomáš Zima s manželkou Olgou.

Foto popis| Vstupní budova Karolína Univerzity Karlovy, ve které sídlí rektorát univerzity.

Foto popis| Tomáš Zima při prohlídce historických prostor univerzity se světově proslulým plastickým chirurgem Bohdanem Pomahačem a jeho ženou Hanou Augustinovou.

Foto popis| Rektor Tomáš Zima s německým prezidentem Joachimem Gauckem, který od Univerzity Karlovy obdržel pamětní zlatou medaili. Gauck končí v prezidentské funkci 17. března, kdy jej vystřídá Frank-Walter Steinmeier.

Upoutávka na příští díl

25.2.2017 ČT 1 page 11 12:00 Z metropole

Petr SOJKA, moderátor

Poslední únorová Metropole roku 2017 je u cíle. A to znamená, že příště vás čeká jako každou první sobotu v měsíci další díl seriálu Tajemství pražských dvorků. Už šedesátý. Tentokrát vás zavedeme sem do paláce na Smetanově nábřeží. Zdejší studenti **Fakulty sociálních věd** totiž dvůr výrazně oživil. Na shledanou za týden.

Facebook je zajatcem politiky

25.2.2017 Benešovský deník page 08 Svět
PAVEL KOPECKÝ PAVEL HRABICA

Baracka Obamu dostal Facebook do Bílého domu. Zdeňka Škromacha bazénková selfie z politiky vylila. Jak si politické celebrity vedou na této sociální síti?

Když Facebook začínal, měl před rokem 2008 denně 57 milionů uživatelů; dnes je denní návštěvnost 1,23 miliardy. Společnost Burson-Marsteller představila studii, kde zkoumala 590 facebookových stránek politiků a institucí. Na Facebooku je téměř každý politik, strana a vláda. Stránku nemají jen kabinetů 24 zemí světa. Chvilí jim všem trvalo, než se ho naučili používat, a někteří na něm stále vystupují komicky. Hovory a selfička z bazénku sociálního demokrata Zdeňka Škromacha patří k těm, které odborníci na politický marketing uvádějí jako neúspěšnou strategii.

Návštěvnost měl sice exsenátor vysokou, ale uživatelé sdíleli jeho příspěvky většinou jen pro pobavení.

OBAMA SÍTĚ NEPODCENIL

Jako jeden z prvních se Facebook naučil používat Barack Obama, profil založil v roce 2007 ještě jako senátor. Jeho facebooková komunikace – naopak od Škromacha – dodnes slouží jako příklad zvládnutého politického marketingu v učebnicích politologie. Už na počátku své facebookové existence ale Obama varoval: „Budte opatrní, co na Facebook dáváte. Všechno, co tam zavésíte, může být kdykoli vytaženo na světlo.“ Během prezidentské kampaně v roce 2012 získal 26 milionů fanoušků. Protikandidát Mitt Romney sociální síť podcenil, získal jen 1,6 milionu fanoušků.

Obamův profil je na špičce politických stránek: má 54,5 milionu sledovatelů.

Z aktivních politiků má nejvíce přátel indický premiér Narendra Modi – přes 40 milionů. Na druhém místě je Donald Trump, který má o polovinu méně (21,1 milionu). On sám si po volbách sociální síť chválil: „Myslím, že mi to pomohlo vyhrát klání všude tam, kde soupeři vynaložili na kampaň více peněz než já.“

Na dalších místech jsou jordánská královna Ranija al-Jasín s deseti miliony fanoušků a hned za ní turecký prezident Recep Tayyip Erdogan s téměř devíti miliony. Kromě samotných sledovatelů je důležitým faktorem úspěšnosti počet označení, že se událost líbí (lajků). Trumpovo „Společně učiníme Ameriku opět silnou“ po volbách vyvolalo 1,2 milionu reakcí.

OSLAVY, VEČÍRKY A HLAVNĚ DĚTI

Nic nevyvolává větší odezvu než fotky a videa z večírků, oslav a rodinné snímky.

Nejpopulárnějším oznámením s 3,2 milionu reakcí bylo přání Obamových k Velikonocům. U našich sousedů patří k nejlepším profil slovenského prezidenta Andreje Kisky. Už loni zařadil z Ameriky převzatý typ přímé komunikace – živé video.

Václav Štětka z **Fakulty sociálních věd** UK Praha očekává, že se rychle rozšíří i mezi našimi politiky.

A jak jsou na tom s facebookovou popularitou oni? Karel Schwarzenberg se chlubí 223 000 sledovateli. Za hraní na piano si 14 tisíc lajků připsal ministr zahraničí Lubomír Zaorálek.

více na dotyk.cz

Foto autor| Foto: ČTK/AP

Foto popis| CESTA K VOLIČŮM. Bývalý americký prezident vděčí za své druhé období v Bílém domě mimo jiné také oblíbě u mladších generací, které sdílely jeho facebookový profil.

Region| Střední Čechy

The same story appeared also in 37 other titles:

Berounský deník (Svět, page 08), Boleslavský deník (Svět, page 08), Českolipský deník (Svět, page 08), Děčínský deník (Svět, page 08), Domažlický deník (Svět, page 07), Hradecký deník (Svět, page 08), Chebský deník (Svět, page 07), Chomutovský deník (Svět, page 08), Chrudimský deník (Svět, page 08), Jablonecký deník (Svět, page 08), Jičínský deník (Svět, page 08), Karlovarský deník (Svět, page 07), Kladenský deník (Svět, page 08), Klatovský deník (Svět, page 07), Kolínský deník (Svět, page 08), Krkonošský deník (Svět, page 08), Kutnohorský deník (Svět, page 08), Liberecký deník (Svět, page 08), Litoměřický deník (Svět, page 08), Mělnický deník (Svět, page 08), Mostecký deník (Svět, page 08), Náchodský deník (Svět, page 08), Nymburský deník (Svět, page 08), Orlický deník (Svět, page 08), Pardubický deník (Svět, page 08), Plzeňský deník (Svět, page 07), Pražský deník (Svět, page 10), Příbramský deník (Svět, page 08), Rakovnický deník (Svět, page 08), Rokycanský deník (Svět, page 07), Rychnovský deník (Svět, page 08), Sokolovský deník (Svět, page 07), Svitavský deník (Svět, page 08), Tachovský deník (Svět, page 07), Teplický deník (Svět, page 08), Ústecký deník (Svět, page 08), Žatecký a lounský deník (Svět, page 08)

Facebook je zajatcem politiky

25.2.2017 denik.cz page 00 Z domova
Pavel Kopecký, Pavel Hrabica

Baracka Obamu dostal Facebook do Bílého domu. Zdeňka Škromacha bazénková selfie z politiky vylila. Jak si politické celebrity vedou na této sociální síti?

"

Když Facebook začínal, měl před rokem 2008 denně 57 milionů uživatelů; dnes je denní návštěvnost 1,23 miliardy. Společnost Burson-Marsteller představila studii, kde zkoumala 590 facebookových stránek politiků a institucí. Na Facebooku je téměř každý politik, strana a vláda. Stránku nemají jen kabinetů 24 zemí světa. Chvilí jim všem trvalo, než se ho naučili používat, a někteří na něm stále vystupují komicky. Hovory a selfička z bazénku sociálního demokrata Zdeňka Škromacha patří k těm, které odborníci na politický marketing uvádějí jako neúspěšnou strategii. Návštěvnost měl sice exsenátor vysokou, ale uživatelé sdíleli jeho příspěvky většinou jen pro pobavení.

Čtěte taky: Šedesátiny oslaví bývalý ministr a exsenátor Zdeněk Škromach

OBAMA SÍŤ NEPODCENIL

Jako jeden z prvních se Facebook naučil používat Barack Obama, profil založil v roce 2007 ještě jako senátor. Jeho facebooková komunikace – naopak od Škromacha – dodnes slouží jako příklad zvládnutého politického marketingu v učebnicích politologie. Už na počátku své facebookové existence ale Obama varoval: „Buďte opatrní, co na Facebook dáváte. Všechno, co tam zavěsíte, může být kdykoli vytaženo na světlo.“ Během prezidentské kampaně v roce 2012 získal 26 milionů fanoušků. Protikandidát Mitt Romney sociální síť podcenil, získal jen 1,6 milionu fanoušků. Obamův profil je na špičce politických stránek: má 54,5 milionu sledovatelů.

Z aktivních politiků má nejvíce přátel indický premiér Narendra Modi – přes 40 milionů. Na druhém místě je Donald Trump, který má o polovinu méně (21,1 milionu). On sám si po volbách sociální síť chválil: „Myslím, že mi to pomohlo vyhrát klání všude tam, kde soupeři vynaložili na kampaň více peněz než já.“

Na dalších místech jsou jordánská královna Ranija al-Jasín s deseti miliony fanoušků a hned za ní turecký prezident Recep Tayyip Erdogan s téměř devíti miliony. Kromě samotných sledovatelů je důležitým faktorem úspěšnosti počet označení, že se událost líbí (lajků). Trumpovo „Společně učiníme Ameriku opět silnou“ po volbách vyvolalo 1,2 milionu reakcí.

Nepřehlédněte: Obama potvrdil odpovědnost Ruska za útoky hackerů před volbami

OSLAVY, VEČÍRKY A HLAVNĚ DĚTI

Nic nevyvolává větší odezvu než fotky a videa z večírků, oslav a rodinné snímky. Nejpopulárnějším oznámením s 3,2 milionu reakcí bylo přání Obamových k Ve-likonocům. U našich sousedů patří k nejlepším profil slovenského prezidenta Andreje Kisky. Už loni zařadil z Ameriky převzatý typ přímé komunikace – živé video. Václav Štětka z **Fakulty sociálních věd** UK Praha očekává, že se rychle rozšíří i mezi našimi politiky.

A jak jsou na tom s facebookovou popularitou oni? Karel Schwarzenberg se chlubí 223 tisíci sledovateli. Za hraní na piano si 14 tisíc lajků připsal ministr zahraničí Lubomír Zaorálek."

URL| http://www.denik.cz/z_domova/facebook-je-zajatcem-politiky-20170224.html

Facebook je zajatcem politiky
25.2.2017 Frýdecko-místecký a třinecký deník page 07 Svět
PAVEL KOPECKÝ A PAVEL HRABICA

Baracka Obamu dostal Facebook do Bílého domu. Zdeňka Škromacha bazénková selfie z politiky vylila. Jak si politické celebrity vedou na této sociální síti?

Když Facebook začínal, měl před rokem 2008 denně 57 milionů uživatelů; dnes je denní návštěvnost 1,23 miliardy. Společnost Burson-Marsteller představila studii, kde zkoumala 590 facebookových stránek politiků a institucí. Na Facebooku je téměř každý politik, strana a vláda. Stránku nemají jen kabinetů 24 zemí světa. Chvilí jim všem trvalo, než se ho naučili používat, a někteří na něm stále vystupují komicky. Hovory a selfička z bazénku sociálního demokrata Zdeňka Škromacha patří k těm, které odborníci na politický marketing uvádějí jako neúspěšnou strategii.

Návštěvnost měl sice exsenátor vysokou, ale uživatelé sdíleli jeho příspěvky většinou jen pro pobavení.

OBAMA SÍŤ NEPODCENIL

Jako jeden z prvních se Facebook naučil používat Barack Obama, profil založil v roce 2007 ještě jako senátor. Jeho facebooková komunikace – naopak od Škromacha – dodnes slouží jako příklad zvládnutého politického marketingu v učebnicích politologie. Už na počátku své facebookové existence ale Obama varoval: „Budte opatrní, co na Facebook dáváte. Všechno, co tam zavésíte, může být kdykoli vytaženo na světlo.“ Během prezidentské kampaně v roce 2012 získal 26 milionů fanoušků. Protikandidát Mitt Romney sociální síť podcenil, získal jen 1,6 milionu fanoušků.

Obamův profil je na špičce politických stránek: má 54,5 milionu sledovatelů.

Z aktivních politiků má nejvíce přátel indický premiér Narendra Modi – přes 40 milionů. Na druhém místě je Donald Trump, který má o polovinu méně (21,1 milionu). On sám si po volbách sociální síť chválil: „Myslím, že mi to pomohlo vyhrát klání všude tam, kde soupeři vynaložili na kampaň více peněz než já.“

Na dalších místech jsou jordánská královna Ranija al-Jasín s deseti miliony fanoušků a hned za ní turecký prezident Recep Tayyip Erdogan s téměř devíti miliony. Kromě samotných sledovatelů je důležitým faktorem úspěšnosti počet označení, že se událost líbí (lajků). Trumpovo „Společně učiníme Ameriku opět silnou“ po volbách vyvolalo 1,2 milionu reakcí.

OSLAVY, VEČÍRKY A HLAVNĚ DĚTI

Nic nevyvolává větší odezvu než fotky a videa z večírků, oslav a rodinné snímky.

Nejpopulárnějším oznámením s 3,2 milionu reakcí bylo přání Obamových k Velikonocům. U našich sousedů patří k nejlepším profil slovenského prezidenta Andreje Kisky. Už loni zařadil z Ameriky převzatý typ přímé komunikace – živé video.

Václav Štětka z **Fakulty sociálních věd** UK Praha očekává, že se rychle rozšíří i mezi našimi politiky.

A jak jsou na tom s facebookovou popularitou oni? Karel Schwarzenberg se chlubí 223 000 sledovateli. Za hraní na piano si 14 tisíc lajků připsal ministr zahraničí Lubomír Zaorálek.

Foto autor| Foto: ČTK/AP

Foto popis| CESTA K VOLIČŮM. Bývalý americký prezident vděčí za své druhé období v Bílém domě mimo jiné také oblíbě u mladších generací, které sdílely jeho facebookový profil.

Region| Severní Morava

The same story appeared also in 17 other titles:

Blanenský deník (Svět, page 08), Brněnský deník (Svět, page 08), Bruntálský a krnovský deník (Svět, page 07), Břeclavský deník (Svět, page 08), Havířovský deník (Svět, page 07), Havlíčkobrodský deník (Svět, page 08), Hodonínský deník (Svět, page 08), Jihlavský deník (Svět, page 08), Karvinský deník (Svět, page 07), Moravskoslezský deník (Svět, page 07), Novojičínský deník (Svět, page 07), Opavský a hloučinský deník (Svět, page 07), Pelhřimovský deník (Svět, page 08), Třebíčský deník (Svět, page 08), Vyškovský deník (Svět, page 08), Znojenský deník (Svět, page 08), Žďárský deník (Svět, page 08)

Od „Majdanu“ a pádu Janukovyče uplynuly tři roky. USA podporovaly aktivisty miliony dolarů

26.2.2017 e15.cz page 00 Politika

Tento týden jsou tomu tři roky, kdy někdejší ukrajinský prezident Viktor Janukovyč přišel o moc. Vyvrcholily tím měsíce masivních protestů na kyjevském náměstí Nezávislosti, kdy protestující žádali Janukovyčův konec a podepsání asociační dohody s Evropskou unií namísto sblížení s Ruskem.

22. února 2014 schválil ukrajinský parlament sesazení Janukovyče. Hlasování proběhlo v době, kdy již bývalý prezident opustil Kyjev a jeho přesná pozice nebyla známa. Následně se přihlásil z Ruska.

Zvratu sitace předcházelo 18. února opětovné propuknutí násilných střetů mezi protestujícími v Kyjevě a ozbrojenými složkami země. Během několika dní zemřelo 77 osob, z toho 13 policistů. Posléze parlament suspendoval ministra vnitra Vitalije Zacharčenko.

20. února Janukovyč vyjednával se zástupci opozice a dosáhl dohody na přenechání části svých pravomocí parlamentu a vyhlášení předčasných voleb. Ne všichni demonstranti ji akceptují, tisíce z nich pokračují v protestech a obsazují vládní budovy v centru Kyjeva. Silové složky se rozhodly nezasahovat, vláda nad nimi de facto ztratila vliv.

Janukovyč tak politicky prohrál po vyhocených třech měsících, kdy se v reakci na jeho rozhodnutí pozastavil přípravy pro podpis asociační dohody s EU zformovalo shromáždění označované jako Euromajdan. Právě na jeho vytvoření a úspěchu si ovšem připisují určitý podíl také Spojené státy. "Při mírových protestech v Kyjevě hráli důležitou úlohu příjemci našich grantů," uvedla americká Nadace na podporu demokracie (National Endowment for Democracy - NED), financovaná Kongresem USA. Celková suma, kterou NED v roce 2013 podpořil ukrajinskou občanskou společnost, dosahuje 2,8 milionu dolarů (přes 73 milionů korun). Uvádí to tehdejší výroční zpráva. Programy určené rozvoji demokracie na Ukrajině USA financovaly již od rozpadu SSSR.

Popsanou skutečnost se snaží politicky využít Moskva, pro níž je Ukrajina zásadní geopolitickou oblastí. Označuje Majdan nikoliv za mobilizaci demokraticky smýšlející společnosti, ale za státní převrat fašistických sil v režii Západu. Jakékoliv černobílé pohledy na události na Ukrajině ovšem odmítá například americký publicista Mark Ames. Pro server Pando teze o "převratu" v režii USA odmítá, zároveň ale dodává, že „peníze americké vlády sílu mnoha organizací zapojených do svržení Janukovyče znásobily.“

Výrazně skeptičtější postoj na samotné možnosti NED ovládat politické dění v konkrétní zemi má americký novinář a spolupracovník Rádia Svobodná Evropa Michael Weiss. Podmínky, za kterých lze granty od NED čerpat jsou dle jeho staršího vyjádření pro E15 velmi striktní a zásadním způsobem omezující, příjemci například nemohou kandidovat ve volbách.

Označování Majdanu coby snahy o státní převrat vnímá problematicky i útvar Evropské unie East StratCom, který se věnuje monitorování dezinformací a (pro)ruské propagandy.

"Ukrajinské protestní hnutí, tzv. Euromajdan, vzešlo ze spontánního studentského protestu proti nečekanému odmítnutí podpisu asociační dohody s Evropskou unií prezidentem Viktorem Janukovyčem. (...) Veškerá rozhodnutí včetně změn ve vrcholných politických funkcích byla činěna v podmínkách vážné ústavní krize. Celá následná cesta Ukrajiny k předčasným prezidentským a parlamentním volbám a veškerý vývoj v tomto mezidobí se opíraly pouze o legitimitu parlamentu. Nejednalo se však v žádném případě o organizovaný státní převrat ani puč, natož podporovaný ze zahraničí," uvádí také nevládní organizace Evropské hodnoty, která mimo jiné upozorňuje na nebezpečí ruského vlivu.

Černobílého zjednodušení výkladu událostí na Ukrajině se však zdaleka nedopouštěla jen Moskva, jak pro E15 upozorňuje odborník na propagandu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Pavel Suk.

Podle něj platí, že média "bohužel spadla do vlastní pasti vytvořením opozice dobro a zlo. Dostala se tak sama do pozice, ze které měla problém informovat o určitých jevech." Suk jako příklad takových jevů uvádí aktivitu krajně pravicových sil během Majdanu. "V takovém černobílém obraze ti, kteří jsou podle nás dobří, dělají JEN dobré věci, žádné špatné. Naopak ti zlí dělají JEN vše špatně a zle bez toho, že by někdy udělali něco dobrého. Jak se tedy bránit propagandě a mediální manipulaci? Odpovídám stále stejně: je důležité mít rozhled a vzdělání. Především pak ale používat 'selský rozum'. Většinou totiž víme, že život není ve stylu dobrý versus špatný. Je samozřejmě složitější," uzavřel akademik.

Hostem ministr zdravotnictví Miloslav Ludvík

26.2.2017 Frekvence 1 page 01 17:00 Press klub

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Na Frekvenci 1 právě teď začíná Press klub a naším dnešním hostem je ministr zdravotnictví České republiky doktor Miloslav Ludvík, dobrý den, pane ministře.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Dobrý den.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Já dodám za sociální demokracii, to je možná důležité říct. Prezident Zeman nečekaně rozvířil debatu o poplatcích za pobyt v nemocnicích, 100 korun na den. Překvapilo vás to, že s tím zrovna teď prezident Zeman vylezl ven?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Tak, pan prezident rád překvapuje, no, tak já už jsem mu tak trochu na dálku odpověděl, že já mohu klidně, protože tu praxi mám, jako víte nejlepší je, že ona většina politiků vždycky mluví hodně teoreticky o tom, co by kdyby, ale neznají to z praxe všedního života. A já to teda s poplatkami jsem si prožil nějaký 10 let, nebo jak dlouho byly, ne, asi 8, jak dlouho byly, takže velmi dobře znám, jak to funguje nebo nefunguje. Takže z tohoto pohledu si myslím, že můžu velmi kompetentně mluvit o poplatcích a můžu říct, že nefungují.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Zeman se seknul v tom vyjádření, anebo je na tom kus pravdy? Nebo měl tenkrát pan Topolánek pravdu, že říkal, poplatky jsou potřeba, před pár lety?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Já, Miloš Zeman to, pokud vím, vztáhnul k LDNkám. Což teda jako realita života, že existuje jaksi část našich spoluobčanů, kterým já říkám s oblibou vykukové, kteří opravdu se zbavili svých příbuzných do LDNek. Ve chvíli, kdy to stálo 3 000 korun, protože to byla 100 za den, tak je tam nedávali, protože jim těch 3 000 bylo líto, a dneska se to zase jako vrátilo do toho, že si je tam s oblibou odkládají. Já jsem vždycky říkal, v Motole je velká LDNka, 400 lůžek, jsem vždycky říkal, že v době, kdy se vyplácí důchody, bysme měli zvýšit parkovné, protože to parkoviště před tou LDNkou nestačí. Jenže na to odpovídám, ale proč by kvůli menšině, těch vykuků opravdu je podle mě menšina, by kvůli tomu měli trpět lidi, protože zase na druhou stranu z průměru..., z důchodu, který třeba u žen osamělých dělá 8 000, ve chvíli, kdy vezmete 3 000, no, tak to už je opravdu za hranou existence. Takže jako já si myslím, že na tyhle ty lidi, kteří, a to je otázka morálky a etiky hlavně, jo, ty lidi nejsou vychovaní. Zbavují se rodičů tímhle způsobem. Tak na ty musí být jiné biče. Ale rozhodně by to neměl být bič, který potom kompletně smete všechny. Angličané mají to hezké přísloví, vylít vaničku i s dítětem, a to si myslím, že tohle byl případ těchhle poplatků. Tak já říkám, můžu přinést spoustu příkladů toho, kdy poplatky měly až tragický, tragický zásah.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Hm. Hm. Předpokládám, že tedy prezident republiky s váma nijak nekonzultoval tuto věc, když to ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Nemluvili jsme spolu o tom, ne.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

No, a když se teď třeba potkáte v nejbližší budoucnosti, vysvětlíte mu to takto? A řeknete, Miloši, tady ses mýlíš? Nebo pane prezidente, ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

My si, my si tykáme, takže, ale já mu určitě, já mu řeknu, Miloši, a tady ti dávám konkrétní příklady. Pro mě teda skutečně zatím nejtragičtější, co se tak vybavuju, bylo v době, kdy třeba ještě platili i za děti ty poplatky, tak to byly dvojčata předčasně narozená, půl roku v inkubátoru, obě dvě bohužel zemřela, my jsme matce měli předložit fakturu na 20 000 korun. Ze zákona jsme dokonce museli. Protože tam v tom zákoně bylo řečeno, že musíme. Ta matka se zbláznila. No, takže to bylo takový řešení, a pak jsme nakonec vzali peníze a zaplatili to za ní. Ale ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Jako ze svých peněz?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Já jsem to, jsem to zaplatil tenkrát. Ale, jako formou daru do, přímo do nemocnice. Ale nicméně toto byl opravdu, a to je jedna z mnoha jiných kauz, který takhle jsem viděl.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Dobře. Tak, abychom teď pana prezidenta pro změnu pochválili za něco, podepsal ten protikuřácký zákon. No, to mně spadl kámen ze srdce.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, mně udělal obrovskou radost.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

No mně, mně taky. Mně větší. Pane ministře, máte pocit, že ten zákon, tak jak prošel, tak jak je, tak jak začne platit, je dobrý?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Hele, víte, tak co je v životě dobrého, no. Ono je, vždycky život je výsledkem nějakých kompromisů. Tak samozřejmě si umím představit lepší zákon. Ale zase na druhou stranu prostě každý si musí uvědomit, že to prochází strašně složitým procesem. Nikdo netuší, kolik lidí do zákona vlastně mluví. Kolik na něj má vliv. Ať už jsou to různí ministerští úředníci, vláda, sněmovna, senát, jako takže upřímně řečeno, to, co prošlo, je podle mě únosný kompromis. A já říkám, že je to dobrý kompromis.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

To říkáte?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ano.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Jo. Tak, a teď třeba na Facebooku jsem četl takovou reakci, "kuřácký zákon, k tomu pamlsková vyhrá..., vyhláška a další diktáty nás vrací zpět do totality," psal tady někdo na Facebooku. No, já trošku s tím musím souhlasit, protože ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

A, výborně. Ne, já musím nesouhlasit.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Jo, dobře, tak to se nepo..., takže nevrací? Stačí takhle.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ale tak si to vezměte, to je to samý, jako kdybysme řekli, od zítřka neplatí vyhláška o, o silničním provozu, normálně vyhláška, takže se budeme řídit zákonem džungle, to taky omezuje. Nebo úplně jiné věci, jako my máme. Protože společnost musí nějak fungovat. Takže společnost si sama stanovuje určitá vnitřní pravidla fungování. A v rámci toho omezuje některé věci, které tu společnost většinou ohrožují. Když mi někdo řekne, že kouření neohrožuje, tak se s ním budu hádat, protože ohrožuje a ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Jenom hádat, na rvačku nedojde? Já jenom, abych věděl, jak moc můžu argumentovat.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, ví..., víte, já se přiznám, že já jsem za těch 16 let praxe ředitele nemocnice zažil pár lidí, s kterými jsem před x lety debatoval na téma, že kouření je škodlivé, posílali mě s prominutím kamsi, a pak jsem je zažil, jak vysloveně se dusili na chronickou obstrukční plicní nemoc. To je 100% nemoc způsobená kouřením, takže 100% kouří..., končí smrtí, a ošklivou smrtí, že se udusíte. Tihle lidé pak jako vysloveně škemrali o jakoukoliv léčbu, která byla teda extrémně drahá, jenom aby, aby to to, takže já, aby přežili.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Dobře, souhlas. Ale řekněte, jeden z argumentů, který používáte vy, kteří jste prosazovali tento zákon, je, že je vysoký počet dětí, které kouří. A to souhlasím. Já když jedu tady od Frekvence 1 na Smíchov, tady jsou 3 školy ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ano, je to pravda, no.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

To je každý děcko stojí s cigaretou. Teda skoro každý, aby někdo z rodičů nás nepopad..., nepopotohal. Pane ministře, máte pocit, že když zakážeme kouřit v restauracích, na zastávkách, že to je to, co sníží ten počet dětských kuřáků?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, my dáváme signál, že kouření je společensky nepřijatelné. Protože v podstatě my ho omezujeme všude, kde se ti lidé společensky scházejí. Takže my prostě říkáme, kouření není společenská norma, naopak správné je nekouřit, což je mimochodem věta, za kterou mě velmi napadl tenkrát pan senátor Kubera. Ale, ale opravdu, já jako ministr zdravotnictví musím opakovat, správné, zdravé je nekouřit. Takže ty průzkumy, které dělala **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy, právě říkaly, že největší část těch, no, dneska řekneme školáků, si bohužel zapaluje v těch, v restauracích nebo v některých podnicích stravovacích, tam, kde jsou dohromady, což samo o sobě je špatně, co tam vůbec dělají?

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

No, co by dělali školáci ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, jasně, no.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

No, a proto se ptám, není hlavní chyba u těch dětských kuřáků v rodině, ve společnosti, úplně někde jinde než na to, abysme museli tady vytvořit nějaký nesmyslný zákon, kterým pak trpí sváteční kuřáci, jako jsem třeba já, kteří si jednou za týden dají ke kafi cigaretu?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Zákon, zákon není nesmyslný. A sváteční kuřáci netrpí, protože my je omezujeme pouze v podnicích, kam chodí i nekuřáci. Čili normálně všude, kde je veřejný prostor, tam chodí vždycky kuřáci a nekuřáci. My nemůžeme jaksi tu, ta logika věci, víte, já jsem dostal spoustu mailů a spoustu reakcí na ty, na ty prohlášení, že všude jsou už dnes nekuřácké restaurace.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Řekl jste strašně zajímavou větu teď.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

A oni mi psali ti lidé maily, tak se přijďte podívat k nám na tu vesnici, tam žádná nekuřácká restaurace není. Tam je jenom jedna restaurace, kam choděj kuřáci, a tím pádem tam mají omezen vstup nekuřáci.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Vy jste řekl, že tedy zajišťujete, aby do restaurace, kam chodí i nekuřáci ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ne, kam chodí, teď se omlouvám, tam mělo být, kam chodí lidé. Protože lidé jsou kuřáci i nekuřáci. Ale prostě kouření je škodlivé, takže ve chvíli, kdy tam jdou nekuřáci, oni se nemůžou vyhnout nějaké restauraci, to, tuhle, tuhle, tuhle debatu jsem si odžil. A ta, ta opravdu zněla na téma, tak budou jenom kuřácké restaurace. Ale restaurace z definice je veřejný prostor, kam může každý. Kuřák i nekuřák. Vzhledem k tomu, že kouření je škodlivé, a na to jsou tak, tak přesvědčivé důkazy, že o tom nehodlám ani spekulovat, tak je zcela zjevné, že to kouření poškozuje to zdraví těch nekuřáků.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Tak, oni jsou škodlivé i hranolky a Coca-Cola, to bychom mohli mluvit o všem ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No počkejte, ale to bychom, ne, ne, ale to se znova budu bavit, pudete do restaurace, o které víte, že ji hygienik navštívil a že tam našel myši bobky, že tam našel hrůzy v jídle a v kuchyni, pudete tam?

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Nepudu, pane ministře.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ale to je stejně omezující. Vždyť tam podle této logiky, tam můžete přece jít, vždyť je to jenom vaše svobodná volba. A to je to samý.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Ale teď, teď ohýbáte fakta.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Neohýbám fakta. Je to to samé. Hygienické normy jsou to samé jako zákaz kouření ve stravovacích, v podnicích společného stravování, v restauracích, kdekoliv chcete. Je to v podstatě hygienická norma, která chrání zdraví.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Tak, a ještě mi odpovězte, velmi krátce, na tu otázku, není to chyba rodiny, školy, než aby musel být zákon?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, tak ve školách samozřejmě už to nejde, to ten zákon taky zakazuje, takže nedej bože, že se někde ve školách kouřilo, a pokud vím, tak na školních záchodcích už se nekouří podle mě už hodně dlouho, ale ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

No, to byste se divil.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Fakt, jo? Strašný. A jakoby ta oblast té rodiny, to máte hlubokou pravdu. A to je přesně ta oblast té etiky a morálky, kde, kde bychom chtěli tlačit. Protože i ti velcí kuřáci typu, typu poslance Bendy a senátora Kubery, přiznávali, že doma jsou pod velkým tlakem svých nekouřících potomků. A to si myslím, že je přesně to, k čemu bychom se měli dostat.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Na co ti kluci, co choděj teď na základku, budou jednou vzpomínat? Když už nesmí kouřit na záchodě? Tam byly nejhezčí historky. Do dneška si ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Na to, jak honili holky, já si nemůžu pomoci, to bude možná ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Jo, no, ale na to bude nějaká regulace do roka. Do roka bude regulace.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ne, tak ze strany ministerstva zdravotnictví určitě ne.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Nekřičte, pane ministře, nekřičte, určitě se najde někdo, kdo půjde k paní Jílkové, vykřičí to tam v televizi, že to je nezdravý, a už bude, několik se najde poslanců, který to podpoří. Jak se osvědčily ty odporné obrázky na krabičkách? Sledujete nějaký vývoj? Máme k dispozici nějaká čísla? Kouří se míň?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, vy se, vy se ptáte totiž toho nepravého. Já jsem totální nekuřák. Já jsem v životě nevykouřil ani jednu cigaretu, takže ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Počkejte, ale ministr zdravotnictví jste, ne?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, to jsem, ale říkám, že jsem totální nekuřák, takže jako pokud se ptáte na můj osobní dojem, tak já ho nemám, protože si ty krabičky nekupuji.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Ptám se na nějaká čísla, jestli jsou k dispozici.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ale jakoby čísla, která chcete vědět na tohle, tak teď se musím přiznat, že je nemám. To, to teda jako jestli chcete, tak opravdu neumím odpovědět ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Zatím nevíme. Férově nevíme, jasně. A teď ty výjimky. Kuřárna na psychiatrickém oddělení nemocnice. Co to je za výjimku?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, protože kouření je závislost. A závislost je definovaná a to, takže upřímně řečeno jsou, víte ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Zatímco když budu já jako závislý kuřák se žlučníkem, tak mě necháte zešít.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Já vám, já vám to řeknu, no, já vám to řeknu jinak. Já sám ze své praxe, opět s oblibou používám praxi ředitele nemocnice, mám ji dlouhou, tak víte, co je to tracheostomie?

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Vím.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

To je vývoj tady v krku, kde v podstatě ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Ano, prosím vás, nepopisujte to, je to strašné.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

... máte na, no, a ten jde do plic. Víte, kolikrát jsem viděl lidi, jak si k té tracheostomii přikládají cigaretu?

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Ne.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Jo, jo, to byste se divil.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Ale to už přeháníte, teď ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ne, nepřeháním to, to teda přísahám, to je z praxe, to vám řeknou v každé nemocnici.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

A jak to, jak to natáhne tou ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, to, jo, tak to zas neumím já, nejsem kuřák, ale opravdu si k tomu přikládali, inhalovali cigaretu přes tu ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Já tomu nevěřím.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Jo, jo. Opravdu jo. Ale nicméně když se budete bavit s lidmi, kter..., s neurology, s neurochirurgy, s lidmi, kteří se zabývají bojem proti kouření, tak oni vám řeknou, že ono je hodně, a kvůli tomu, já jsem byl kdysi militantní nekuřák, ale jsem přestal být militantním, protože oni mi vysvětlili, že za kouření nebo za závislost, omlouvám se, za jakoukoli závislost je zodpovědná určitá část mozku. V té části mozku my máme takovou část, která vypadá jako kvítek kopretiny, jako okvětní list kopretiny. A je strašně důležité, jak ty lístky kopretiny, což jsou jednotlivé, myslím, že je genetické báze, teď se omlouvám, nejsem tak zběhlý odborník, je důležité, jak je máte seřazené za sebou.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Já to tam mám taky?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

A jsou, každý to má v mozku, a teď je důležité, teď bohužel jsou takoví smolaři, kteří opravdu mají ty báze seřazené za sebou tak, že jsou vysoce závislí už když, s promnutím, vykouří jednu cigaretu, a, naopak jsou takoví klikaři, kteří, kteří ty báze mají seřazené tak, že můžou, se omlouvám, začít používat tvrdé drogy a nestanou se na nich závislí, jo.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

No, přesně.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

To, ano. Takže jaksi ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

To mám já.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ano, tak to je klidně možný. Ale už to umí lékaři léčit. Ale to je opravdu, to je diagnóza. Dneska tabakismus je diagnóza a dá se léčit, musí se určit právě jako, jak jste závislí, jaký typ závislosti trpí, ale to se netýká jenom kouření, to se týká i alkoholu.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Kdečeho, no.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

To se týká závislosti na automatech a podobnejch věcech. Proto já vždycky říkám každému, kdo má tenhle problém, tohle je pro lékaře. To opravdu s tím si neporadíte občas sami, musíte k lékaři.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Rozumím. Mně říkal doktor Cimický, protože já beru prášky teď na spaní, Stilnox večer, pozor, je to závislost ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, to, to je velmi závislá věc.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

A já už ho beru 6 let a nejsem závislý.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

To si myslíte. Zkuste ho vysadit a poznáte to sám.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

No, 3 dny nespím. Ale mně se nic nestane.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, nejmíň 3 dny. A možná víc.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Pane doktore, tak, ještě poslední věc ke kouření. Ty elektronické cigarety, pokud rozumím ustanovení toho zákona, tak tam je napsáno, že ve veřejných prostorách restauračního, kavárenského zařízení mohu. Jestli jsem to dobře pochopil. Ale teď mi to ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, já z toho mám špatný pocit, a to je jedna z těch věcí toho politického kompromisu. To tam, tuším, dal, a teď si nevybavuju kdo. A upřímně řečeno, když by, když by to tam nebylo, tak by možná ten zákon neprošel. Takže jakoby to byla jedna z věcí kompromisu, která mně se taky nelíbí. Ale na druhou stranu pravděpodobně, a bylo nám to i vysvětleno, že ta, ta jejich nebezpečnost je významně, významně menší. Stejně tak on tam vypadá pozoruhodně ten návrh o těch zoologických zahradách, a to tam dala paní poslankyně Válková. Tak možná jenom ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

A ještě věznice mě tam jako zaujaly. Že ve věznicích to neplatí.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

To je trošku možná něco podobného jako ty psychiatrické, kde jsou ty lidé jako opravdu většinou závislí a jakoby, jakoby není možnost, aby tomu unikli nějak jinak. Takže ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Jdeme od kouření. Pane ministře zdravotnictví, co soudíte o případu nymburské nemocnice?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Teď se ptám, omlouvám se, teď nevím, na co se ptáte.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

No, víte, na co se ptám? Jak se tam údajně, já neříkám, že se měly falšovat nějaké ty dokumenty zdravotní.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Tak, teď se mě ptáte na věc, o které asi nejsem úplně informován.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Tak jdeme na něco jiného.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Tak musíme asi na něco jiného, já fakt nevím teď, na co se ptáte.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Budou se zavírat nemocnice v nejbližší době?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Já, ne, to si nemyslím. To si nemyslím, víte, faktem je, že Česko má dneska velmi hustou síť nemocnice, ale co má velmi špatně, to módní slovo, alokováno, jinými slovy rozvrženo, česky prostě rozprostřeno, když by to použil, to jsou lékaři. Takže jaksi dneska trošku vyčítám zdravotním pojišťovně, že tak úplně nedocenily tu svou, oni s oblibou říkají, že oni jsou síťotvorci, to znamená, že oni mají určovat, ale moc to nevyšlo, protože dneska máme nejvíc lékařů kolem velkých nemocnic, tam je to vysloveně nahuštěno ve velkých městech a v různých těch regionech venkovských, tam nakonec jako doktoři nejsou. Zubaři, to už je úplná tragédie. Takže jako já vždycky říkám, že tady musí dojít k nějakému kompromisu, musí dojít k nějaké, nějaké určité centralizaci, že se prostě opravdu budeme bavit, jestli ten, ten lékař a ten odborník je dostupnej do nějaký doby, jestli nemá nějakou čekací dobu. A nemocnice v tom hrají významnou roli.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Tak, a co z toho vyplývá? Jdeme na to ze široka hodně.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

V této chvíli musíme říci, ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Že je to pokryto všechno.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

V této chvíli já shodou okolností příští týden mám setkání se zdravotníma pojišťovnama a chci od nich číslo. Chci od nich opravdu čísla, protože oni ty, ty nemocnice samovolně některé opravdu zanikly. Ono se to různě stáhlo, různě zařídilo, a teď my musíme odpovědět na, na tu otázku, každá nemocnice je nějak věcně a personálně vybavena. Podle mě, pokud odpovídá tomu charakteru, není důvod ji zavírat. Pokud neodpovídá, čili jako jinými slovy, už tam může být ohrožen pacient, tak se to řešit ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Kolik nemocnic se aktuálně zavírá?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Já, víte, my ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

U nás v Tišnově se zavírá nemocnice.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

To je klidně možné, v Tišnově ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

U Brna.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

U Brna.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Tam jste to zavřeli bez mrknutí oka.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ne, my to nezavřeli. Protože ministerstvo zdravotnictví má vliv dneska na 15 nemocnic.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Já vím, to jsou ty, z kterejch budou ty univerzitní ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Takže to jsou ty jako, ano, ty, z kterých budou ty univerzitní ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Ale teď jeden takový příklad z praxe, tady mi říkal jeden kolega, že s bolestivými zády dostal objednání na MG rezonanci za 9 měsíců. Tady je něco blbě pořádku, mám pocit.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, tam je to, tohle je zajímavá otázka. Protože když ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Velmi zajímavá otázka.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Když bude třeba hledat, a to byl kolega z Prahy?

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Kolega z Prahy, ano.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Protože samozřejmě magnetická rezonance v lůžkovém zařízení, čili v nemocnici, tam pokud není hospitalizován, tak bude opravdu dlouho čekat. Protože tam mají fakt prioritu ti hospitalizovaní.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Proč to neudělají zítra?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

A jakoby když ale podle mě bude některé ze soukromých, čili mimonemocničních, tak si skoro myslím, že to bude určitě rychlejc.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Money play ale v tu chvíli.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ne, neměl by platit. To je v rámci systému veřejného zdravotního pojištění. Oni jsou zapojeni. A jako ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

To znamená, lépe hledat jako pacient.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Jo, jo, určitě. Určitě ano.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Zajímat se na internetu třeba.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ale, upřímně řečeno, k tomuhle by vám měl pomoci ten specialista, kterou tu magnetickou rezonanci předepsal. Předpokládám, že to byl neurolog, když to bylo s bolavými zády. Takže jako spíš ta debata zní s neurologem, jako je to urgentní, to znamená, počkáte, nebo upřímně řečeno, kdybyste byl v Británii, tak vám řeknou, že za 9 měsíců je luxusní termín a buďte rád, že jste rád, jo.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Opravdu?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Jo. Ale, ale když, když jste tady u nás, tak by to mělo být rychleji. Takže buďto opravdu počká těch 9 měsíců, protože neurolog možná předpokládá, že vaše problémy jsou psychosomatické, jinými slovy máte to ze stresu a z podobných věcí, a to byste se divil, kolik bolestí zad za to, díky tomu je, anebo to ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Počkejte, jako ... Ze stresu?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Spousta bolestí zad je psychosomatického charakteru. To byste zíral. Stres, přepracovanost, prostě špatný životní styl a projevuje se to hodně v bolestech zad. To je jako, to je právě třeba jako velký úspěch různých těch asijských léčebných metod je právě v tom, že dokážou tak trochu o, vyhmátnout, že to někdy není bolest těla, ale bolest duše.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

U mě se to projevuje, že mám chuť na sladký. Je to taky možný?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Je, neptejte se mě, já mám něco podobného.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

No, už jsem to vyzoroval na sobě. Tak, prosím vás, říkáte, že teda, tedy těch 9 měsíců je v pořádku.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ne, ne, to jsem neřek. Řek jsem, pokud je to v nemocnici, ale ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Ale že jinde jsou na tom hůř.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ne, já si umím představit, že se na tu magnetickou rezonanci dostane do měsíce, klidně do 14 dnů, ale jako je, je třeba říci, a to je právě možná špatně, že máme ty, ty kapacity, zase řeknu to slovo, blbě alokovány, že, že se tak dlouho čeká, ale určitě ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Ale poradit se.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ale poradit se dá.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Pane ministře, co říkáte na názor, že pouze špatní, promiňte to slovo, zubaři přijímají další pacienty. To jsem včera četl na internetu, úplně jsem se vyděsil.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, to je jedna z věcí jako, která, na kterou já se chci teda podívat právě ve spolupráci se zdravotními pojišťovnami. Mimochodem zuby jsou podle mne jeden z důkazů toho, že zvýšená spoluúčastnost nefunguje.

Protože když se dneska podíváte, tak jako stav chrupu mnohdy je velmi špatný. Dneska není takový problém potkat člověka, kterému chybí zub. Což teda jako pro mě je skoro nepředstavitelné. A jako, nebo které mají ty zuby ve velmi špatném stavu. A upřímně řečeno, vždycky se tvrdilo, že tím, že lidem se dá spoluúčast, ony se, oni se budou starat o chrup a budou o to méně chodit k zubaři, a když se tak podíváte teda po svém okolí, tak zjistíte, že to moc nefunguje. Takže asi někde je něco špatně. Na druhou stranu u zubařů se projevuje jako u prvních to, že někdy před takovými 15, 20 lety se trošku podcenilo, že jsme měli poměrně vysoký počet doktorů v určité věkové kategorii, a oni nám teď odchází do důchodu a není za ně dostatečně rychlá a adekvátní náhrada. Takže v tuhle chvíli jedno z řešení, že přijmeme víc studentů, ale to se projeví tak za 6 let, a možná ještě za déle, protože samozřejmě potřebují taky získat nějakou praxi, a, a druhým řešením je, že se pokusíme, zku..., jít na to přes peníze. To znamená, namotivovat zdravotní pojišťovny, aby tam, kde ty zubaři chybí, tak aby se pokusily tím, že jim vytvoří dramaticky lepší podmínky, tak se pokusily je tam nalákat. Upřímně řečeno, nic moc jiného se nedá vymyslet.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Hm, jo. Pane ministře, teď ty elektronické recepty, jsou toho plná, plná média. Mně přijde, když argument, že je starší lékař a neumí s počítačem, no, znervózňuje mě to. On mě tam chce léčit a neumí se naučit ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Mě to taky znervózňuje, upřímně ř..., ano, to, to jste řek naprosto přesně, nota bene dneska zkuste někoho najít skoro, kdo není připojen k internetu, a pokud teda někdo takový je, tak ve chvíli, kdy bude spuštěna EET, a upřímně řečeno, třeba praktičtí lékaři berou platby v hotovosti, takže budou muset být připojeni k EET, ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

A co na to říkají ta parta, pan Kubek a spol.? Ti se jich zastávají, těchto lidí?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Já, já tomu nerozumím. Podle mne je to teda už teda, když si vezmete, když se jim to povedlo bez problémů zavést v Rumunsku, tak si snad říkám, že snad jako Česko je na tom, a teda i z hlediska různých mezinárodních srovnání, rozhodně lépe než Rumunsko, takže já ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Dopadne to? Pojede to, ty elektronické ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, je zákonem stanoveno, už to bylo jednou posunuto, protože poprvé měl začít platit, tuším, 1. 1. 2015, teď je to posunuto na 1. 1. 2018, a já si neumím představit, že by to se to znova posouvalo, protože z mého pohledu ten, ten problém prostě není. Když si vezmete, tak každý lékař musí vykazovat zdravotní pojišťovně, dneska se to prodává, přidává v dávkách elektronických, tak možná, že někomu bude ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Co uděláte s těmi lékaři, kteří neumí s počítačem?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Tam sankce není. Ale jakoby v té chvíli ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Umí potom takový lékař změřit tlak proboha?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, to jste řekl, to jste řekl hezky, ale na druhou stranu, no umí, protože on ho umí odposlechnout, že jo, protože přece jenom to většinou jsou ti, asi jsou to ti starší, i když já takového neznám. Já se přiznám, že ze své praxe tedy nikoho takového neznám. Ale možná teda na lékařské komoře ty čtyři, mně to přijde jako šílené číslo, čtyři tisíce lékařů, kteří nepracují s počítačem, nebo nejsou připojeni k internetu, mně přijde jako opravdu šílené číslo, neuvěřitelné číslo. V Česku jako jeho velmi hustým pokrytí, pokrytím signálem a vším, to je prostě nepochopitelné.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Váš tip, jak to dopadne?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, k 1. 1. to bude platit, a nicméně opravdu si myslím, že tam je třeba k tomu dostat tu přidanou hodnotu. To znamená, že třeba jako, že by opravdu mělo být jasné, že vám lék nebo lékař nepředepíše lék, který má nežádoucí interakci. To znamená, že vám nepředepíše dva léky, který jsou zkřížené, což se někdy stane, a pak to řeší lékárna, protože lékárník to obvykle vidí. Ale vidí jenom to, co je na tom receptu, a nevidí to, co berete. Takže vám občas se opravdu může stát, že vám dá, já nevím, třeba ten, ten Stilnox vám předepíše, abyste spal, a zároveň vám předepíše něco, abyste byl aktivní, jako když to přeženu. Jo? Tak jako k tomu by nemělo dojít a postupně by ten software tohle všechno měl umět. Včetně toho, že časem by opravdu měl umět, aby, aby ten lékař viděl tu historii toho předepisování.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

A už ho máme, ten software?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ten software /nesrozumitelné/, akorát trošku problém, který je na druhý straně, je, že budou muset mít všichni lékaři elektronický podpis. Tam si trošku myslím, že, že my visíme v jiné věci, a to je v tom, že my bychom potřebovali všichni ty občanky, které mají ten čip, které umožňují ten elektronický podpis. Tam si myslím, že ta elektronizace tý státní správy je nějaký takový.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Rozumím. Poslední věc, já mám pro vás nabídku, pane ministře.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Povídejte.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Já bych vám chtěl spravovat facebookový profil.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Je, no to, já byl v zahraničí a pak jsem se to dověděl. Ale já vám na to odpovím.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Mám poloviční, poloviční nabídku dávám.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Ne, to, to byste jako to, protože zaprvé se tam jemně zaměnilo, tam bylo, že ta soutěž je do 2 milionů a některý z vašich žurnalistických kolegů z toho udělal za 2 miliony.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Já to udělám za melouna. To je jednoduchý.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, tak možná, že by někdo nabídl i výrazně míň. Protože ta soutěž byla na to, kdo nabídne nejméně. Takže takhle byla postavena. A druhá věc, ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Aha, jo takhle, tak nabídku ruším.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, to asi možná byste se divil.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Byla to, byla to pouze administrativní chyba?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Tam byl..., tam byla administrativní chyba. A ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Padla za to nějaká hlava?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, hlava za to nepadla, ale peníze od té hlavy nějaké se odkutálejí.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Kolik?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, tam prostě se zruší odměny, no.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

No, to bych udělal. Držíme palce.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Díky.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Pojďme jenom na závěr říci, jak tipujete, že dopadne sjezd ČSSD, který je za pár týdnů?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

No, v rámci zachování ČSSD jakoby, jako silné strany, prostě z toho může vyjít jenom jedna věc, a to je silný mandát předsedy strany. Prostě pokud nebude silný mandát předsedy strany ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Ideálně první místopředseda?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Já si myslím, že podle těch nominací, které dneska jsou, tak Milan Chovanec jich má nejvíc.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Jo. Na to byste si, na tento výsledek, vsadil?

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Je, já se ale nikdy nesázím. Já jsem, já jsem typ, který se nikdy nesází. Já bych vám klidně, já bych vám klidně v tuhle chvíli měl odpovědět, ...

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Já nenabízím sázku, já ...

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

... že si klidně vs..., že bych si klidně vsadil, já bych si klidně vsadil, ale kdo mě zná, tak ví, že já se nesázím. Takže pak by to znělo divně.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Pane ministře, mějte se moc hezky a díky za to, že jste přišel na Frekvenci 1, těšíme se na příště, na shledanou.

Miloslav LUDVÍK, doktor, ministr zdravotnictví /ČSSD/

Já díky také, na shledanou.

Luboš Xaver VESELÝ, moderátor

Hostem Press klubu byl ministr zdravotnictví České republiky, sociální demokrat pan Miloslav Ludvík.

BANKY BLOKUJÍ NÁKUPY BITCOINŮ, ALE JEJICH TECHNOLOGIÍ BY CHTĚLY

27.2.2017 E15 Premium page 32 Kryptoměny
Jan Vávra

Kryptoměny na křižovatce

JEN V ČESKÉM HLAVNÍM MĚSTĚ existují desítky firem, které přijímají i platby bitcoinem, nejrozšířenější kryptoměnou. Kromě útraty v kavárně Paralelní Polis lze kryptoměnou uhradit také třeba práci hodinového manžela či instalaci bodců proti holubům. Při pohledu do světa se výčet firem akceptujících bitcoin rozrůstá o největší italskou taxislužbu Cooperative RadioTaxi 3570 či o švýcarskou pobočku poradenské společnosti EY. V zemi helvétského kříže je navíc možné bitcoiny nakoupit na vlakových nádražích v automatech na jízdenky. O akceptaci bitcoinů uvažuje i ubytovací platforma Airbnb.

Poptávka po této digitální měně ale v současné době zdaleka není dána jen tím, na kolika místech jí lze platit. Zájem o bitcoin mnohdy úzce souvisí také s monetární politikou států. „Mnoho lidí vnímá bitcoin spíše jako

svého druhu rezervní měnu než platidlo,“ všímá si Martin Stránský, majitel společnosti WBTC, bitcoinové burzy a česko-slovenské sítě bankomatů na směnu této valuty. Sám si schovává desítky bitcoinů jako úspory na penzi. „Vezměme si jednoduchou úvahu. Víím, že je něčeho omezené množství, v případě bitcoinu jde o 21 milionů ‚mincí‘, jejichž hodnota roste. Investice do nich pak představuje určité riziko, ale s hypoteticky nekonečnými výnosy,“ vysvětluje s odkazem na protiinflační charakteristiku této digitální měny Stránský.

Bitcoin nepředstavuje jen potenciálně nové platidlo, ale i alternativní finanční systém založený na takzvaném blockchainu, veřejně přístupném řetězci všech bitcoinových transakcí. Správnost údajů souběžně ověřují všechny uzly sítě a podmínky toho, kolik „mincí“ síť vygeneruje, jsou dány předem. Tato konfigurace pak nedává šanci žádné centrální autoritě systém kontrolovat či regulovat.

Poptávce po takovém řešení paradoxně napomáhají sami politici a centrální bankéři, upozorňuje hlavní ekonom společnosti Cyrrus Lukáš Kovanda. „Do univerza kryptovalut zřejmě vstoupí lidé tím rychleji, čím vehementněji budou vlády a centrální banky utahovat šrouby ve svém smrskávajícím se centralizovaném vesmíru, ať už snahou o vymýcení hotovosti, stahováním bankovek velkých nominálních hodnot z oběhu nebo třeba i elektronickou evidencí tržeb,“ míní analytik.

S rozšířením bitcoinu přichází nejenom zájem investorů, zákazníků a firem, ale také státních institucí. Státy Evropské unie se totiž dívají na kryptoměny podezíravě, vidí v nich prostředek vhodný k praní špinavých peněz, daňovým únikům či k financování nelegálních aktivit. K posílání a přijímání bitcoinů totiž stačí jen nainstalovat elektronickou peněženku. Jediným identifikátorem jsou posléze unikátní adresy, kam lze valuty zaslat.

Záznamy o transakcích se ale ukládají do blockchainu, proto například celosvětově známý propagátor bitcoinu Andreas Antonopoulos hovoří o této měně jako o poloanonymní. Tento status nicméně státům nestačí, Česko nevyjímaje. Od letoška proto platí směrnice Evropského parlamentu a Rady EU, která provozovatelům směnárny a burz ukládá při obchodech nad tisíc eur povinnost ověřovat totožnost svých klientů.

ZAMĚŘENÍ NA TENTO DRUH PROVOZOVEN nepostrádá z pohledu státu logiku. „Jediným možným místem regulace jsou právě cesty, kde se kryptoměny setkávají se zákonnou měnou.

Jakékoli podobné snahy však povedou k tomu, že se provozovatelé těchto služeb buď přesunou do jiného, legislativně příznivějšího teritoria, nebo to udělají jejich klienti,“ vysvětluje popularizátor kryptoměn a provozovatel webu btctip.cz Karel Fillner. Konkrétně pro Stránského byznys v Česku ale nová regulace zatím nepředstavuje zásadní problém, identifikaci klientů prováděl již dříve.

Stránského zkušenosti nicméně podhalují jistou ambivalenci v přístupu institucí k bitcoinu: zatímco navenek jej spojují s kriminální činností a jeho význam marginalizují, v zákulisí se o kryptoměnách snaží dozvědět co nejvíce a k burzám a směnárnám kryptoměn přistupují jako ke směnárnám valut, ač bitcoin nemá povahu zákonného platidla. „Postoj centrální banky i Finanční správy ke kryptoměnám je v mnohém osvícený, zajímají se o ně, zvou si mě kvůli tomu na školení,“ dodává Stránský. V rozhovoru pro deník E15 navíc viceguvernér ČNB Mojmir Hampl uvedl, že záměrem instituce je bitcoin ani neblokovat, ani mu nepomáhat. V masivnější rozšíření bitcoinu však Hampl dle svých slov nevěří.

Naopak některé komerční banky zastávají vůči kryptoměnám vyloženě restriktivní přístup. Jde například o Raiffeisenbank a její dcery. „Směnárník“ Stránský se podle svých slov dokonce setkal se zamítnutím platby za účetní služby – prý jen proto, že v jejím popisu stál název jeho společnosti WBTCB, jenž obsahuje zkratku BTC (bitcoin). Banka blokování transakcí spojených s bitcoiny obecně potvrdila a prostřednictvím své mluvčí Petry Kopecké dodala: „Důvodem k tomu je aktuální využití takzvaných kryptoměn v současné obchodní praxi, a především ochrana zájmů samotných klientů, kteří se v minulosti v některých případech stali obětí podvodu, kdy k zastření stopy bylo využito transakce kryptoměnou. Při transakcích s kryptoměnami je porušen základní princip transparentnosti platby, kdy je jasně známý odesílatel i beneficiant platby.“

Stejný přístup razí také například UniCredit Bank a postoj finančních domů se v dohledné době nezmění ani poté, co výše zmíněný zákon přikazuje klienty směnárny a burz identifikovat. „S bitcoiny souvisí mnoho otázek, a především postupných dopadů na legálnost některých transakcí. Banky tedy do akceptace jejich nákupů rozhodně v nejbližší době nepůjdou,“ uvedl mluvčí UniCreditu Petr Plocek.

Podle Ladislava Křišťoufka z katedry financí a kapitálových trhů **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy se i s popsány regulacemi stigma bitcoinu maže jen těžko. „Ptejme se ale spíše, zda je to stigma, či realita,“ dodává Křišťoufek. Odpověď nabízí sama Česká národní banka. Jak uvedl ředitel odboru dohledu nad peněžním oběhem a platebními systémy Michal Vodrážka v rozhovoru pro Roklen24, současné objemy bitcoinových transakcí na praní špinavých peněz zdaleka nestačí. „Pokud by měly kryptoměny skutečně sloužit účelům, které jsou zámkou k jejich regulaci, existuje dnes již dostatek jiných technických řešení a stoprocentně anonymních kryptoměn, které něco takového umožní všem snahám navzdory,“ doplnil popularizátor kryptoměn Fillner.

I KDYŽ ČÁST BANK ROZŠÍŘENÍ BITCOINU BRÁNÍ, zároveň se ale principy jeho fungování snaží využít pro vlastní potřeby. Více než dvacet předních světových bank proto vytvořilo přede dvěma lety konsorcium R3, jehož součástí je kromě UniCredit například i JP Morgan, Deutsche Bank, Santander či Barclays.

Do projektu se zapojil také v úvodu zmíněný programátor Mike Hearn, který bitcoinu předpovídal „smrt“.

Bankovní konsorcium pracuje na vlastní decentralizované databázi s názvem Corda. Její vedoucí Richard Gendal Brown však zdůrazňuje, že nejde o blockchain. V případě blockchainu se na údajích o všech transakcích musejí „shodnout“ všechny počítačové uzly, u Cordy stačí, aby konsenzu dosáhli účastníci transakce. Cílem je mimo jiné zachovat finanční diskrétnost a výrazně zlevnit a zrychlit přeshraniční transakce čili dosáhnout podobných výhod, jaké má bitcoin. Právě zahraniční platby totiž nyní vyjdou u standardních bank mnohem pomaleji a draže než při využití kryptoměn.

Odborníci na digitální měny ovšem o rozšíření sdíleného řetězce a podobných decentralizovaných řešení do platebního styku pochybují. „Blockchain představuje pouze databázi s nějakou konkrétní strukturou, na které není v podstatě nic revolučního. Revoluční je ale decentralizace, tedy nemožnost třetí strany manipulovat s obsahem a měnit pravidla. Velká část snah o využití ‚blockchainu‘ bankami a státem se snaží o vytvoření soukromého řetězce, což je pouze databáze ovládaná konkrétní institucí, která může měnit pravidla za běhu. Svět ovšem není černobílý, mezi centralizací a decentralizací existuje mnoho stupňů,“ vysvětluje Martin Šíp z Paralelní Polis.

Podle jiného popularizátora bitcoinu Andrese Antonopulose popisovaná technologie velkou změnu v globálně regulovaném bankovníctví nepřinese. „Banky totiž nedokážou implementovat systém plateb, který je současně otevřený, mezinárodní a nepodléhající kontrole a cenzuře. Nemohou to udělat ze stejných důvodů, z jakých třeba své finanční nástroje nezpřístupňují lidem bez dokladů jejich totožnosti. Zkrátka jim to nedovolují pravidla, nehledě na technologii,“ řekl deníku E15.

Bitcoin a kryptoměny obecně ale mohou podle Antonopulose představovat příležitost pro miliardy lidí, kteří stále mají jen obtížný přístup ke standardním bankovním službám známým na Západě.

Kromě alternativy platebního systému samozřejmě může bitcoin představovat také alternativu konkrétních státních měn ovlivňovaných politikou vlád a centrálních bank. Jak napovídají čísla o používání bitcoinu, zůstane v roli alternativy nejspíš ještě relativně dlouho.

VÝMLUVNÁ JE SITUACE V ČÍNĚ, kde kvůli intervencím na oslabení juanu a kapitálovým kontrolám představuje bitcoin vhodný způsob, jak daná opatření obejít. Přitom i kdyby tomuto účelu sloužily úplně všechny bitcoiny v oběhu, stále by představovaly jen zlomek kapitálu, který z Číny za rok odteče. Hodnota všech bitcoinů se totiž blíží 15 miliardám dolarů, avšak čínský kapitálový odliv loni oficiálně dosáhl 320 miliard dolarů, připomíná server CNBC.

List Financial Times dokonce napsal, že bitcoin nese všechny znaky pyramidové hry. Růst jeho ceny je údajně podmíněn konstantním přílivem prostředků a příslibem neustále se rozšiřujících řad uživatelů kryptoměn. Bitcoinová komunita však s tímto pohledem zásadně nesouhlasí, a naopak zdůrazňuje, že se kryptoměnám postupně daří získávat klíčový atribut každého platidla – důvěru.

„Můžeme se dohadovat o definici měny. Nic to ale nemění na tom, že hlavní krytí bitcoinu je kromě dedikované výpočetní síly určené k ověření transakcí právě v důvěře jeho uživatelů a v tom, jak je a bude používán,“ říká Karel Fillner.

Martin Šíp z Paralelní Polis také zdůrazňuje, že u státních měn je ona „důvěra“ realizována zákonem. „Pokud je bitcoin či jiná kryptoměna opravdu konkurenční, nepotřebuje uznání žádné autority.

Žádný štěpl, žádné oficiální uznání jakožto měny,“ dodává ekonom Kovanda. Zároveň ale upozorňuje, že pokud by se měl někdy stát bitcoin globálně používanou měnou, musel by přece jenom získat nejen důvěru uživatelů, ale také dalších institucí. „Budou pojišťovny ochotny pojišťovat vklady v bitcoinech tak, jako pojišťují vlády v EU vklady v příslušných národních měnách? Bude vůbec možné nalézt – přes předpokládaný extrémně silný odpor státních autorit – řešení, jak v bitcoinu platit daně nebo vyplácet starobní penze? Dokud nebudou zodpovězeny tyto otázky, nelze uvažovat o tom, že by se bitcoin nebo nějaká jiná kryptoměna mohly stát univerzálním platidlem.

Ale jsme stále na začátku,“ uzavřel Kovanda.

HISTORIE FINANČNÍCH INOVACÍ

Banky

Finanční domy předcházející dnešním bankám vstupují na světovou scénu s potřebou velkých investic. V Babylonu nebo v pozdějších antických říších podobné instituce pomohly rozvoji námořnictví a expanzivní politice. Moderní bankovníctví se zrodilo ve 14. století ve Florencii a je spjato s rodem Medicejů. Ten patřil již ve

13. století k nejbohatším, ale skutečně slavnou éru odstartoval až Giovanni Medici, který založil v roce 1397 banku. Její úspěch vycházel z toho, že se jí dařilo obcházet s úrokem poskytováním složeného úroku. Giovanni Medici lpěl na tom, že účetní knihy banky byly tajné, což zní jako sen dnešních bankéřů.

Úspěšná novinka měla řadu zásadních dopadů. Z Medicejů se stal nejbohatší a nejvlivnější rod Florencie. Jeho členové byli papeži, významní vládcí měst a někteří z nich se dostali i do evropských královských rodů. Velké zisky Medicejové investovali do talentovaných umělců, takže se dnes říká, že de facto zaplatili renesanci. Rozvoj bank nastal postupně v celé Evropě kromě Španělska, kvůli čemuž původně jedna z nejdůležitějších mocností světa začala ztrácet vliv. Významnou měrou se pak banky podílely na průmyslové revoluci.

sul

Významný programátor bitcoinové komunity Mike Hearn předpovídal před rokem kolaps této kryptoměny kvůli pomalému systému transakcí. Bitcoinová síť jich sice stále nezvládá v průměru více než dvě až tři za sekundu, přesto se bitcoinu daří jako nikdy předtím a jeho cena vzrostla za rok více než dvojnásobně. Banky a úřady k němu nicméně přistupují podezíravě.

BITCOIN A TI DRUZÍ

Kryptoměn existuje mnoho, bitcoin je však co do hodnoty „mincí“ v oběhu (15 miliard dolarů) jednoznačně nejcennější. A to i přestože není tak úplně anonymní a zvládá jen omezený počet transakcí za sekundu. Objevil se však jako první řešení svého druhu a během necelých osmi let se kolem něho utvořila komunita různých pokročilých uživatelů a programátorů. Ostatní digitální valuty jako monero, zcash či litecoin výše zmíněné nedostatky bitcoinu plně kompenzují a jejich cena loni rostla ještě rychleji než u bitcoinu. To byl i případ etherea, měny umožňující nastavení takzvaných chytrých kontraktů, tedy naprogramování podmínek transakcí předem. Její růst však zarazilo hacknutí decentralizovaného investičního fondu DAO spjatého právě s etherem. I proto zatím dosahuje tržní kapitalizace pěti nejrozšířenějších alternativních kryptoměn v součtu jen zhruba desetiny hodnoty bitcoinů.

KOMODITA, NEBO MĚNA?

Země Evropské unie považují kryptoměny za účetní jednotku a soukromé peníze (Německo). České zákony chápou virtuální měny jako „elektronicky uchovávanou jednotku bez ohledu na to, zda má nebo nemá emitenta“. Důvodová zpráva k zákonu o evidenci tržeb výslovně zmiňuje bitcoin coby formu platby spadající do EET. Podobně opatrný přístup je v souladu s Evropskou centrální bankou. Ta si stejně jako námi oslovení experti dobře uvědomuje, že výrazné rozšíření kryptoměn může zásadně ovlivnit schopnost centrálních bank kontrolovat peněžní zásobu. Instituce by proto podle jejího pokynu neměly používání kryptovalut napomáhat. Nelze ale ani opomíjet možné dopady hypotetického uznání digitálních valut coby regulérních měn. Podle ekonomy Ladislavy Křišťoufkové by takový akt měl konkrétně v případě bitcoinu zásadní dopad na jeho cenu. „Cena bitcoinu se nechová jako měna, ale spíše jako akcie, akciový index či komodita, navíc s výraznou náklonností k bublinám, což je způsobeno i velice problematickým shortováním bitcoinu, tedy možnosti „jít proti stádu“. V reálných transakcích je pak bitcoinový kurz často pouze převodní jednotkou hlavně proto, že kromě úplných extrémů například nikdo v bitcoinech nepobírá mzdu. Jeho využití v reálných transakcích je pak z globálního hlediska v podstatě marginální.“ Křišťoufková se ale zároveň domnívá, že masivní rozšíření ani není ambicí bitcoinu. „Vedlo by k větší potřebě kontroly, která jde proti samotné existenci bitcoinu, tudíž by jeho rozšíření v dlouhodobém horizontu spíše přivedlo bitcoin k zániku. Alespoň v té podobě, jak ho známe dnes.“

ČEŠI SE NEZTRATÍ

Kryptoměny přinášejí mnoho obchodních příležitostí i těm, kdo s nimi přímo neobchodují. Vydělat lze na jejich „těžbě“ (poskytování výpočetního výkonu decentralizované sítě transakcí), na prodeji hardwarových peněženek či vývoji platebních bran schopných kryptoměny přijímat či rovnou konvertovat do fiat měny (měna s nuceným oběhem neboli zákonné platidlo – pozn. aut.). Ve všech těchto řešeních patří Češi do světové, či alespoň evropské špičky. S bitcoinovým trezorem, hardwarovým úložištěm digitální měny, dokonce přišli jako první na světě, stejně jako s centrem, kde probíhá společná těžba kryptoměn. Za oběma projekty stojí karlínská společnost SatoshiLabs, přičemž o „trezor“ je v důsledku růstu ceny bitcoinu takový zájem, že společnost nestíhá vyrábět a dodávky mají více než měsíční zpoždění. Do povědomí bitcoinové komunity se dostala také bitcoinová burza Coinmate, která se chlubí několikanásobným kybernetickým zabezpečením. Její zakladatelé Roman Valihrach a Daniel Houška navíc provozují platební systém BitcoinPay, do něhož chtějí v blízké

budoucnosti implementovat také další kryptoměny. V neposlední řadě lze ve světě prorazit také se speciálními bitcoinovými bankomaty. Mezi jejich výrobce patří i pražská firma General Bytes. Zatím dodala přes 150 přístrojů, zejména do západní Evropy, Severní Ameriky, ale i do Kazachstánu.

ČÍNSKÝ BITCOIN?

Z celkového objemu obchodů s bitcoiny jich nyní probíhá přes 98 procent na burzách v Číně. Ekonomické dění v nejlidnatější zemi světa má proto na kurz této kryptoměny výrazný vliv. Pětinnový propad rekordní ceny bitcoinu z 1140 dolarů koreluje s tvrdším přístupem čínské centrální banky k tamním bitcoinovým burzám, kterým zakázala nejen dosahovat takzvaného pákového efektu, ale i propagovat své služby pomocí zmínek devalvace jüanu (a off-line marketing jako takový). S případným vnímáním bitcoinu jen jako čínské záležitosti však nesouhlasí Neil Woodfine, provozní ředitel pekingské pobočky společnosti Remitsy, jež se specializuje na zprostředkování plateb do Číny. Podle něho je statistika objemu obchodů s bitcoiny na čínských burzách zavádějící. Klíčem k jejímu porozumění je fakt, že burzy si v důsledku ostré konkurence až do nyní neúčtovaly žádné transakční poplatky, což vede investory k frenetické nákupní aktivitě. A mnoho klientů těchto burz tvořili díky zajímavým obchodním podmínkám cizinci. „Když třeba nějaký účet zobchoduje jeden jediný bitcoin tisíckrát za den, do statistiky objemu transakcí se započítá bitcoinů tisíc. K ‚reálnému‘ obchodu přitom nedochází,“ vysvětluje Woodfine a dodává, že čínské burzy poplatky vybíraly až tehdy, když si klienti nechali své prostředky vyplátit v jüanech.

BITCOIN NEPŘEDSTAVUJE JEN POTENCIÁLNĚ NOVÉ PLATIDLO, ALE I ALTERNATIVNÍ FINANČNÍ SYSTÉM.

21 MILIONŮ bitcoinů. To je konečné množství, k němuž se těžba pomalu blíží.
15 MILIARD dolarů je přibližná hodnota všech bitcoinů.

PLATBY BITCOINEM

VÝHODY Snadné a relativně rychlé přeshraniční transakce. Není třeba bankovní účet, stačí nainstalovat peněženku. Pokročilé možnosti zašifrování peněženky. Každá transakce je dohledatelná v blockchainu. Neexistuje centrální autorita, která by mohla transakci zamítnout.

NEVÝHODY Potvrzení transakcí trvá i desítky minut. Možnost takzvaného doublespendu neboli utracení jedné částky dvakrát. Postupný růst ceny transakčních poplatků. Ztracené „klíče“ k peněženke uživateli nikdo nezašle. Potřeba základní počítačové gramotnosti.

Graf

VÝVOJ CENY BITCOINU 02/2013–02/2017 (V DOLARECH)

Foto popis| DŮL 21. STOLETÍ. USB zařízení určená k těžbě bitcoinů.

MILENIÁLOVÉ: GENERACE, PRO KTEROU JSOU PENÍZE PROBLÉM

27.2.2017 E15 Premium page 54 Mileniálové

Jan Vávra

Bankovní pobočky by nerušili a ke kreditním kartám či platební aplikaci Applu přistupují obezřetně. Mladí lidé se ve světě financí pohybují mnohdy překvapivě konzervativně, jsou to ale současně hlavně oni, kdo hledají nové druhy výdělků v takzvané sdílené ekonomice a pociťují dopady uberizace práce.

LIDÉ NAROZENÍ MEZI LETY 1980 A 2000, označovaní jako mileniálové či generace Y, přitahují pozornost bank už jen proto, že se na Západě stávají největší demografickou skupinou. Sociologové o nich mnohdy hovoří jako o digitálních domorodcích, tedy lidech, kteří s moderní výpočetní technikou po ruce doslova vyrůstali. V jejich charakteristice donedávna nechyběly ani superlativy o zodpovědné a altruistické generaci, která v období dospívání nechce světu pouze vzdorovat, ale změnit jej k lepšímu.

Nyní však její příslušníci dospěli, vstupují na pracovní trh a počítačově gramotná generace začíná řešit finanční aspekty každodenního života včetně problému zadlužení. Obraz mileniálů se začíná postupně měnit,

zaměstnavatelé si na nich všimají zejména důrazu na skloubení osobního a pracovního života, což se z praktického hlediska projevuje jako neochota k práci přesčas. „Život není jen práce,“ zněl by slogan generace Y. MĚNĚ DLUHŮ? Mileniálové ovšem vykazují charakteristické rysy nejen v přístupu k vydělávání peněz, ale i k jejich utrácení. Mnoho pozornosti v tomto směru vzbudila analýza listu The New York Times, podle níž se mladá generace doslova děsí kreditních karet. O tuto službu je mezi mladými Američany stále menší zájem, pouze 37 procent domácností s živitelem či živitelkou mladšími 35 let totiž tížil nějaký dluh na kreditní kartě, byť údaje nemusejí zahrnovat ty mileniály, kteří dluh mají, avšak stále žijí u rodičů. Uvedené procento je však nejnižší od roku 1989, kdy Fed začal podle standardizované metodiky se sběrem příslušných dat. Podle The New York Times navíc mileniálové obecně používají kreditní karty méně než lidé stejného věku v minulosti stejně jako si méně často kupují auta na leasing a berou hypotéky.

Podle průzkumu společnosti Credit Karma disponují kreditní kartou dvě třetiny mileniálů v USA, zatímco u generací předchozích se tento poměr pohybuje kolem osmdesáti procent. „Je jasné, že mladí lidé nijak netouží zadlužit se tak, jako učinili jejich rodiče,“ míní analytik trendů v platebním odvětví David Robertson.

Mileniálové se podle newyorského listu ovšem kreditním úvěrům brání zejména proto, že sami už nadprůměrně zadlužení jsou – konkrétně z dob vysokoškolských studií. Američané mladší 35 let v průměru dluží na školném přes 17 tisíc dolarů, což je téměř trojnásobek sumy, která tížila podobně mladé lidi v roce 1995.

Situaci své generace popisuje například Rebecca Liebmanová, jež si pořídila kreditní kartu až téměř rok po absolvování univerzity. Podle svých slov tak učinila jen proto, aby si mohla vybudovat patřičnou historii splacených úvěrů, která by jí usnadnila získat hypotéku. A verze k používání kreditní karty prý u ní přesto trvala dalších pět měsíců, než jejím prostřednictvím podnikla první nákup – paradoxně šlo o peněženku. „Nechci používat kartu neodpovědně, trochu mě děsí. Když jsem vyrůstala, viděla jsem, co se dělo od roku 2008, viděla jsem, jak můj otec přišel o práci. Finančním trhům zkrátka nedůvěřuji,“ vysvětluje pro list Liebmanová.

O finanční obezřetnosti amerických mileniálů napovídá také šetření Princetonského výzkumného panelu, jenž zjišťoval, jak by lidé přistupovali k pokrytí nečekaných finančních výdajů 500 až 1000 dolarů. Na své vlastní úspory by v největší míře spoléhali právě respondenti mladší 35 let, sáhla by na ně necelá polovina z nich. Starší studie amerického institutu Pew navíc zjistila, že právě mileniálové jsou v porovnání s minulými generacemi nejméně přesvědčeni o tom, že jim půjčky a kreditní karty přinášejí nové příležitosti. NE VŠICHNI MLADÍ ale čelí stejným problémům jako Američané. Podobně jako se v dalších zemích světa liší jejich životní situace, různý je i postoj k půjčkám a finančnímu sektoru obecně. Příznačná je v tomto směru situace České republiky, kde si mladí lidé s sebou nenesou dluh za vysokoškolská studia ani se nepotýkají s vysokou nezaměstnaností jako v zemích na jihu Evropské unie či ve Francii. Češi ve věku 18 až 26 let se například neváhají zadlužit kvůli nákupu vánočních dáreků, ukázal aktuální průzkum ČSOB. Z něho vyplývá, že právě tato věková skupina se zadlužovala relativně nejvíce a tvořila největší segment osob (27,5 procenta), které si půjčily částku vyšší než deset tisíc korun.

Na rozdíl od Spojených států k tomu ale většinou nevyužívají kreditní karty, které podobně jako v jiných státech Evropské unie tvoří menšinu vydaných platebních karet v porovnání s těmi debetními.

Manažerka firemní kultury ČSOB Alena Králíková proto označuje českou mladou generaci jako méně odpovědnou.

„Nebojí se ani dluhů, které jsou podle našeho názoru zbytečné. Starší generace je, jistě i díky svým zkušenostem, přece jen odpovědnější. Mám pocit, že starší lidé také více dají na rady bank, aby se kvůli svátkům zbytečně nezadlužovali.“ Jiné průzkumy, například České bankovní asociace, navíc ukázaly, že mladí respondenti obecně vnímají banky pozitivně jako důvěryhodné instituce.

CO VŠAK MÁ GENERACE Y společného na obou březích Atlantiku, je postoj k inovacím a technologickým novinkách v platebním styku. Ukazuje se totiž, že mileniálové jsou v některých směrech konzervativnější, než by jejich označování jakožto digitálních domorodců či generace sítí napovídalo. Například uberizace bankovníctví a jeho přesun výhradně do virtuální podoby není nic, co by v současnosti nutně vyžadovali. „Třetina mladé generace preferuje pro ovládání služeb a produktů návštěvu pobočky své banky,“ všímá si UniCredit Bank.

Na trhu se přitom objevují stále nové finanční instrumenty – ať už jde o kryptoměny, peer-to-peer půjčky, posílání peněz prostřednictvím sociálních sítí nebo služby jako Apple Pay či Samsung Pay, které po spárování platební karty s telefonem umožňují platit pouhým jeho přiložením k platebnímu terminálu. Podobné „bezkontaktní“ aplikace uvede během letošního roku většina bank působících v Česku, majitelé iPhoneů se ale těchto funkcí oficiálně dočkají, až jejich tuzemskou mutaci spustí sám Apple. Zkušenosti ze zahraničí nicméně ukazují, že navzdory povědomí o této službě zůstává procento mladých, kteří ji využívají, překvapivě malé.

Ve Spojených státech, kde je Apple dominantní značkou na trhu chytrých telefonů, slyšelo o službě Apple Pay přes 80 procent dotázaných, ale skutečně ji používá jen desetina těch, kteří ji znají.

Nejde přitom výhradně o problém Applu, srovnatelná čísla zaznamenala agentura Ipsos specializující se na průzkum trhu i v případě obdobné platební služby určené majitelům mobilních telefonů s operačním systémem

Android. „Ukazuje se, že takzvaní digitální domorodci se na nové technologie neadaptují tak rychle, jak si sami představují,“ uvádí analýza vzorku více než pěti tisíc respondentů.

OBEZŘETNOST A OPATRŇNOST. To jsou podobně jako v případě nechuti zadlužených amerických mileniálů ke kreditním kartám jedny z příčin malého rozšíření Apple Pay a jeho ekvivalentů. Téměř čtvrtina dotazovaných si tento druh plateb vyzkoušela stylem „jednou a dost“. Hlavním důvodem byly obavy o zabezpečení služby. Přes 85 procent uživatelů, kteří využívají nějakou formu bezkontaktní mobilní platby, se navíc setkalo s problémy s ní spojenými – ať už jde o technické nedostatky, nespolehlivě fungující terminály či obecně ne úplně intuitivní ovládání.

V západní Evropě, kde Apple spustil svou masivně propagovanou platební službu v polovině roku 2015, tedy více než s půlročním zpožděním proti Spojeným státům, zůstává míra přijetí ještě nižší. Pohybuje se kolem dvou procent. Neznamena to však, že by tito lidé platby a nákupy s mobilními zařízeními vůbec nespojovali. Zahrneme-li pod „placení mobilem“ například i nakupování v internetových obchodech či placení za digitální obsah, slouží smartphone či tablet jakožto prostředek plateb téměř třetině respondentů z Velké Británie, Německa, Nizozemska a z Itálie.

Toto číslo navíc může během nejbližších let dále růst, neboť Facebook připravuje expanzi platebního systému, který implementoval do chatovací aplikace Messenger.

Zatím jen ve Spojených státech si ji lidé mohou provázat se svou kartou či paypalovým účtem a posílat si tak peníze navzájem. Firma se počtem lidí, kteří tak učinili, raději nechlubí, viceprezident pro Messenger David Marcus deníku Wall Street Journal pouze přiznal, že aplikace si zatím popularitu jakožto platební systém nezískala.

NOVINKY V MESSENGERU ovšem stojí za pozornost a zasazení do širšího kontextu. Tato aplikace totiž kombinuje ty trendy ve fitech odvětví, jejichž význam může v nejbližších letech přesáhnout „pouhé“ způsoby placení.

Ve hře je redefinice mnoha ekonomických odvětví a nové způsoby odměňování lidské práce, které mimo jiné smazávají rozdíl mezi zaměstnanci a profesionály na volné noze.

Konkrétně v Messengeru navíc fungují desítky tisíc chatovacích robotů schopných vést nejenom běžnou společenskou konverzaci, ale především nahradit práci lidí v současnosti pracujících na pozicích telefonních operátorů či asistentů.

Přes Messenger si lze ale také objednat zboží z eBay či přivolat odvoz alternativní taxislužbou Uber. Tím se těsněji propojují sociální sítě s takzvanou sdílenou, či přesněji řečeno zakázkovou ekonomikou.

Z jediné populární aplikace tak lze konkrétní službu jak poptávat, tak za ni rovnou zaplatit.

Uberizace trhu pak obecně přináší efektivnější a decentralizovanější propojení nabídky s poptávkou, třeba konkrétně pro řidiče se pak stává zbytečným centrálním dispečinkem. Uberu pak stačí místo něho provozovat mobilní platformy – a hodnota firmy letí vzhůru. Koncem loňského roku vzrostla téměř na 70 miliard dolarů, čímž mimo jiné překonala součet tržní hodnoty automobilky General Motors a sociální sítě Twitter.

V TOMTO NOVÉM TRŽNÍM SEGMENTU, sdílené ekonomice, tvoří mileniálové kolem 70 procent pracovníků, uvedla agentura Bloomberg. Přínosy úvazků si není těžké představit, pro mnoho jedinců se může zdát ideální volbou nevydělávat si na živobytí standardní prací s pevnou pracovní dobou, ale jednotlivými zakázkami, které navíc hypoteticky mohou brát tehdy, kdy se jim to hodí a zachce. Tyto výhody oceňují zejména studující, respektive všichni, kdo si chtějí jen přivydělat, nikoli zastávat práci na plný úvazek.

Příkladem je jednadvacetiletá Anja Bosiová studující v Londýně. Místo práce servírky jí mnohem více vyhovuje rozvoz jídla na kole prostřednictvím služby Deliveroo. Kromě toho, že zbožňuje cyklistiku, raději dělá sama na sebe podle svých preferencí a časových možností. Stačí jen vytáhnout chytrý telefon a přijímat „Jako číšníci mi vždy někdo koukal přes rameno, tohle je daleko méně stresující,“ vysvětluje pro Financial Times.

Co však vypadá jako ideální doplněk studentských let, může v další životní fázi na atraktivitě snadno ztratit.

Výmluvná je situace dalšího poslíčka Deliveroo, Bhona Kyawa, pro něhož jde o hlavní zdroj příjmu. Pracuje 40 až 50 hodin týdně, mimo jiné i o víkend, přičemž jeho výdělek se za dané období pohybuje mezi 400 až 450 librami.

Průměrná britská týdenní mzda je přitom kolem 510 liber. Při započtení životních nákladů v oblasti Londýna je pro Kyawu dle jeho slov jen obtížné uživit rodinu se dvěma malými dětmi. Jeho partnerka rovněž pracuje pro Deliveroo, ovšem ne na plný úvazek. Kyawovi ovšem zkomplikovala situaci specifická vlastnost „zakázkové ekonomiky“, tedy velká proměnlivost pracovních podmínek a ohodnocení. Kyaw nepracoval pro Deliveroo ani rok, když firma začala testovat nový model odměn – místo sedmi liber za každou započatou hodinu ve službě a jedné bonusové za každou doručenou zásilku se měl příjem poslíčků skládat pouze z odměny za dovážku – 3,75 libry. Stačil by jen jeden update aplikace a Kyawův příjem by podle jeho odhadu klesl až o třetinu.

Žádná změna smluv, žádné kolektivní vyjednávání. Hypoteticky by si Kyaw mohl zakázky vybírat tak, aby jich stihl co nejvíc. Zkrátka by bral jen ty, které by nemusel rozvážet nikam daleko. Právě to ale aplikace Deliveroo neumožňuje.

Vůči této změně podmínek loni v létě poslíčci protestovali před londýnskými kanceláři Deliveroo. Firma pak od tohoto kroku ustoupila. Paradox této situace je však podle Financial Times zřejmý: neprotestovali zaměstnanci, ale fakticky vzato lidé na volné noze bez přímého nadřízeného.

Jejich šéfem je vlastně „jen“ počítačový algoritmus pracující tak, aby našel nejefektivnější zajištění služby. Platí tedy jen za splněnou zakázku a v časech největší poptávky láká potřebné pracovníky na bonusy.

SITUACE U UBERU, druhé zmíněné úspěšné platformy, je dost podobná, ať už jde o jeho rozvoz jídla UberEats či o alternativní taxislužbu. Firma sice označuje své řidiče za nezávislé profesionály, oni sami však nemají vliv na tvorbu cen, nemají možnost odmítnout vícero zakázek v řadě a jejich výsledky hlídá algoritmus. Ten sleduje například to, zda se jejich průměrná doba jízdy neodchyluje od předem daného limitu. Hlídá i počet zakázek, které daný řidič odmítl. Tyto skutečnosti vedly soudy a úřady v Británii či ve Švýcarsku k rozhodnutí, že řečení pracovníci mají status zaměstnanců s nárokem na placenou dovolenou a minimální mzdu (byť ta zrovna ve Švýcarsku zavedena není).

Bez ohledu na to, jaký právní status nakonec instituce tomuto druhu výdělků a odměňování za práci přidělí, nástup sdílené ekonomiky ukazuje, že dosavadní pracovní kategorie a vymezení přestávají stačit. „Odpůrci Uberu vedou prohranou bitvu,“ řekl již dříve deníku E15 americký profesor ekonomie Henry Farber.

Podobně situaci vnímá také Dominik Stroukal z Národohospodářské fakulty VŠE. „Baví mě vidět zápolení státu a jeho byrokracie. Zkostnatělá instituce zvaná stát najednou neví, jak co danit a regulovat, a tak to v mnoha případech řeší zákazy. Když někdo cestou z práce vezme spolucestujícího, ubytuje ho u sebe doma přes noc a nechá si za to zaplatit bitcoinem, je pro stát nezařaditelný. Ve starých škatulkách je najednou taxikářem, hoteliérem a bankéřem a měl by mít zkoušky z místopisu, knihu hostů a bankovní licenci. Jako liberálně smýšlející člověk z toho mám radost, protože je konečně plně vidět, co všechno museli a musejí trpět lidé, kteří se rozhodli podnikat. Dříve to bylo rozhodnutí na celý život, dnes podnikáte stáhnutím aplikace do telefonu,“ vysvětlil Stroukal. Podle ekonoma a bankéře Pavla Kysilky vystihuje daný trend slovo prosumer. „Docela hezky je tím označen někdo, kdo funguje jako spotřebitel a výrobce zároveň. Když si třeba dáte na svůj dům soláry, můžete elektřinou zásobovat nejen sebe, ale i nedaleké sídliště či kolonii domků. Ve finančnictví to platí také, lidé si často sednou do obou poloh, spotřebitele i producenta,“ rozvedl danou tezi Kysilka.

ČAS NEJISTOTY. Pokud jde o sdílenou (zakázkovou) ekonomiku, mileniálové – a s nimi i zbytek populace – se pohybují na trhu, jenž se stává stále proměnlivější, flexibilnější a svým způsobem i nejistější, upozorňuje například profesor rozvojových studií Londýnské univerzity Guy Standing. Ten v této souvislosti hovoří přímo o prekarizaci práce a nové ekonomické třídě, prekariátu. Socioložka Hana Pacáková z **fakulty sociálních věd** však doplňuje, že nejistota je charakteristická pro celou naši éru. „V individualizované, konzumní globalizované společnosti zkrátka postrádáme pevné základy, které v sobě měla společnost rané modernity,“ uvedla Pacáková. Uber a Deliveroo ale argumentují, že jejich služby suplovat práci na plný úvazek ani nemají, principem je nabízet přivýdělek. Přes 70 procent řidičů těchto firem ostatně pracuje na částečný úvazek.

V zakázkové ekonomice se však nepohybují jen řidiči Uberu, ale také například prodávající přes eBay, řemeslníci, poskytovatelé ubytování přes Airbnb nebo profesionálové na volné voze v oblasti webových projektů. Většina z nich snahu vydělávat si s pomocí platform, které prakticky slouží jako on-line pracovní burzy, vzdá už po roce, ukazuje analýza banky J. P. Morgan. „Nezdá se, že by zakázková práce získávala na atraktivitě,“ říká analytička zmíněného finančního domu Fiona Greigová. „Jak se lepší celková ekonomická situace, stále více lidí má zkrátka před sebou lepší pracovní příležitosti,“ dodala.

Jenže zásadní proměnou může projít i řada dalších profesí. Mileniálové (ani ostatní) se tak prekarizaci zkrátka vyhnout nemusejí. Jeremias Prassl, profesor práva z Oxfordské univerzity, mluví o zakázkové ekonomice a trendu algoritmizace pracovních procesů jako o taylorismu 2.0, tedy novodobé verzi „vědeckého managementu“ charakteristického důkladným rozplánováním pracovních úkonů a jejich specializací. „Algoritmy nabízejí stupeň kontroly a dohledu, který si ani ti nejzatvrzelejší tayloristé nedovedli představit,“ říká Prassl. Současné technologie pak vynikají i tím, že umožňují lépe analyzovat a odhadovat vývoj poptávky, což se hodí zejména ve službách a v maloobchodu při plánování pracovních směn. Standardem by se tak například mohlo stát, že dodateční prodáváči budou povoláni do práce jen tehdy, když je to skutečně třeba. „To je to, čím Uber vyniká.

Zkrátka neplatí lidi za čas strávený v autě, když zrovna nikoho nevezou,“ řekl Greg Tanaka, zakladatel společnosti Percolata, která se právě na predikci toku zákazníků v kamenných prodejnách specializuje.

Algoritmus by ovšem podle listu Financial Times mohl nahradit i práci středního managementu. Změny v organizaci práce se pak nevyhnou ani finančnictví. Citigroup odhaduje, že během příští dekády klesne počet pracovních míst v oboru téměř o třetinu.

GENERACE X

Lidé narození mezi 60. a 80. lety 20. století. X značí neznámou proměnnou. Jejich dospívání se neslo ve znamení cynismu, rebelie a vyznávání hudebního stylu grunge.

GENERACE Y

Lidé narození mezi roky 1980 a 2000. Charakterizuje je fenomén odložené dospělosti, berou si hypotéky a zakládají rodiny až po 30. roku života.

GENERACE Z

Narození v 21. století. Vyrůstají ve světě sociálních sítí a sdílení všeho se všemi. Dívat se na to, jak někdo jiný hraje počítačové hry, je pro ně stejně hodnotné, jako kdyby je sami ovládali.

37 PROCENT amerických domácností s živitelem mladším 35 let tíží nějaký dluh na kreditní kartě. Je to nejvyšší podíl od roku 1989.

DALŠÍ SKVĚLÁ GENERACE? Američtí autoři a historici Neil Howe a William Strauss vykreslili mileniály v úžasných barvách. V knize „Nástup mileniálů: další skvělá generace“, vydané už v roce 2000, o nich píše jako o mnohem odpovědnějších a týmovějších, než jakými byli ve stejném věku jejich rodiče. Nesnaží se prý být za každou cenu cool a přehlížet svět. „Zajímají se o něj, zůstávají optimisty, a navíc ještě vyznávají tradiční hodnoty, jako je domov, rodinný život, komunita a vzdělání,“ uvádějí autoři. Zmiňují také i jejich nižší sklony k rebelii a skutečnost, že mileniálové nemají problém s autoritou. Většina z nich se tehdy identifikovala s hodnotami svých rodičů, a dokonce se vyslovovala pro přísnější postihy nekázně ve třídách a protispolečenského chování obecně. Značného důrazu na skloubení pracovního a osobního života mileniálů si dnes všimají i personalisté. Jak ale ukazují zkušenosti z těch profesí, které alespoň zpočátku kladou na pracovníky nadprůměrné nároky, právě tato vlastnost může být někdy problematická. Například mladí a nezkušení lékaři jsou ti, kdo nejvíce tlačí na dodržování zákoníku práce a maximálního počtu osmi přesčasových hodin týdně.

POVOLÁNÍ SNŮ: YOUTUBER Vydělávat si statisíce až miliony korun natáčením několikaminutových videí na YouTube může znít jako pohádka, ovšem tento videoportál se skutečně stává pro některé vyvolené hlavním zdrojem příjmů. Dle analytické společnosti Socialbakers je co do počtu zhlédnutých videí nejúspěšnějším českým youtuberem člověk s přezdívkou Brick Builder. Náplň jeho tvorby? Skládání stavebnice Lego. Jeho úspěšnost tkví v globálním přesahu, ve videích se nemluví, pouze přibývají kostičky, a i proto nasbírala celkem 600 milionů zhlédnutí a pravidelně je odebírá přes 750 tisíc uživatelů. Svou pravou identitu, natožpak přesné příjmy z reklamních provizí, které YouTube vyplácí, ovšem tají. Kolem komunity youtuberů však fungují i další obchodní aktivity. Jednou z nich je prodej merchandisingových produktů, což se daří hlavně jedné z nejznámějších českých youtuberek, šestnáctileté Teri Blitzen. Ta v rozhovoru pro rádio Impuls sdělila, že měsíčně dokáže řadově vydělávat desítky tisíc korun. V Česku navíc funguje specializovaný festival Utubering, kde se tito tvůrci prezentují, setkávají s fanoušky, prodávají své výrobky a dále se zviditelňují. Další možností výdělků je spolupráce s firmami a product placement ve videích. Češka Tereza Salte již dokonce spoluzaložila agenturu Elite Bloggers, která tvůrce videí zastupuje.

Anna Vacková

DRAHÁ DOSPĚLOST Mileniálové jsou v novodobé historii první generací, která nemůže počítat s tím, že se jí povede finančně lépe než rodičům. Na Západě je od sedmdesátých let patrný trend relativního zaostávání růstu výdělků mladých lidí (25–29 let) vůči zbytku populace. Změnu naznačují loňská data z Velké Británie, kdy mzdy mladých pracovníků vzrostly o 3,5 procenta, tedy výrazně rychleji než u zbytku populace, upozorňuje týdeník The Economist. Průměrná cena nemovitostí ale v Británii rostla ještě o procentní bod rychleji. S růstem cen bydlení se potýkají také Češi, nabídkové ceny bytů loni meziročně vzrostly dokonce o deset procent. Zárukou odpovídajících příjmů navíc pomalu přestává být univerzitní diplom. V roce 2002 dosahovaly osoby ve věku 25–29 let s vysokoškolským vzděláním přibližně 75 procent příjmu všech vysokoškoláků, o deset let později jen 70 procent, vyplývá ze statistik Českého statistického úřadu.

HISTORIE FINANČNÍCH INOVACÍ

Bankomat

Původně měl být bankomat bankovním úředníkem, který bude vydávat peníze i po pracovní době. S touto ideou začal v šedesátých letech boj vynálezce na několika místech na světě a vyvrcholil v roce 1967 v severním Londýně zahájením provozu údajně prvního bankomatu světa. Vlastnila jej Barclays a jeho spuštění provázela velká sláva. Hlavní rozdíly mezi tímto a dnešními bankomaty byl šestimístný PIN proti dnešnímu čtyřmístnému a fakt, že nepřijímal platební karty, ale šeky. A prvních více než deset let také nebylo možné vybírat peníze z jiné banky než z té, která daný bankomat provozovala. Dnes existují podle Asociace provozovatelů bankomatů po celém světě přibližně tři miliony podobných strojů. A po sérii technologických vylepšení umějí daleko více věcí než původní bankomat: lze přes ně finanční prostředky také ukládat, žádat o úvěr, platit služby. Proměnou prochází i potvrzení identity. Dnešní bankomaty lze aktivovat například mobilní aplikací nebo biometrickými údaji. Díky bankomatu a platební kartě tak lze cestovat téměř po celém světě bez peněz. Přes velký úspěch této inovace bude nejspíš jednou z těch, které nepřežijí 21. století.

sul

FINTECH PŘEJE DIGITÁLNÍMU NOMÁDSTVÍ

Mnoho mileniálů netouží jen po bezproblémovém skloubení rodinného a profesního života, ale i po spojení práce a cestování. Pro takzvané digitální nomády představuje prostředek jejich naplnění práce přes internet v některé z exotických destinací. Jejich životní pout' jim výrazně usnadňují nové platební možnosti. Nejde jen o kryptoměny, které umožňují jednoduché a rychlé transakce napříč glóblem bez nutnosti disponovat bankovním účtem. Zajímavé využití nabízí britská služba Revolut a její předplacená platební karta. Tu stačí jen nabít a pak lze bez poplatků posílat a utrácet peníze stejně jako vybírat hotovost z bankomatů kdekoli po světě. Do celkové měsíční výše 15 500 korun jsou výběry zdarma.

GENERAČNÍ ABECEDA

Označování generací posledními písmeny abecedy vstoupilo do obecného povědomí začátkem devadesátých let díky novele Douglase Couplanda s názvem Generace X: Vyprávění pro akcelerovanou kulturu. Ta mozaikovým stylem popisuje plejádu životních zážitků lidí narozených koncem padesátých a počátkem šedesátých let. Později sociologové začali mezi generaci X řadit i lidi narozené koncem sedmdesátých let. Písmeno X navíc slouží i jako označení neznámé proměnné, čímž se hodí jako symbol generace, jejíž dospívání se neslo ve znamení cynismu a rebelie, jak připomíná americký server QZ.

MILENIÁLOVÉ SE POHYBUJÍ NA TRHU, JENŽ SE STÁVÁ STÁLE PROMĚNLIVĚJŠÍ, FLEXIBILNĚJŠÍ A SVÝM ZPŮSOBEM I NEJISTĚJŠÍ.

UKAZUJE SE, ŽE TAKZVANÍ DIGITÁLNÍ DOMORODCI SE NA NOVÉ TECHNOLOGIE NEADAPTUJÍ TAK RYCHLE, JAK SI SAMI PŘEDSTAVUJÍ.

Foto popis|

V Turecku začal soudní proces, který v mnoha ohledech nemá obdoby

28.2.2017 ČRo Plus page 03 17:10 Den podle...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

V Turecku dnes začal soudní proces, který v mnoha ohledech nemá obdoby. Na lavici obžalovaných je, jak uvedla agentura AFP zhruba tři sta třicet lidí, které turecká prokuratura viní z podílu na nezdařeném pokusu o puč loni v červenci. Každému z nich hrozí několikanásobný doživotní trest. Což zní celkem bizarně. Pro proces je ve věznicích nedaleko Ankarý připraven speciálně vybudovaný sál o rozloze dvanáct a půl tisíce metrů čtverečních s kapacitou šestnáct set míst. Všechno doprovázejí velmi přísná bezpečnostní opatření. Turecká policie před budovu vězení preventivně posunula vodní dělo a nad hlavami lidí, kteří se před ním shromáždili, létal bezpilotní stroj. My jsme teď ve spojení s odborníkem na Turecko Emilem Aslanem, dobrý den.

Emil ASLAN, odborník na Turecko, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Dobrý den.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Co se dá od toho procesu očekávat? Bude to demonstrace síly, režimu Recepta Tayyipa Erdogana?

Emil ASLAN, odborník na Turecko, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Určitě bude to demonstrace síly, bude to exemplární případ za účelem potrestání vlastizrádců, kteří se pokusili nejen, že vlastně změnit zákonný režim v Turecku, ale taky střílejí do řad vlastních lidí. Takže je to dobrá příležitost pro Erdogana, jak se ukázat, jakým způsobem jako posílit, legitimizovat svoji moc právě poukázáním na ty zvěrstva páchaná pučisty.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, ale zase na druhou stranu v té první fázi většinu těch obviněných netvoří ti, kteří se zapojili, nebo respektive byli hlavními aktéry toho červencového puče. Jsou to většinou členové vojenské důstojnické školy. Z čeho jsou konkrétně obvinění? Opravdu z vlastizrady?

Emil ASLAN, odborník na Turecko, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Já myslím, že vlastizrada bude hlavní obvinění, které bude vyneseno. A ta, to armádní důstojnictvo vlastně, ono je obviňováno, vlastně to, které bude souzeno, je obviňováno z toho, že oni organizovali ten puč. Možná nestříleli do vlastních lidí, do tureckého lidu, ale jsou to lidi, kteří nesou velmi jasnou zodpovědnost podle právě toho, jak se na to dívají turecké elity. A režim obecně. Možná i soudnictví. Velmi vyčištěné v posledních měsících. Takže právě to armádní důstojnictvo podle tohoto dost rozšířeného v Turecku názoru nese dost významný podíl viny na těch červencových událostech.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, tak ona turecká justice obvinila právě s tím, v souvislosti s tím loňským pokusem o puč dvanáct set lidí. A ten soud s údajnými hlavními mozky operace podle tamních médií začne v červnu. Čili je někdo, koho vyšetřovatelé označují za hlavní místní iniciátory puče?

Emil ASLAN, odborník na Turecko, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Hlavním iniciátorem je Fethullah Gülen, který se nachází ve Spojených státech.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Proto jsem řekl místní.

Emil ASLAN, odborník na Turecko, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Co se týče toho, no, armádního důstojnictva, tak je tam několik lidí. Já si teď nevybavuji jejich konkrétní příjmení. To by ostatně posluchačům nic neřeklo. Ale je to, je to vyšší důstojnictvo turecké armády. V podstatě jsou to lidé, u kterých se předpokládá, že byli napojeni na Fethullaha Gülena, jsou to gülenisté takzvaní. A jsou to převážně lidé právě z, já si teď nemůžu vzpomenout, jak se to správně česky řekne, /netlumočeno/, z těch leteckých, no, jako to letecké důstojnictvo, teda, ano.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Letečtí důstojníci. No, ale víte, co by mě zajímalo? Jestli turečtí vyšetřovatelé, to je taková legenda, která se říká v souvislosti s tím pučem, ale přinesli opravdu turečtí vyšetřovatelé nějaké hmatatelné důkazy o tom, že by se Fethullah Gülen v celé věci nějak angažoval?

Emil ASLAN, odborník na Turecko, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Nevíme. Podle toho, co víme, co je dostupné v otevřených zdrojích, tak takové důkazy nejsou. Ostatně to tvrdili i ve Spojených státech, to tvrdí neustále orgány, které, jako FBI a CIA, který by měly nějakým způsobem reagovat na turecké požadavky opakovaně vydat Fethullaha Gülena. Takže ten důkazový materiál není dostačující k tomu, aby Fethullah Gülen byl expedován zpátky do Turecka. Takže já si myslím, že spíš ne. Možná by tam bylo nějaké, nějaké osobní vazby. Ale osobní vazby samotné neznamenaají ještě, že by ti lidé, kteří jsou obviňováni, že by byli řízení právě tím Fethullahem Gülenem ze Spojených států.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, a jak vlastně celou událost, tedy teď myslím ten začátek soudního procesu, přijímá veřejnost v Turecku? Jak o tom referuje místní tisk? Je nějaký veřejný prostor pro kritiku, nebo vznesení pochybností nad postupem vyšetřovatelů a justice?

Emil ASLAN, odborník na Turecko, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Spíše není. Spíše není. Vlastně i ti, kteří se staví skepticky k režimu Erdogana a AKP, tak v případě tohoto pokusu o státní převrat mají spíše shovívavý tón. S tím, že ten pokus byl protiústavní, protizákonný, takže ti, kteří za tím pučem stáli, by měli být potrestáni. Co se týče nějakých diskusí o třeba přiměřenosti nebo rozsahu těch opatření proti skutečným nebo domnělým organizátorům, nebo účastníkům puče, tak podle toho, co si můžeme číst v tureckém, v tureckém denním tisku, nebo v tureckých médiích, tak ten prostor není. V podstatě s výjimkou několika deníků, jejichž prostor je zužován za nějakou dobu, za velmi krátkou dobu evidentně tyto, tato média přestanou existovat v té podobě, v jaké doposud existovaly. Takže žádná taková diskuse kritická se nevede.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Tak, to byla dokonce ještě chmurná předpověď budoucnosti v Turecku od Emila Aslana, odborníka na tuto zemi z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Já vám děkuji. Přeji vám hezký den.

Emil ASLAN, odborník na Turecko, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Děkuji za pozvání, na shledanou.

První dámy zpravodajství

28.2.2017 Týdeník Televize page 16 Retro

Jitka Kománková

Televizní noviny na Nově porážejí sledovanost pořady všech televizí. Přispívají k tomu mimo jiné i jejich moderátorky.

Znal je ve své době každý. I proto jsme se podívali, jak šel čas s moderátorkami Televizních novin od února 1994, kdy Nova začínala, až po současnost. Mimochodem – první česká komerční televize se narodila ve stejné kolébce jako daleko starší Československá televize, v budově Měšťanské besedy v centru Prahy.

Ale zpět k moderátorkám. Pro mnohé byly hlavní novácké zprávy zajímavou a možná i zlomovou etapou v životě. Minulý čas nepatří jen k Lucii Borhyové, která je hvězdnou tváří Novy už dvacet let.

1994

STANISLAVA WANATOWICZOVÁ a Zbyněk Merunka uvedli v únoru 1994 první novácké Televizní noviny a zahájili tak vysílání první soukromé televize u nás. Bývalá herečka, ještě coby Bartošová hrála třeba ve filmu Černá punčocha, vzpomíná: „Mnoho měsíců před vysláním jsme se připravovali, hlásili jsme takzvaně do zdi.“ Pak televizi vyměnila za diplomatické služby. Byla například ředitelkou Českého kulturního centra velvyslanectví v Bratislavě.

1994 – 1999

EVA JURINOVÁ, novinářka, pedagožka a mediální poradkyně, vystřídala Wanatowiczovou a byla nezapomenutelná. Jak sama říká, v pracovním manželství se Zbyňkem Merunkou strávila šest let. Poté působila jako mluvčí nemocnice Motol a v roce 2014 se stala starostkou v Sadské u Nymburka. Po dvou letech se funkce vzdala.

1994

KRISTÝNA LEICHTOVÁ, herečka (snímky Katapult, Má láska s Jakubem), se po boku Martina Severy objevila v roce 1994 a dvojice se střídaly. Kristýna ale nesplnila očekávání, a tak z obrazovky zmizela. Nevrátila se ani ke své původní profesi. Po ní na dva roky přišla Martina Kociánová a pak Jitka Obzinová.

1999 – 2003

MIRKA ČEJKOVÁ (Všetečková) absolvovala Vysokou školu chemicko-technologickou. Působila v TV Premiéra, v Československé televizi a do Novy přišla už jako hvězda. S moderátorem Pavlem Zunou byli nejoblíbenější dvojicí. „Známe se dobře, máme i podobné povahy, víme, co od sebe můžeme čekat,“ uvedla v době největší slávy. Neměla problémy s přeřeky, ale se smíchem. „Někdy se to spustilo a nedalo se to zastavit,“ vzpomíná.

1996 – 1999

JITKA OBZINOVÁ, zkušená novinářka, k moderování nováckých zpráv před časem řekla: „Dostala jsem nabídku, když jsem moderovala zpravodajskou Jedenadvacítku v ČT a reportovala události v Bosně.“ Po Nově působila ve slovenské televizi JOJ, potom v rádiu. Osmým rokem je šéfredaktorkou zpravodajství a publicistiky na FTV Prima.

2003 – 2007

PAVLA CHARVÁTOVÁ vystudovala bohemistiku na Filozofické fakultě UK. Moderovala pořad SOS na TV Premiéra, Dobré ráno na ČT, které i editovala, a dále Snídani s Novou. Televizní noviny uváděla s Pavlem Dumbrovským (na fotu) a předtím s Pavlem Zunou. „Přijít k němu po Mirce Čejkové byla velká výzva.“ Dnes je Pavla manažerkou jednoho golfového resortu.

1997 – 2002

NICOL LENERTOVÁ absolvovala střední průmyslovou školu stavební a jako miss severní Čechy se dostala do finále Miss ČR. Byla také přítelkyní Jaromíra Jágra a studovala angličtinu v USA a Kanadě. Na Nově nejdřív moderovala Sportovní noviny, pak Televizní noviny. „Byla jsem mladá, nezkušená a ještě k tomu misska a modelka.“ Po odchodu z Novy zkoušela pěveckou kariéru a dokonce byla nominovaná v Českém slavíku na Objev roku.

Od roku 1997

LUCIE BORHYOVÁ přišla do Novy poprvé v roce 1997 coby studentka Vyšší odborné školy publicistiky. „Byla jsem ve druháku a potřebovala jsem praxi a Nova byla tehdy nejbližší naší škole,“ prozrazuje Lucie. Ve zpravodajství začínala jako pomocná redaktorka. Po čase jí šéfredaktorka Věra Dušková nabídla moderování hlavních zpráv a Lucie vykročila na moderátorský Olymp. „Je důležité zůstat nohama pevně na zemi, poslouchat rady opravdu dobrých lidí a uvědomovat si, že televizní kariéra může ze dne na den skončit.“

2003

JANA ADÁMKOVÁ po skončení studia na Pedagogické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci učila na základní škole. V roce 1997 vyhrála konkurs na Nově a do roku 2003 moderovala Počasí. Získala i ocenění Nejpůvabnější rosníčka. Potom dva roky uváděla Televizní noviny. Dnes šéfuje moderátorské škole, která spolupracuje nejen s Ústavem pro jazyk český, ale také s uznávanými moderátory i herci, například s Janem Čenským.

2008 – 2012

MICHAELA OCHOTSKÁ zaskočila v roce 2008 za Lucii Borhyovou, která odešla na mateřskou. Předtím závodně tančila a absolvovala moderátorskou školu. Později studovala diplomacii na Metropolitní univerzitě v Praze. Než usedla do moderátorského křesla hlavních zpráv, diváci se s ní setkávali v roli Ediny Krásové, kterou hrála v nováckém seriálu Pojišťovna štěstí.

2005 – 2013

MARKÉTA FIALOVÁ vystudovala **Fakultu sociálních věd** UK, obor masová komunikace. Před nástupem do Novy byla uznávanou novinářkou. Zkušenosti získala v časopisech a také v ČT a TV Premiéra. Po odchodu Karla Voříška (na fotce) na Primu moderovala TN sama a od roku 2014 ji vidáme v pořadu Střepiny. V roce 2013 moderovala TN sama také Emma Smetana.

Foto autor| FOTO: LENKA HATAŠOVÁ A ARCHIV TV NOVA